

BURMESE
CLASSIC
1945-1988

တိုင်းလုံးကျော်သောကြီးနစ်မြုပ်ခဲ့စဉ်က အဖြစ်များအား
ယခုတစ်ထိ မှတ်မိနေသူတစ်ယောက်အကြောင်း

ဇာတိသရဇ္ဇာဏ်

သင်တိုင်းဤ

အာရှောက္ခိာ ဝေဒိတင်္ဂါသါ
www.burmeseclassic.com

စိုးသား စိစဉ်သည်။

ထောင်စုပြန် နိုက်နိုက်ခြင်း (၂၀၁၀၊ စက်တင်ဘာလ) အုပ်စု (၅၀၀)
 စာအုပ်အုပ်စု | ၅၀၀၀၀၀၀၀၀ | နှင့်
 ဖျော်ဖြေရေးအုပ်စု | ၅၀၀၀၀၀၀၀၀ | တို့အရ
 ဦးစည်ရာလွှဲ အိမ်ပတ်အသစ်စာပေ
 ၃၀/ ၃၅၀။ ၁၅၀၀၀။ တာပျဉ်နယ်မှ ထုတ်ဝေပြီး
 ဖျော်ဖြေရေး အတွင်းအသားများကို ဦးဆောင်ဖွဲ့
 စာအုပ်အုပ်စု (၁၂၄) ဝန်ဆောင်မှု ပြုလုပ်ထားသည်။

ထုတ်ဝေသည်စာအုပ်ကတ်စာလောက်အညွှန်း (CIP)

သင်တန်းညွှန်း
 ဇာတ်သရဏာ / သင်တန်းညွှန်း - ရန်ကင်း
 အိမ်ပတ်အသစ်စာပေ ၊ ၂၀၁၀။
 ၁၅၂ - စာ ၁၂ ဝက် = ၁၀၅ စင်တီ။
 (၁) ဇာတ်သရဏာ

ကျွန်မ၏ အမှတ်သညာတွင် အထင်ရှားဆုံး မှတ်မိနေသည့်
 အရာမှာ ထူးဆန်းလှသော အိမ်မက်များကိုဖြစ်သည်။ ညပေါင်းများ
 စွာ ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း အိမ်မက်တွေကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
 မျှ မပြောင်းလဲခဲ့။

မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး တစ်ခု၏ အလယ်တွင် ကျွန်မတို့ ရောက်
 ရှိနေကြသည်။ နံဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ငရဲပွတ်သလို
 ဆူညံရိုက်ခတ် နေသော ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများ။
 သို့သော် ထိုအသံ များသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော
 မိုးသံလေးများအား မထိုးဖောက်နိုင်ရှာ။ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း နံဘေးမှ
 ဒေါခနဲဝင်လာသည့် ရေများက ထိုနေရာ၌ ပြည့်လှစေမန်း။ ကျွန်မ
 ထိုရေမှ ထိုးထွက်ကြည့် သည် မရ။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေ၊ နှာခေါင်း
 ပါးစပ်တွေထဲ ရေတွေ ဝင်လာသည်။ မွန်းကျပ်မှုနှင့်အတူ
 ရေတွေသီးသောကြောင့် စပ်ပျင်း မျှင်း ဆို့နှင့်လာသည့် ဝေဒနာက
 ကျွန်မနှာခေါင်းနဲ့ အာခေါင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်လာသည်။

ရှေ့မှာ ရှိနေသော အရာတစ်ခုကို အားကိုးတကြီး ကုလွယ်

ဖို့ ကြီးစားကြည့်သည်။ ပြောင်ချောနေသော နံရံကြီးက ကျွန်မအား မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားစေသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ် ပစ်လိုက်သည်။ ပါစပ်ဟပေမယ့် အားခနဲအော်သံထွက်မလာဘဲ ရေတွေ က အလုံးလိုက်ဝင်လာသည်။

ကြောက်ရွံ့စွာ တွန်းထိုးရုန်းကန်နေရသော်လည်း အမှောင် တိုက်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေရသည်။ တပူပူ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံ၊ ငိုယိုအော်ဟစ်သံများက ရေထဲတွင် ချောက်ချားစရာကောင်းစွာ ထွက် ခေါ်နေသည်။ ပစ္စည်းတွေ လူတွေကို တရွေ့ရွေ့တိုးတိုက် ဖြတ်ကျော် ပြီး မချိမဆန့် ခံစားနေရသော ရေအောက်ငရဲမှ ဖောက်ထွက်ရန် ကြိုးစားလည်း အချို့နီးသာ။

သံဇကာကွက်တွေကို ကြောက်လန့်တကြား ကုပ်တွယ်ဆွဲ ကိုင်ထားသော ကျွန်မလက်များက ဖြေလွတ်မရအောင် မြဲမြံနေသည်။ မိလူမိခင် အရာတစ်ခုက ကျွန်မရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ။

ဆွဲယူလိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် လေးလံသည့် အရာတစ်ခုက တွန့်ခွေတိုက်ပေါ် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပိကျလာသည်။ နံရံတစ်ခု ကို လက်နှင့် စမ်းလိုက်မိ၏။ ထိုအရာသည် ကျွန်မမက်တပ်ရပ်ခဲ့ သော ကြမ်းပြင်ကြီးပင်။ ကျွန်မ မည်သို့မျှ မတက်သာတော့။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ဘာနဲ့မှထိမရအောင် လွင့်မျောသွားတော့သည်။ ရေလွှာ ထဲမှာ ပေါ့ပါးစွာ လွင့်မျောနေရလေ၏။

ကျွန်မကို လူဝင်စားဟု လူတွေကပြောကြသည်။ လူဝင်စား ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ကို ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မသိနေတာက မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး အလယ်က အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုသာဖြစ် သည်။

ကျွန်မ ရှုမှန်းသိတတ်စကတည်းက ရေတွေကို မုန်းခဲ့ သည်။ ကြောက်လည်းကြောက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျွန်မမုန်း သည်။ သူ ဆိုတာ ကျွန်မကိုရေထဲမှာ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့လူသတ်သမား။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မ မရှုမလှခံစားခဲ့ရတာ။ သူ့နာမည်က တိုင်းလုံးကျော် တဲ့။

အနာပူအ

“မြေးငွေ ခုနု ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ဒီကောင်မလေး”
အဘွားအိုမှာ အိမ်နောက်ဖေး ပြတင်းပေါက်လေးမှ လှမ်း
၍ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်နောက် ငရုတ်ခင်းထဲတွင် ဆော့နေသော
မြေးဖြစ် သူကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်မလေးတော့ ငရုတ်ခင်းထဲရောက်နေပြန်ပြီ ဟဲ့
မြေး လာ လာ အိမ်ပေါ်လာကစားလှည့်”

မြေးဖြစ်သူကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေသော အဘွားကြီး
မှာ တကယ်တော့ မတ်တပ်မရပ်နိုင်ရှာသော ဒုက္ခိတဇာတ်ယောက်သာ
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငရုတ်ခင်းထဲမှ ကလေးမလေးအား အိမ်ပေါ်မှ
အော်ခေါ်ရုံသာ တက်နိုင်သည်။

ကောင်မလေးမှာ အဘွားကြီးခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း
လှည့်မကြည့်ဘဲ ငရုတ်ပွင့်တွေကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ခူးပစ်နေသည်။
အတော်လေးကြာမှ ဂါဝန်အင်္ကျီထဲ ငရုတ်ပွင့်တွေထည့်ပြီး အိမ်ပေါ်
တက်လာ၏။

“အမေကြီး သမီးကို ခုနု ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်နေတာလဲ”

ကောင်မလေးမှာ သူတို့ရွာလေ့အတိုင်း အဘွားဖြစ်သူကို
အမေကြီးဟုသာ ခေါ်သည်။ အဘွားကြီးမှာ ကလေးမလေး
အင်္ကျီထဲမှ ငရုတ်ပွင့်များကို ကြည့်ကာ

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ကြည့်စမ်း ငရုတ်ပွင့်တွေ ခူးလာ
တာ မနည်းပါလား၊ ညည်းကိုတော့ မြကျင်ပြန်လာရင်တိုင်

ပြောမယ်၊ အလကားနေ ငရုတ်ပွင့်တွေခူးပြီး ဆော့တယ်၊
အဲဒါငရုတ်သီး၊ သီးမဲ့အပွင့်တွေ ညည်း သိရဲ့လား”

ဟု ဒေါသတကြီး ဆူပူမာန်မဲလေတော့၏။ သားဖြစ်သူနှင့်
ဆွေးမမှာ မနက်အစောကြီးကတည်းက လယ်ထဲ မြေပဲနတ်ဖို့ ထွက်
သွားကြပြီး သမီးကလေးကို ဘွားအေနှင့် ထားခဲ့သည်။ သုံးနှစ်ကျော်
လေးနှစ်သာရှိသေးသော ကလေးမလေးမှာ အိမ်ပေါ်အိမ်အောက်
အနံ့အပြားကစားရုံနှင့် အားမရ။ ခြံထဲက ငရုတ်ခင်းထဲအထိ သွား
ကစားတတ်သည်။ ယခုလည်း မနက်စောစောစီးစီး ခြံထဲက ငရုတ်
ပွင့်တွေ ခူးပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“အေး ညည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ ညည်းအမေ
ပြန်လာမှ အရိုက်ခံရမယ်”

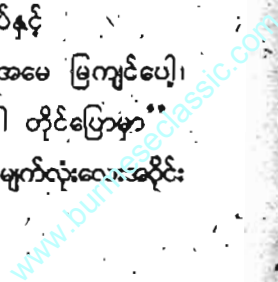
ကောင်မလေးမှာ ငရုတ်ပွင့်တွေကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆိတ်မြွာ
ချေပူနေရင်းမှ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး

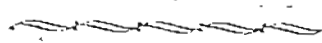
“အမေပြန်လာမှ ဟုတ်လား ဘယ်ကအမေပြန်လာမှလဲ”

ဟု ခပ်စွာစွာလေး ပြန်မေးသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက် စကား
တက်လွန်းပြီး လူကြီးတစ်ယောက်လို ခပ်ရင့်ရင့် ပြောတက်သော
ကောင်မလေးကို အဘွားကြီးမှာ အမြင်ကပ်ကပ်နှင့်

“ဘယ်က အမေဖြစ်ရမှာလဲ ညည်းအမေ မြကျင်ပေါ့၊

မွန်းတည့်ရင် ပြန်လာတော့မယ်၊ အဲဒါ တိုင်ပြောမှာ”
ကောင်မလေးမှာ ဘွားအေပြောသမျှကို မျက်လုံးလေးအငိုင်း

သားနှင့် နားထောင်နေပြီး နတ်ခမ်းလေးကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ကာ

“ကျွန်မအမေ ဟုတ်လား၊ ခစ် ခစ် မြကျင်ဆိုတာ ကျွန်မ အမေတဲ့လား အဲဒါကျွန်မအမေ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ ကျွန်မအမေက ဒေါ်ပါးတဲ့ မှတ်ထား”

မျက်စိမျက်နှာနှင့် လူကြီးလေးလို ပြောလိုက်သော ကောင်မလေး၏ အထူးအဆန်းစကားကြောင့် ဒေါ်ညို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကောင်မလေးပြောသော ဒေါ်ပါးဆိုတာ သူတို့ရွာတွင် တစ်ခါမှမကြားဖူးချေ။

“ဟဲ့၊ ပေါက်ကရဲတွေ ဘယ်ကအမေလဲ၊ ဘယ်ကဒေါ်ပါးလဲ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော မေးလိုက်မိသည်။ တစ်ခါတစ်လေ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်မကလေးလို့ စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ ပြောတတ်သော ကလေးမလေးက

“ဘယ်က ဒေါ်ပါးဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မအမေလေ၊ ကျွန်မအမေပေါ့”

ခပ်မာမာပြန်အော်ပြောရင်း ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာလေ၏။ မြေးမလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ညို တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ အမေက ဒေါ်ပါး ကျွန်မအမေက ဦးကြည်ဝင်း

တဲ့”

“ဟဲ့ ဒါဆို၊ မြကျင်တို့ အုန်းသန်းတို့ကရော ညည်းအမေနဲ့အဖေ မဟုတ်ဘူးလား”

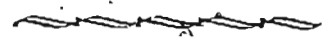
ကောင်မလေးမှာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ခေါင်းကိုသွက်သွက် ခါရမ်းရင်း

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မသိတာ ကျွန်မမှာ အဖေနဲ့ အမေရှိသေးတယ် သူတို့နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်မမှာ အဒေါ်အဖျိုကြီး ဒေါ်သန်းချစ်နဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုကြီး ကိုမြင့်နိုင်လည်း ရှိတယ်၊ အဒေါ်က စက်ချုပ်တယ် အစ်ကိုကြီးက နေမကောင်းတဲ့ လူတွေကို ဆေးထိုးပေးတာလေ”

ဟု ငိုရင်းပြောရာ ဘွားအေးမှာ အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွား

ပြီး အံ့ဩနေမိတော့၏။

အနာလင်

“အမေ ဒီနေ့ ဘာချက်လဲ”

ကစားနေရာမှ အမောတကော ပြေးလာသော သမီးငယ်က

ကြည့်ပြီး

“ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော်တယ် သမီးရဲ့၊ ပဲဟင်းချိုလည်းချက်ထားတယ်”

“အဲဒီဟင်းကြီး မစားချင်ပါဘူး၊ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး”

ရှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သော ကောင်မလေး ပုံစံက အမြင်ကပ်ချင်စရာ။ အငယ်ဆုံးမို့ တစ်အိမ်လုံးက အလိုလိုက်ထားသောကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ချေ။

“အံမယ် ညည်းကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မကြိုက်ရဲ မစားနဲ့ပေါ့”

ဒီတော့ သူမမျက်နှာလေးက ဂူပုပ်ပြီး ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားသည်။ သားသမီးမျက်နှာညှိုးတော့ မိဘဖြစ်သူမှာ စိတ်မကောင်းနိုင်

“အမေ ဘဲဥကြော်ပေးမယ်နော် ငါ့သမီးအတွက် သပ်သပ် ဖယ်ထားပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း အဲဒီ ဘဲဥကိုလည်း မစားချင်ဘူး” မမြကျင် နည်းနည်းတော့ စိတ်တိုသွားသည်။

“ဘဲဥမစားလို့ ဘာစားမလဲ ညည်းက ကြေးကိုများတယ် မစားချင်မစားနဲ့”

ကောင်မလေးမှာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ပြန်ကြည့်နေပြီး အတန်ကြာမှ

“မစားဘူး မစားဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာ ဒီလိုဟင်းမျိုးမစားခဲ့ဘူး၊ ငါမကြိုက်တဲ့ဟင်းကို ငါ့အမေက ဘယ်တော့မှ မချက်ဘူး၊ သိရဲ့လား?”

“ကြည့်စမ်း၊ နုနု နှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အခုပြန်ပြောစမ်း”

မမြကျင်မှာ ဒေါသထွက်သွားပြီး လက်က ကောင်မလေးကို လှဲရိုက်ဖို့ မြှောက်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကောင်မလေး၏ မျက်လုံးများတွင် သူမအား ကြောက်ရွံ့သည့် အနိပ်အယောင်မမြင်ရ။ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးတောက်တောက်လေးများကြောင့် လက်က ရုတ်ခနဲ ပြန်ကျသွားသည်။

“ညည်း ကြပ်ကြပ် သတိထား”

ကောင်မလေးက အံကိုတင်းခနဲကြိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမပါးပေါ်ကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ယောက်က လိမ့်ခနဲ ကျလာတော့၏။ သူမသည် အမေဖြစ်သူ၏ ကွယ်ရာတွင် ဝမ်းပမ်း တနည်း သွားငိုဦးမည်။ ဂျစ်ကနဲကနဲ ကလေးဆိုးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နုနု၏ အိမ်နီးချင်းကစားဖော်မှာ အောင်ဝဏ္ဏဆိုသော
ကောင်လေးဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သက်တူရွယ်တူများပင်။
တစ်ယောက်ကို မတွေ့ပါက နောက်တစ်ယောက်၏ အိမ်တွင်ရှိနေ
တတ်သည်။ ယခုလည်း နုနုမှာ အောင်ဝဏ္ဏတို့အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်
ကြီးအောက်တွင် ကစားနေကြလေသည်။

“ကိုကိုကြီး ဒီပုစ္ဆာလေး ရှင်းပြပါလား ညီမလေး တွက်
တာမရလို့”

“ဟာ နင်ကလည်း ဒီမှာ အလုပ်မအားသေးဘူးဟ”

“ခဏလေးပါ ရှင်းပြတာ ဘာကြာလို့လဲ”

အောင်ဝဏ္ဏအစ်မ စန္ဒာဝင်းက အစ်ကိုဖြစ်သူကို စာရှင်းခိုင်း
၏။ သို့သော် သူတို့အစ်ကို ကျော်သီဟမှာ စက်ဘီးပြင်နေရာမှ
လှည့် မကြည့်ဘဲ ပြန်အော်သည်။

“ခဏလည်း မအားဘူးဟာ ဒီမှာ စက်ဘီးက ဘယ်လို
ဖြစ်မှန်းမသိလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ”

ကျော်သီဟမှာ ရှစ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်ပြီး စန္ဒာဝင်းက
ခြောက်တန်းကျောင်းသူဖြစ်၏။ အောင်ဝဏ္ဏမှာ နုနုထက် တစ်နှစ်သာ
ကြီးသည်မို့ လာမည့်နှစ်မှာ သူငယ်တန်းစတတ် ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ကျော်သီဟနှင့် စန္ဒာဝင်းတို့၏ ပြောစကားများကို ကစား
နေရင်းမှ နားထောင်ကာ

“ဝဏ္ဏ နင့်အစ်မ သင်္ချာ တွက်လို့မရဖြစ်နေတယ်”

“ဘာ သင်္ချာ နင်က သိလို့လား”

နုနုက အောင်ဝဏ္ဏအမေးကို မဖြေဘဲ ကစားရာနေရာမှ
ထလာပြီး

“ဘယ်အပုဒ် တွက်မရတာလဲ မမစန္ဒာ သင်္ချာလား”

လက်မှာပေးကျနေတဲ့ ဖုန်မှုန်တွေကို အင်္ကျီရင်ဘက်မှာ ပွတ်
ခါရင်း ပြောလိုက်သော နုနုကိုကြည့်ကာ စန္ဒာဝင်းမှာ မျက်မှောင်ကျ
သွား၏။ သူငယ်တန်းတောင် မတတ်ရသေးတဲ့ ကလေးမလေးက
မေးလိုက်တာမို့ အံ့ဩသွားသလို ရယ်လည်း ရယ်ချင်သွားလေသည်။

“အမယ် နင်ကများ သင်္ချာဘာလားနဲ့ ဘာသိလို့လဲ
သွား”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ ပေးအဲဒီစာအုပ်၊ ဒီပုစ္ဆာ မရတာလား”

စာအုပ်ကို ဆတ်ဆတ်ဆွဲလှပြီး သူမတွက်မရသည့် ပုစ္ဆာကို
လက်ညှိုးလေးနှင့် ထောက်ကာ မေးလိုက်သောကြောင့် စန္ဒာဝင်းမှာ
မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“ဒီမှာလေ မေးခွန်းက ပေးထားချက်တွေပါတာပဲ ချရေးပေါ့
ရှာခိုင်းတာ ဘာလဲဆိုတာသိရင် ပုံသေနည်းမှာ အစားထိုး
ပြီး တွက်လိုက်ရုံပဲ”

စက်ဘီးပြင်နေသော ကျော်သီဟမှာ နေရာမှထလာရင်း

“နုနု ဒါတွေဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူပြောရမှာလဲ၊ ငါသိတာပေါ့ ငါအရင်တုန်းက၊

ကလေးတွေကို စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာမပဲဟာ”

ခါးထောက်ရင်း လက်တစ်ဖက်က သူမရင်ဘက်ကို ဖုတ်ပြကာ တကယ့်ဆရာမကြီးပုံစံနှင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်လုံး အံ့ဩသွားတော့သည်။ အောင်ဝဏ္ဏက ပိုးစားနေသော သွားများပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး

“နင်က ဆရာမ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟုတ်လည်း ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ တကယ် ဆရာမ”

နနက စူးစူးဝါးဝါး ပြန်အော်သည်။

“ဆရာမ၊ ဆရာမ ဘယ်သူလဲ ဒေါ်လှလှမြင့်လား”

နနက နှုတ်ခမ်းလေးစုထော်ရင်း ခေါင်းရမ်းပြလေသည်။

ဒေါ်လှလှမြင့်ဆိုတာ သူတို့ရွာကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ မိန်းမ ဆရာမကို ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်လှလှမြင့်မှာ စည်းကမ်းကြီးသည့်အပြင် အရိုက်လည်း ကြမ်းသောကြောင့် ကျောင်းသားအားလုံးလိုလို ကြောက်ရသည့်အပြင် ကျောင်းမနေရသေးသော နနတို့ပါ ကောင်းစွာသိကြလေသည်။

“ဟဲ့ နင်တကယ် ဆရာမဆို ဆရာမကို အင်္ဂလိပ် လို ဘယ်လိုခေါ်လည်းသိလား”

“တီချား ဆရာမပေါ့”

“ဟာ ညီမလေးက တကယ်တော်တာပဲ”

ကျော်သီဟက မျက်ခုံးပင့်ရင်း တအံ့တဩပြောလိုက်၏။

“ဒါဆို လိမ္မော်သီးကိုပြော”

“အောရင့်(ချ်)”

“ပန်းသီး”

“အက်ပဲ(လ်)”

“အံမယ် တယ်ဟုတ်ပါလား”

စန္ဒာဝင်းက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး

“ကိုကိုကြီး ဒီလောက်ကတော့ ဝဏ္ဏလည်းရတာပဲ၊

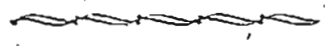
မောင်လေး ခွေးကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

အောင်ဝဏ္ဏမှာ သူ့အလှည့်ရောက်ပြီမို့ အားရဝမ်းသာနှင့်

“ကတ်(တ်)”

ဟု မဆိုင်းမတွ ဝင်ဖြေလိုက်ရာ အားလုံးတဝါးတဟားအားနှင့် ပွဲကျသွားတော့၏။ နနမှာ မေးသမျှ အင်္ဂလိပ်စီးနင်းဆတ်တော်များများကို ရသည့်အပြင် တစ်ချို့ စာများကို စိတ်ပါလျှင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆိုပြလေ့ ရှိလေသည်။

ကစားလျှင်လည်း အောင်ဝဏ္ဏက တပည့်လုပ်ရပြီး သူမက မမြဲဆရာမလုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမကို ဆရာမရူးလေးဟု ခေါ်ကာ နောက်ပြောင်ကြလေ၏။

“အမေ သမီးကျောင်းတက်ချင်တယ်”

ဇွန်လတစ်ရက်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းအပ်သူ၊ ကျောင်းတတ်သူများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လမ်းမကို သူမထိုင်ကြည့်နေရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံလေးတွေနှင့် ကျောင်းသို့သွားကြသော ရွယ်တူနီးပါးကလေးတွေကို မြင်တိုင်း ကစားနေရာမှ တမေ့တမော လိုက်ငေးတတ်၏။

ထိုစဉ် ခေါင်းရင်းအိမ်မှ သူမ၏ ကစားဖော်ကောင်လေး ရောက်လာသည်။

“နန ငါ့ကျောင်းတတ်ရတော့မယ် ဒီမှာကြည့်စမ်း ငါ့လွယ်အိတ်နဲ့ ဖိနပ်မလှဘူးလား”

အောင်ဝတ္ထု၏ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးမွှေးနေပြီး ခေါင်းတွင် လိမ်းထားသော အုန်းဆီမှာ ရွှန်စက်က နားထင်မှစီးကျနေတော့သည်။ အောင်ဝတ္ထုက လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းရင်း သူမရှေ့တွင် လမ်းသလားပြု၏။

သူ့ကိုယ်မှ အုန်းဆီနှင့် ရောထွေးသော သနပ်ခါးနံ့အပြိုင် အသစ်စက်စက် အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံမှာ အနံ့လေးတစ်မျိုးပင် မွှေးနေသည် ဟုထင်ရလေသည်။

“အမေ သမီးကျောင်းသွား တတ်ချင်တယ်”

“အသက်မှ မပြည့်တာ တတ်လို့မရသေးဘူး”

အမေဖြစ်သူက ဝင်ဟန်၏။

“အသက်မပြည့်လည်း စာရင် ဘယ်သူကပြောမှာလဲ”

ပြီးတော့ သမီးအသက်ကို ဆရာမတွေမှ မသိတာ”

“ဟေး”

သူမစကားကြောင့် ဖခင်လုပ်သူမှာ ‘ဟေ’ဟု ဆိုကာ ဘာဖြောရမှန်း စသိဖြစ်သွားသည်။

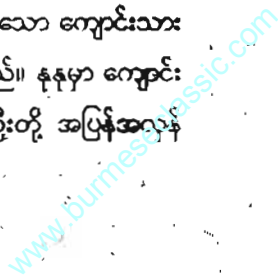
“ဟုတ်ပါရဲ့တော် သမီးက အသက်မပြည့်သေးပေမယ့် စာရနေတာပဲဟာကို”

ဤသို့ဖြင့် မိဘများမှာ ကျောင်းအလွန်တတ်ချင်နေသာ နနကို ကျောင်းသွားအပ်ရလေတော့၏။ ကျောင်းရောက်သောအခါ အဖြူ အစိမ်း တူညီဝတ်ထားသော ကျောင်းသားများကြားထဲတွင် အဖြူ အစိမ်းမရှိသေးသော နနပုံစံလေးက အနီးစပ်ဆုံး ဆင်ဆင် တူအောင် ဝတ်ပေးထားသော ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် လူကလံည်းပုပု လုံးလုံးလေး ဖြစ်နေလေသည်။

ပညာသင်နှစ်၏ အစ ဇွန်လတစ်ရက်နေ့သည် ကျောင်းများ စတင်ဖွင့်လှစ်သောနေ့ဖြစ်ပြီး တောကျောင်းမို့ တစ်နေ့တည်း အပြီး အပ်၍ တတ်ကြမည့် ကျောင်းသားများကြောင့် ဆရာ ဆရာမများမှာ လွန်စွာ အလုပ်ရှုပ်ရလေသည်။

နနတို့သားအမိမှာ ရှေ့မှ ကျောင်းအပ်နေသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများနှင့် မိဘများကို စောင့်နေရလေသည်။ နနမှာ ကျောင်းအပ်နေသော မိဘများနှင့် ကျောင်းအပ်ဆရာကြီးတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆို နေသည်များကို နားထောင်နေ၏။

“ကလေးမှာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဖိုးချွန်ပါ ဆရာကြီး”

“ဟင်၊ ဖိုးချွန် ဟုတ်လား၊ နာမည်အရင်းကို မေးတာ”

“ဪ၊ နာမည်အရင်းလား ချစ်ကိုကိုပါ”

ဆရာမလေးက စာအုပ်တွင် ရေးမှတ်လေသည်။ ထို့နောက်

ဆရာကြီးက ဆက်မေးပြန်၏။

“မွေးသက္ကရာဇ်”

“မ မမှတ်မိတော့ဘူး ဆရာ၊ ရွာမှာ ရေတွေကြီးတဲ့နှစ်က

မွေးတာပဲ”

“ကျွတ်”

ဆရာကြီးက မျက်မှောင်ကျရင်း စုတ်တစ်ချက်သပ်၏။

“သူ့အသက် ရှစ်နှစ်ထဲရောက်နေပါပြီ ဆရာ”

“အဲဒီလို ပြောလို့မရဘူးလေဗျာ မွေးသက္ကရာဇ် အတိ

အကျပြောမှ ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်ထဲ ထည့်လို့ရမှာပေါ့”

“အင်း တစ်ထောင့်သုံးရာလေးဆယ်ခြောက်ခုလား လေး

ဆယ်ခုနှစ်ခုလား တစ်ခုခုပါပဲဆရာ ဝါဆိုလကြီးထဲ ရေတွေ

တက်တုန်း မွေးတာတော့မှတ်မိတယ် သူ့အသက်တော့ပြည့်

ပါတယ်ဆရာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာထားတာ အတွင်းအောင်

ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်းတောင် ရောက်နေပြီ ဆရာရဲ့”

ဆရာကြီးမှာ လူကောင်ခပ်ကြီးကြီး ကျောင်းသားကိုကြည့်

၍ သက်ပြင်းချလေသည်။ ဆက်မေးလျှင်လည်း ထူးတော့မည့်ပုံ

မပေါ်သည့်အတွက်

“ဆရာမ နှစ်တစ်ရာပြကွဒိန်ကြည့်ပြီး ဒီကျောင်းသားရဲ့

မွေးသက္ကရာဇ်ကို သူပြောတဲ့ မြန်မာသက္ကရာဇ်နဲ့ တိုက်ပြီး

ထည့်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရလေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီး

တစ်ယောက် ခက်ခဲစွာ မေးမြန်းလက်ခံရင်း နုနုအလှည့်သို့ရောက်

တလေတော့သည်။

“ကလေးနာမည်ပြောပါ”

“နုနုလွင်”

ဆရာဦးစောဂျွန်က နုနုကို မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်ကာ

“ကလေးက အသက်ပြည့်ရဲ့လား၊ မွေးစာရင်းပြပါဦး၊

တောက ကလေးတော်တော်များများက အရပ်လက်သည်နဲ့

မွေးတော့ မွေးစွာရင်း မရှိတာကြောင့်၊ သူ့ရော ပါရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါ၊ ပါတယ်ဆရာ”

အမေက ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်လှသော မွေးစာရင်း

ကို ထုတ်ပြီး ဆရာကြီးကို ပေးလိုက်၏။ ဆရာက မွေးစာရင်းကို

ကြည့်ပြီး

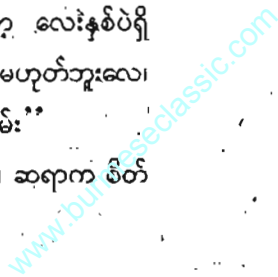
“အင်း ဇူလိုင်နှစ်ရက် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆိုတော့ လေးနှစ်ပဲရှိ

သေးတာဘဲ၊ သမီးလက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်မဟုတ်ဘူးလေ၊

ဒီလို၊ အေး နားရွက်ကို အုပ်ကိုင်ကြည့်စမ်း”

နုနု လက်ကနားရွက်ဖျားလေးပင် မမှီချင်။ ဆရာက မိတ်

တံလက်ပျက် ခေါင်းရမ်းရင်း

“မရသေးဘူး အမရဲ့၊ ကလေးကသိပ်ငယ်လွန်းတယ်၊
နောက်နှစ် အင်း အဲဒီလောက်ဆိုရပါပြီ”

“ဟဲ့ ဒီလိုပါဆရာ၊ သူက အရမ်းကို ကျောင်းတက်ချင်
နေတယ်၊ သူ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ် ဆရာ ... ဟဲ့”
အမေ့စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်မရလိုက်။ ဆရာကြီးက
ခေါင်းကိုခါခြခါလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အမေလက်လျှော့လိုက်ရ
သည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သူမ ကျောင်းတတ်ရတော့မည် မဟုတ်
ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

“လာ ပြန်ကြည့် သမီးရယ်နော်၊ ရှေ့လာမယ့်နှစ်ကျမှကျောင်း
တက်ရမယ် သိလား”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ ခုပဲ တက်မယ်၊ မလိုက်ဘူး နေခဲ့
မယ်”

ပြောရင်း စီခနဲ ငိုချလိုက်သော သူမအသံက တစ်ကျောင်း
ထုံး တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေရသော ကျောင်းခန်းထဲ ဟိန်းသွားသည်။
ကျောင်းသားတွေကော ဆရာမတွေပါ ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။

အတင်းရုန်းကန်နေသော နုနုကိုကြည့်ပြီး ဆရာကြီးမှာ စိတ်
ထောင်ဖြစ်သွား၏။

“သမီး သမီး ရှေ့နှစ်ကျရင် ကျောင်းတတ်ရမယ်နော်
ခု အိမ်ကို အမေနဲ့ ပြန်လိုက်သွား သိလား”

“ဟင့်အင်း အခုတက်မယ်၊ အိမ်မလိုက်ချင်ဘူး”
ဆရာကြီးနှင့် ဆရာမများမှာ ကျောင်းမတက်ရသောကြောင့်

ငိုသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ စိတ်ညစ်သွားကြ၏။ ကျောင်း
တတ်ချင်၍ ရိုက်နှက်ခြောက်လှန့်ပိုရသော ကလေးပေါ် မြောက်များ
စွာကို တွေ့ဖူးသော်လည်း ကျောင်းတတ်ခွင့်မရသော ကြောင့် ငိုသော
ကလေးမကိုကြည့်ကာ အံ့ဩဂရုဏာ ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

“ဆရာရယ်၊ ငါးနှစ်မပြည့်ပေမယ့် သူ စာလိုက်နိုင်မှာပါ”
အမေက ဆရာကြီးကို ရလိုငြား ပြောကြည့်လေသည်။

ကျောင်းအလွန်တက်ချင်နေသော ကလေးမို့ ဆရာကြီးမှာ လက်ခံ
မရပေမယ့် ငြင်းရမှာ အားနာနေလေသည်။ သူမအားကျောင်းတက်ခွင့်စပ်
မရစေသော အဓိကပြဿနာမှာ အသက်မပြည့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သဘောပေါက်မိသည့် နုနုက ငိုနေရင်းမှ ...

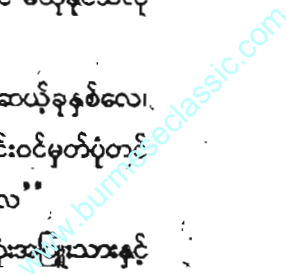
“ဆရာကြီးရယ်၊ အဟင့်၊ သမီး မွေးသက္ကရာဇ်ကို
ငါးလပိုင်း တစ်ရက်နေ့ တစ်ထောင့်ကိုးရာရှစ်ဆယ့်ခုနှစ်လို့
ပြောင်းထည့်ပေးပြီး လက်ခံပေးပါနော်၊ အဟင့် ... ဟင့်၊
သမီး ကျောင်းတက်ချင်လို့ပါ”

“ဟေ ဘယ်လို”

ဆရာကြီးမှာ ကြားလိုက်ရသော သူ့နားသူပင် မယုံနိုင်သလို
ထပ်မေးလေသည်။

“မေလ တစ်ရက် တစ်ထောင့်ကိုးရာ ရှစ်ဆယ့်ခုနှစ်လေ၊
အဲဒါဆို ငါးနှစ်ပြည့်ပြီးသားပဲ ဖောင်ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်
စာရင်းမှာ အဲဒီလို ထည့်လိုက်ရင် ရပြီလေ”

အလွန်အံ့ဩသွားသော ဆရာကြီးမှာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်

အကြည့်ကောင်းသေးသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သွက်လက်
ထပ်မြက်လွန်းသော ကလေးမလေးမှာ သာမာန်ထက်ပိုပြီး ထူးခြား
နေသည်ဟုလည်း ထင်လိုက်မိ၏။

“ဒီလို လုပ်ပါလား အစ်မ၊ ကလေးက ကျောင်းသိပ်တက်
ချင်နေတော့ လက်ခံထားလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်က
တော့ ကျောင်းပျော်အနေနဲ့ထားပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်
ရမှာဘဲ”

ဆရာကြီးစကားကြောင့် သားအိမ်နှစ်ယောက်မှာ အလွန်ပျော်
ရွှင်သွားတော့၏။ သမီး၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်သော
မမြကြင်မှာ ဘယ်လိုပဲ တတ်ရတတ်ရ ကျောင်းနေရလျှင် စိတ်ချမ်း
သာနေမည့် နုနုကို ကျောင်းတွင်စိတ်ချလက်ချ ထားရစ်ကာ အိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့ရတော့၏။

သို့နေ့ ၁၅ နုနုမှာ ရွာရှိ မူလတန်းကျောင်းလေးတွင် ဉာဏ်
ကောင်းပြီး စာတော်သော ကျောင်းပျော်မလေးအစစ် ဖြစ်လာတော့
သည်။

ဆရာကြီးမှာ သူမအား ရှေ့နှစ်တွင်ပထမတန်းသို့ အခက်အခဲ
မရှိ ပို့နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိသွားတော့၏။

“နုနုရေ”

အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ချောင်းထဲမှ လက်ယပ်
လှမ်းခေါ်နေသော အောင်ဝဏ္ဏတို့ ညီအစ်ကို ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
ကျော်သီဟက ပဲ့တွင်ထိုင်ကာ လှေလှော်လာသည်။ အောင်ဝဏ္ဏက
လှေဦးထိပ်မှ နုနုကို လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားပြီးမှ ချောင်းထဲကရေတွေကို
ကြည့်ပြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

“လာလေ လှေစီးရအောင်”

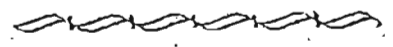
ဂါဝန်အဝါကားကားလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့မရင်းချောင်းစပ်
တာရီးမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပူးပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေမိသည်။
ချောင်းထဲက လှေထိုးသွားကြတဲ့အရှိန်ကြောင့် ပါးလွှာတဲ့ လှိုင်းလေး
တွေ တရိပ်ရိပ် ပြေးတက်လာတာကို မတ်တပ်ရပ်ရင်း ခြေထောက်နဲ့
အထိ ခံထားရတာလောက် ပျော်စရာအရသာလေးသည် စက္ကန့်ပိုင်း
အတွင်းပင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။

ယခုလည်း လှေတွေ မော်တော်တွေ ဖြတ်မောင်းသွားကြတဲ့
အရှိန်ကြောင့် လှိုင်းလေးတွေတတ်လာတာ ခြေထောက်နဲ့ ခံထားရင်း
အောင်ဝဏ္ဏတို့ လှေလေးကို ငေးနေမိသည်။

“လာ ... နုနု၊ လှေစီးမယ်”

ကျော်သီဟက လှေကို ဓားမီးဘက်ကပ်လာရင်း အော်ခေါ်
သည်။ ကမ်းစပ်နားမှာရပ်ရင်း ခေါင်းကိုသွက်သွက် ခါရမ်းပြလိုက်
သည်။

“လာပါဆို ဒါ ငါတို့ဦးလေး စပါးလာကြိတ်လို့ ခဏယူ
စီးရတာ စီးလို့ကောင်းတယ် လာ”

ကျော်သီဟက လှေကိုကမ်းမှာဆိုက်ပြီး ထပ်ခေါ်ပြန်၏။

“ကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့ မျှော့ မရှိဘူး”

အောင်ဝဏ္ဏက အသံစူးစူးနှင့် လှမ်းအော်ပြီး လှေဦးအဖုံးကို
ဟပြသည်။

“ဟယ်”

နုနုမျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားကြသည်။ လက်ခုပ်လေး
တီးရင်း ခုန်မိတော့မလိုပင် ခြေဖျားလေးက မြောက်ကြွသွားလေသည်။
ကြာဖြူတွေ။ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ လှေဦးဝမ်းထဲမှာ အပြည့်ကြီး
ပင်။

အခုမှ ဒေ သေချာချာ ကြည့်မိသည်။ လှေဦးရှိ ကြက်တူ
ရွေးရပ်ကြီးတွင် ကြာပုတီး တစ်ကုံး ဆွဲပေးထားသေး၏။

“လာလေ”

အောင်ဝဏ္ဏက ကြက်တူရွေးရပ်က ကြာပုတီးကိုတစ်လှည့်
မျက်လုံးလေးများ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသော နုနုမျက်နှာ
ကို တစ်လှည့် ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ ခေါ်သည်။

“အဲဒါ ငါ့ကိုပေး”

ကမ်းပေါ်ကနေ လက်ကလေးတစ်ဖက် ဆန့်တန်းရင်း

တောင်းလိုက်သည်။ အောင်ဝဏ္ဏက လှေဦးထိပ်က ကြာပုတီးကို
လေးဖက်ထောက်လှမ်းယူရင်း

“လှေပေါ်တက်ခဲ့မှ ပေးမှယ်”

“ဟင့်အင်း ကြောက်တယ်”

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ ဒီလောက် ခိမ်ရှိတဲ့ဟာကို”

လှေပဲ့မှာ တင်ပျဉ်ခွေတိုင်နေတဲ့ကျော်သီဟက လှော်တက်ကို
ပေါင်ပေါ်တင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပုံစံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ရှော့ ... လာယူလေး လှေပေါ်တက်ယူ”

အောင်ဝဏ္ဏက ကြာပုတီးလေးကို မြှောက်ပြပြီး နုနုကိုမရ
မကခေါ်နေသည်။ ရေထဲဆင်းရမှာ ကြောက်သလို ကြာပုတီးနဲ့
ကြာဖြူ တစ်ပွင့် နှစ်ပွင့်ကိုလိုချင်သည့် စိတ်ကလည်း ထိန်းမရနိုင်။

“ငါ လှေမစီးရဲဘူး”

“မစီးရဲရင် မစီးနဲ့လေ ကြာပုတီးတွေလိုချင်ရင် လာယူပေါ့
ဟ”

အောင်ဝဏ္ဏမှာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လည်လွန်းသော
ကောင်ရှုပ်လေး ဖြစ်သည်။ ပြောပြီးပြီးချင်း သူ့အစ်ကို ကျော်သီဟ
ကို ပြုံးပြီးလှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒါဆို လှေနည်းနည်းကပ်ခဲ့ ငါလာခဲ့မှယ်”

နုနုစကားအဆုံး အောင်ဝဏ္ဏက တာရီးအစပ်မှာ ပေါက်
နေတဲ့ ဆင်ငိုမြက်တွေကို ခါးကုန်းပြီး လှမ်းဆွဲသည်။

လှေဦးက ကမ်းနဲ့ကပ်လာသောအခါ ပဲပိုင်းကကမ်းနဲ့ပြန်ကွဲသွားသည်။ သူမ လှေနဲ့ကို စောင်းသွားအောင် နှင်းပြီး လှေဝမ်းထဲ ဆင်းလိုက်ချိန်တွင် ခြေဖဝါးထဲက ကျည်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ လည်း တလှုပ်လှုပ်ခနဲလာ၏။

“ပေးလေ”

အောင်ဝဏ္ဏက ပြုံးပြီးပြီးနှင့်ကြည့်နေရင်း လက်ကဆွဲထားတဲ့ မြက်ပင်တွေကို လွတ်ပြီး တာရိုးကို မသိမသာ တွန်းလိုက်သည်။ လှေက ကမ်းနဲ့တစ်လံလောက် ဆေးသွားပြီး ရှေ့ကိုအရှိန်နဲ့ စရွေ့လိုက်တာမို့ လန်ဖျပ်ပြီး ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“အီး ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်၊ လှေပြန်ကပ်ပေး”

“ဟား ဟား ဒီလောက်စီးလို့ကောင်းတဲ့ဟာကို”

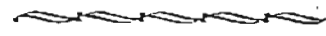
“အမေရေကယ်ပါဦး ကိုကိုကြီး လှေရပ်ပေး ကြောက်တယ် မစီးရဲတော့ဘူး”

“အေး အေး”

ပါးစပ်ကသာ အေးအေးလို့ပြောပြီး တကယ်မရပ်ဘဲ လှေကို ဆက်လှော်သည်။ နုနုမှာ လှေနဲ့နှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားမိ၏။

“အား မူးတယ် ... မူးတယ်၊ မစီးချင်ဘူး”

မျက်စိမှိတ်ပြီး ကြောက်အားလန်အားနှင့် အတင်းကန်းအော်နေသော နုနုကိုကြည့်ကာ အောင်ဝဏ္ဏတို့ ညီအစ်ကိုမှာ တဟားဟား

နှင့် သဘောကျစွာ ရယ်နေကြတော့သည်။

“အီး ဟီးဟီး အမေ့တိုင်ပြောမယ် ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ”

“ဟား ဟား ပျော်စရာကြီးကို ငိုတယ် အရူး မလေး”

အောင်ဝဏ္ဏက ချောင်းထဲမှရေးများကို လက်နှင့်ယက်ကာ လှေလှော်သလို လုပ်သည်။ နုနုမှာ ကြာပန်းတွေလည် သတိမရနိုင်။ ငိုရင်းနှင့်ပင် လှေပေါ်ပါလာရ၏။ ထိုစဉ် ချောင်းရိုးထဲမှ မော်တော်စက်သံ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။

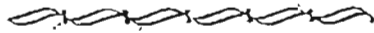
“ကိုကိုကြီးရေ မော်တော်လာပြီဟေ့”

အောင်ဝဏ္ဏက ဝမ်းသာအားရ ထအော်ပြီး လှိုင်းစီးရန် လှေနဲ့နှစ်ဖက်ကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။ မကြာမီ စက်သံတခုနဲ့ဒုန်းနှင့် စပါးတင်သော မော်တော်ကြီးက ချောင်းကွေ့ထဲမှထွက်လာတော့၏။

နုနုအော်ငိုသံကို စက်သံက ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး သူတို့လှေလေးမှာ ကမ်းနားသို့ တိုးကပ်ကာ ရှောင်သော်လည်း ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတိုင်း ပြင်းထန်သည့်လှိုင်းများက အရှိန်အဟုန်နှင့်ပုတ်သွားသောကြောင့် ရေတွေခဝါခနဲ ဝင်လာတော့သည်။

“အား အမေရေ ရေတွေ ရေတွေ”

နုနုမှာ ကြောက်အားလန်အားနှင့် လှေပေါ်မှ ထရပ်သည်။ ဘယ်ညာလူးလွန်လျက် ရှိသောလှေက လူထရပ်သည့် အရှိန်နှင့် တစ်ဖက်သို့ စောင်းကျသွားပြန်၏။

“နန ထိုင်နေ၊ မောက်သွားလိမ့်မယ်”

“အီး ဟီးဟီး၊ ကြောက်တယ်”

ပြောကာမှ ပိုလန့်သွားတော့သည်။ လှေပေါ်မှာ မထိုင်ဘဲ ဟိုနင်းသည်နှင့် လုပ်နေသောကြောင့် ရေများမှာ လှေနံထိလန့်ပါးဝေါခနဲ အလုံးလိုက် ဝင်လာတော့သည်။

“ဝတ္ထု ... ရေမက်၊ နန ထိုင်စမ်း”

ကျော်သီဟက အော်လည်းအော် အဆင်သင့်တွေ့ရသည့် ကော်ပုံးနှင့်လည်း ရေတွေကိုပတ်ထုတ်သည်။

“အမလေး အား”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့”

လှေမှာ မငြိမ်သောကြောင့် ရေအပြည့်နှင့် နစ်ကျသွားတော့၏။ နနမှာ စူးစူးဝါးဝါးတစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး အသံပျောက်တော့သည်။ ဘာဆိုဘာမှ မသိရတော့ချေ။

ဖန်စာလင်

“အမေ မွန်းတယ်၊ ရေတွေဝင်လာပြီ ကြောက်တယ်”

“သမီး သမီး၊ အမေရှိတယ် အမေဒီမှာလေ”

ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော နနမှာ ကယောင်ကတမ်းတွေ ထအော်တော့သည်။

“ကယ်ကြပါ၊ ရေတွေနဲ့ သင်္ဘောနစ်တော့မယ်၊ အား ထွက်လို့ မရဘူး ကယ်ကြပါဦး”

“သမီး သမီး”

“ဟဲ့ ဆရာသွားခေါ်တဲ့လူ အခုထိမရောက်သေးဘူးလား”
ဘွားအေဖြစ်သူမှာ မြေးအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်နေရှာ၏။

မကြာမီ ကျန်မှာရေးမှူးရောက်လာတော့သည်။ သူမအား အဖျားတိုင်းကြည့်ပြီးသောအခါ

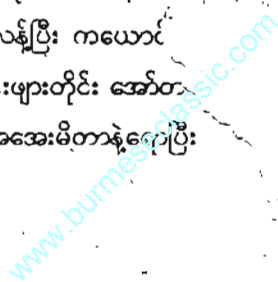
“အဖျားက တစ်ရာသုံးတောင်ရှိတယ် ပိုဆိုးတာက ကံလေးက အရမ်းလန့်နေပုံရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ မနေ့ကလှေမှောက်တာကို လန့်ပြီး အပြင်းဖျားတော့တာပဲ”

ကျန်းမာရေးမှူးက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းရင်း

“ဒါမျိုးက အခန့်မသင့်ရင် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်၊ နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်ပါစေနဲ့ နေမကောင်းရင် လန့်ပြီး ကယောင်တန်းအော်တာ မကောင်းဘူးဗျ အပြင်းဖျားတိုင်း အော်တကြီးက အကျင့်ပါနေလိမ့်မယ် ဒါအအေးမိတာနဲ့ရောပြီး

လန့် ဖျားဖျားတဲ့သဘောပဲ”

“လုပ်ပါဦး ဆရာရယ် ကလေးတော့ ဒုက္ခတော့ ဒုက္ခ ပါဘဲ အဲဒါ ဟိုမျောက်လောင်းနှစ်ကောင် မိကောင်းလို့ ဆရာရဲ့ အိမ်ကိုလာပါစေလေဦး ငါနဲ့တော့ တွေ့မယ်”

နုနု၏ ဘွားအကြီးမှာ စိုးရိမ်တကြီး ညည်းညူရင်း အောင်ဝဏ္ဏနှင့် ကျော်သီဟအား ကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။

အဖေဖြစ်သူနှင့် အမေဖြစ်သူမှာတော့ သမီး ကယောင် ကတမ်းအော်သော စကားများကိုသာ ဆက်စပ်စဉ်းစားနေမိလေ၏။

“သင်္ဘောနှစ်တော့မယ် သင်္ဘောနှစ်တော့မယ်”

လို့အော်တဲ့ သမီးအသံ စူးစူးလေးကို ကြားယောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်လာမိသည်။

ဒီအသက်အရွယ်ထိ လှေတို့ မော်တော်တို့သာ မြင်ဖူးသော သမီးလေးက သင်္ဘောနှစ်တော့မယ်ဟု အော်သံကြောင့် အံ့ဩခြင်းကြီး စွာ ဖြစ်မိ၏။

ချောင်းထဲရေထဲဆင်းရမှာ ကြောက်ပြီး တစ်ခါတရံ ထူးထူး ဆန်းဆန်း စကားများကို ပြောတတ်သော သမီး၏အတိတ်သည် မည်သို့သော ထိန်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အဖြစ်များနှင့် အစချိခဲ့ရပါ နည်းဟု တွေးတောရင်း တစ်ချိန်က နော်အယ်ဖော ပြောခဲ့ဖူးသော

“အယ်ဖော ကလေးက လူဝင်စားလားမသိဘူး”

ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်ပြီး အမှတ်ရလိုက် လေ တော့သည်။

“ဒီနေရာတွေကို သမီးရောက်ဖူးနေသလိုပဲ”

ဒေါ်မြကျင်မှာ သမီးဖြစ်သူပြောလိုက်သော စကားကြောင့်

“ဘာ ဘယ်တုန်းကရောက်ဖူးတာလဲ အခုမှ ဒေါ်လာ တာကို”

နုနုကို အခုမှ ရန်ကုန်ကို သွားဖို့ဒေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရောက်ဖူးသလိုပဲ ဆိုသော စကားကြောင့် အံ့ဩသွားရတော့၏။

“ဟုတ်တယ် အမေရဲ့ ဒီနေရာတွေ ရောက်ဖူးနေသလို ဟောဒီဈေး ပြီးတော့ ဟိုရှေ့မှာ နုံးတံဘားလေး ရှိသေးတယ် လေ ဒီကဆက်သွားရင် ကမ်းနားတစ်ခုကို ရောက်တယ်” သူမပြောနေသည်မှာလည်း အမှန်တွေချည်းသာ ဖြစ်သည်။

ကြာခင် ရန်ကုန်ဆက်သွားရန် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် ခရီးသွားများ ဈေးသည်များနှင့် ဆူညံမှုပွဲထွေးနေ တော့၏။

နုနုမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေဝေငေးမောရင်း ရုတ်တရက် ဆွဲထားသော လက်ကိုအတင်းရုန်းဖယ်ကာ

“သမီး မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ အမေ ဘယ်သွားမှာလဲ”

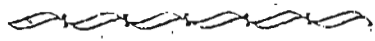
“ဟင်”

ဒေါ်မြကျင် အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩသွားရတော့၏။

“ငုံးဥဖြတ် ငုံးဥဖြတ်”

“အဒေါ် ငုံးဥဖြတ် ဝယ်ဦးမလား”

ရုတ်တရက် ငုံးဥပြုတ်သည်လေးတစ်ယောက် အနား
ရောက်လာကာ ငုံးဥပြုတ်အတင်း လာရောင်းသည်။

“အေး ပေး နှေး နှစ်ထုပ်ယူမယ်၊ ရှေ့ သမီး ငုံးဥစား”

“ဟင့်အင်း မစားဘူး အိမ်ပြန်မယ်”

“ဘာလို့အိမ်ပြန်မှာလဲ၊ သမီးပဲ ရန်ကုန်လိုက်ချင်တယ်ဆို”
ဒေါ်မြကျင်အတွေးထဲမှာ သူမပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်း

ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်သည်။

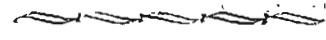
“သမီးပြောတော့ သမီး အဖေတွေ အမေတွေကို တွေ့ချင်
တယ်ဆို၊ အဲဒါ ရန်ကုန်သွားမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ဟိုဟာကြီးစီးသွားရမှာ သမီး ကြောက်တယ်
မလိုက်ရဲဘူး”

သားအမိနှစ်ယောက် ပြောဆိုကြရင်း သင်္ဘောဆိပ်ရောက်
လာသည်။ လူများမှာလည်း တိုးမပေါက်အောင် ပြတ်သိပ်နေတော့
၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အမေပါတာပဲ၊ ပြီးတော့
သင်္ဘော စီးရတာ ဖျော်စရာကြီး မြစ်ထဲမှာ စင်ရော်လေးတွေ
ရှိတယ် သူတို့တွေ အစာလာတောင်းရင် ကျွေးရအောင်
ပေါက်ပေါက်တွေဝယ်ပေးမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူး သမီး ကြောက်တယ်၊
သင်္ဘောမစီးချင်ဘူး မှောက်လိမ့်မယ်၊ သင်္ဘောစီးလို့

သမီးသေရတာ၊ မစီးဘူး ဒီသင်္ဘောစီးလို့ သေရတာ”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံကြောင့် သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခုလုံး
ရှိ လူများမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ သင်္ဘောမှောက်
ကားတာ နှစ်ကာလသိပ်မကြာသေးတာမို့ အခုလို ကလေးတစ်
ယောက်၏ စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ အားလုံးထိတ်လန့်
ချောက်ချား သွားတော့၏။

ကလေးစကားမှာ မှန်တတ်သည်ဖြစ်ရာ အားလုံးထိတ်လန့်
ပြီး နိမိတ်စကားတစ်ခွန်းလို့ ထင်သွားကြတော့သည်။ အမေကတော့

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူငယ်ငယ်က ရေထဲမတော်တဆ
ကျမှူး တာကို သတိရပြီး အကြောက်လွန်လို့ ပြောတာပါ၊
သူလေ့ တို့ သင်္ဘောတို့ စီးရမှာသိပ်ကြောက်တာ”

“ဪ ဟုတ်လား”

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့”

“ဟုတ်ပါ လန့်လိုက်တာ၊ အစ်မရယ်”

“ကဲ သမီးဘာမှမကြောက်နဲ့နော် အခု သင်္ဘောမစီးဘူး
ဒါ သင်္ဘောမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကြီးသိလား အဲဒီအိမ်ကြီးကို
စီးသွားမှာ”

အားလုံးချော့မော့ပြောဆိုမှုကြောင့် နုနုမှာ သင်္ဘောစီးကာ
ရန်ကုန်သို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် အထိတ်တလန့်
လိုက်ပါလာသော သမီးကလေးကို ကြည့်ကာ မမြဲကျင်မှာ အိတ်မ
ကောင်းဖြစ်နေမိတော့သည်။

သင်္ကြံကမ်းကပ်ပြီးနောက် အက်(စ်)ကားတစ်ဆင့် ထပ်စီးရတော့ သူမဟာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ လိုင်းကား ကျပ်ကျပ်ပေါ်တွင် သူမတို့ သားအမိမှာ နေရာမရ။

“ဟဲ့ သမီး”

ဆွဲထားသော လက်ကိုဖြုတ်ကာ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော အမျိုးသားတစ်ဦးထံသို့ ပြေးသွားတော့၏။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် နှင့် ရုပ်ရည်သန်ပြန့်သော ထိုအမျိုးသားမှာ သူ့အနီးသို့ရောက်လာသော ပါးစုံဖောင်းဖောင်း မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကလေးမကိုမြင်သော အခါ ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြသည့် ကောင်မလေးအား ပြန်ပြုံးပြမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်မလေးက ချီပိုးကာ ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်၏။

“ဟယ် ဒီကလေးကတော့”

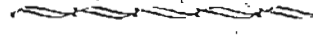
ဆွဲခြင်းကို တစ်ဖက်ကဆွဲရင်း သမီးဖြစ်သူကို မာန်မဲလိုက်ပြီး သူ့အား အားတုံ့အားနာ ကြည့်လိုက်သော ကလေးအမေကို မော့ ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုက ဘယ်လို သူများပေါ်သွားထိုင်နေတာလဲ အားနာစရာ”

“ရပါတယ် အစ်မကြီးရဲ့”

ကောင်မလေးက သူပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သူမ၏အမေ

အား

“အားနာစရာမလိုပါဘူး အမေရဲ့ ဒါ သမီးအစ်ကိုကြီးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့မှာ ‘ဟေ’ဟုပင် အာမေဠိတ်ထွက်သွားတော့၏။ သူ့တွင် ဤကလေးမလေးအရွယ် သမီးလေးနှစ်ယောက် ရှိသောကြောင့် အစ်ကိုကြီးဟူသော ကောင်မလေး၏ အခေါ်အဝေါ်က သူ့ကိုမပြုံးဘဲ မနေနိုင်သလို တအံ့တဩလည်း ဖြစ်သွားစေခဲ့လေသည်။

သမီးဖြစ်သူ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်း စရိုက်ကို နားလည်းထားသော မမြကျင့်မှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည့် ထိုအမျိုးသားအား ပြုံးပြကာ

“သမီးကလည်း ဦးဦးလို့ခေါ်လေ၊ ဘာအစ်ကိုကြီးလဲ”

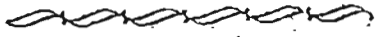
ဟု ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အို အမေကလည်း အစ်ကိုကြီးပါဆို၊ ဒါ သမီးအစ်ကိုကြီး”

သူ ကလေးမလေးမျက်နှာကို အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်လောက်က အစ်ကိုကြီးဆိုတဲ့ အသံစူးစူးလေးကို ပြန်ကြားမိပြီး ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ယခုလည်း ဒီလိုအသံမျိုးလေး နောက်တစ်ခု။

ကလေးအမေမှာ

“အဲဒါသူ့ကြည့်တော့ ငါ့မောင်ရေ ဘယ်လိုကောင်မလေး မှန်းကို မသိဘူး၊ ပြောရတာ သိပ်ခေါင်းမာတယ်”

ဟု ပြောကာ ရယ်နေလေသည်။ သို့သော် ရယ်နေသောသူမ မျက်နှာတွင် တစ်စုံတရာကို စိုးရိမ်နေဟန်က အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေသည်ကို အကင်းပါးစွာ ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

“သမီး နာမည်ဘယ်သူလဲ ကျောင်းရောတတ်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူငယ်တန်းတတ်နေပြီ၊ နာမည်က ဘယ် နာမည်ကို မေးထားလဲဟင်”

အထူးအဆန်းစကားကြောင့် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ နာမည်ဘယ်နှစ်မျိုးရှိလို့လဲ၊ ပြောလိုက်လေ”

အမေဖြစ်သူ၏ စကားအဆုံးတွင် ကောင်မလေးက မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးကာ

“အမေ မသိပါဘူး၊ နာမည်ပဲ နှစ်မျိုးရှိတာပေါ့၊ နုနုဆိုတာ အမေခေါ်တာ ဆရာမတွေ ခေါ်တာလေး၊ အစ်ကိုကြီးက သမီးကို ခင်နှင်းရေ နှင်းနှင်းရေလို့ခေါ်တာ အမေရဲ့၊ ဒါ သမီး အစ်ကိုကြီးလေ ဒေါတ်တာမြင်နိုင်တဲ့”

“ဟင်”

“အို”

ကြားလိုက်ရသော စကားက သူ့ရင်ထဲက ကလီစာတွေ အကုန်လုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်သလို ဖြောင်းဆန်သွားစေသည်။

ခင်နှင်းရေ၊ နှင်းနှင်းရေတဲ့လား။ ဒါ ဒါဆို သူမလေးက

“ဟော ဆင်းရဲမယ့် မှတ်တိုင်ရောက်ပြီ၊ သမီးရေ ဆင်းကြ ဖို့”

အမူအရာပျက်သွားသော ကလေးမလေး၏ မိခင်မှာ သယံဇာတကျွန်း ကားကြီးဂိတ်မှတ်တိုင်အရောက်တွင် ကလေးကို သူ ပေါင်ပေါ်မှ ဆွဲယူကာ ဆင်းဖို့ပြင်လေတော့သည်။

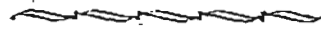
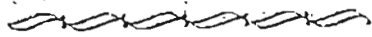
“ဟို အစ်မကြီး ခဏနေပါဦးဗျာ”

သူ သတိလလက်လွတ် ယောင်ယမ်းအော်လိုက်မိပြီးမှ ကား ပေါ်မှာဆိုတာ သတိရကာ ရှက်သွားမိသည်။ ဒါပေမယ့် မည်သို့ မျှမတတ်နိုင်။ ကားပေါ်ကနေ သူပါအပြေးအလွှား လိုက်ဆင်းရသည်။

လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကောင်မလေးက သူ့အမေ လက်ထဲမှ ရုန်းရင်း သူ့ထံသို့ ပြေးလာသည်။ သူ ဝမ်းသားအားရ ဆီးပြီး ဖက်ထားလိုက်မိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးများတွင် မပြောဖြစ်သော၊ မပြောတက်သော အကြောင်းအရာတို့က ပြည့်သိပ် နှင့်ခဲနေကြသည်။

“အစ်မကြီးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ တွန့်တော်ဒီရက်ကွက် ထဲမှာပဲ နေတာပါ အိမ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦးဗျာ ဒီကလေး က ”

“သူ့သူပြောတာတွေကို မယုံပါနဲ့၊ ငါ့မောင်ရယ် အဲဒီလို ပေါက်ကရဲတွေ သူပြောနေကျမို့ အစ်မတို့တော့ ရိုးနေပါ ဖြို့”

သူခေါင်းကို ကြမ်းညှင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။

“သူပြောတာ ပေါက်ကရ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကျွန်တော့် မိသားစုကိစ္စနဲ့ အများကြီးတိုက်ဆိုင်နေတယ် အိမ်ရောဂါတော့ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ် အခုတော့ လိုက်ခဲ့ပါဦး ကျွန်တော့်အိမ်က ဒီလမ်းမပေါ်မှာပါ”

“ဟင်၊ အိမ်ကိုကြီးက ဒီမှာနေတာဟုတ်လား သင်္ဘောကျွန်းမှာ မနေတော့ဘူးလား၊ အိမ်ပြောင်းလာတာလားဟင်”

သူပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူမမိခင်၏ မျက်နှာတွင် မတတ်သာ၍ စိတ်လျှော့လိုက်သော အရသာကို သူလှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ဖေဖေလေး

“အဖြစ်ကတော့ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ။ ညီမလေး ရုတ်တရက် အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အိပ်မက်တွေခဏ၊ခဏ မက်တယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုရင်တော့ အခုလိုမျိုးပြန်ဆိုရတာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား ကျွန်တော် ဝမ်းလည်းသာတယ် အရမ်းလည်း ဝမ်းနည်းတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေသာရှိရင် သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာ”

ပြောရင်း ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ဝဲလာမိသော ဒေါက်တာမြင့်နိုင်ကိုကြည့်ကာ နုနုမှာ ဝေသီလာသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင်နဲ့ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး ကြည့်နေလေသည်။

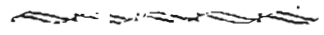
“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲကွယ် အခု”

“ပြီးခဲ့တာတွေပြီးပြီဆိုပေမယ့် ညီမလေးက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေတယ်။ အဲဒါကျွန်တော့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့တာဘဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဝတွေ ခြားသွားပြီပဲကွယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ညီမဟာ ကျွန်တော့် ညီမပါပဲ”
သူမထံမှ သက်ပြင်းရှိက်သံ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည်။

ဇာတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာမြင့်နိုင်မှာလှုပ်ငင်စားဆိုသည့် အကြောင်းအရာများကို မကြာခဏ ကြားဖူးပေမယ့်

ရှေးရိုးအဖွဲ့တွေ ပျောက်ပျက်မရသေးသော ခေတ်ဟောင်း၏ အဖွဲ့အ
လမ်း အရိပ်အငွေ့တစ်ခုဟုသာ ယူဆခဲ့သည်။

ပြောမယုံ ကြုံမှသိဆိုသလို ယခုလို အခြေအနေမျိုးနှင့်
သူတို့ ဖြန်ဆုံးဆည်းရမည်ဟု ထင်မှတ်မထားခဲ့။

“အစ်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိ
တယ်”

“ဟို တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ၊ ကန်တော်နော် သူ့ကို
ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ ထူးထူးခြားခြား အိမ်ကံတွေဘာတွေ မက်
သေးလား လာနေမယ်ဘာမယ် ပြောတာမျိုးလေ ကျွန်တော်
စာထဲ ဖတ်ဖူးတာမျိုး ဟုတ်မဟုတ်မေးကြည့်တာပါ”

သူမေးခွန်းက ဘာမှသိပ်မဆိုးသော်လည်း အလွန်အမင်း
မျက်နှာပျက်သွားသော ကလေး၏မိခင်ကို ကြည့်ကာ သူ့စိတ်ထဲ
ထဲ သွားမိသည်

“အယ်ဖောဆီကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာနေမယ်တဲ့၊
ပုံစံက ကျောင်းဆရာမပုံပဲ၊ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့
တရုတ်ဆွေးပါပုံရတယ်၊ ရေတွေလည်းရွှဲလို့ အဲဒါအယ်ဖော
သနားတာနဲ့ လာနေပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့
အယ်ဖောခိုက်ထဲကို အတင်းတိုးဝင်ပြီး ပျောက်သွားတယ်
ကြောက်လိုက်တာ အစ်မရယ်”

အတွေးထဲမှာ ပြန်ကြားယောင်လာသော နောအယ်ဖော၏

စကားများက သူမကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ခြောက်လှန့်လာသည်။
သူ ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟို ကျွန်တော်မေးကာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား
ရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အခုအဖြစ်က အရမ်းထူးဆန်းပြီး
အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အစ်မဖြစ်ခဲ့တာတွေ ပြန်စဉ်းစားရင်
ဝေဝေဝါဖြစ်နေတာ၊ သူ့ကိုမမွေးခင်က အစ်မအိမ်မက်၊
မက်ခဲ့သလား၊မမက်ခဲ့ဘူးဟေးဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားရင် ခေါင်း
နောက်လာလို့ပါ”

“ဪ”

မမြကျင်မှာ ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံကြီးများ
ကို တစ်ခုတစ်ခု ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်ကျနေသော သမီးဖြစ်သူကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအတူ ဓာတ်ပုံများ၏ ဘေးအပေါ်
ဘက်နားတွင် ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံကပ်ပိုင်ပုံ ပန်ချီကားတစ်ချပ်
ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နုနုသည် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ရင်း ထိုရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်
ချလိုက်လေသည်။

“အဖဘုရားသခင် အဖ၏ အိမ်တော်ကောင်းကင်ဘုံမှာ
ရှိသော သမီးရဲ့ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ
အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်အဖဘုရားသခင်

ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို သမီးအစဉ်အမြဲ အောက်မေ့လျှက်ပဲ အဖဘုရားသခင်”

လက်ကိုယုက်ရင်း တိုးဖွဖွဆုတောင်းလိုက်သော သမီးရဲ့ အသံက ရှိက်သံတို့ ရောထွေးလျက် သူမကို အတော်ကြာအောင် အံ့ဩမင်တတ်မိစေခဲ့လေသည်။ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်နှင့် သူတို့မိသားစုကြား အကြီးမားဆုံး လွဲမှားမှုကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကြုံရပြန်ပြီ ဟုတွေးရင်း သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိ၏။

သူမ၏ အလွန်အမင်း အံ့ဩနေပုံကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာမြင့်နိုင်၏နှုတ်မှ တိုးလျှသောစကားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

“အစ်မကြီးတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လားဟင်”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီက”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစုက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ပါ”

“ဪ”

သည်တစ်ကြိမ်တွင် တအံ့တဩဖြစ်သွားရသူက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပဲဖြစ်၏။ ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသော သူတို့မိသားစုထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော ကလေးမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်မိသားစုမှလာသူ ဖြစ်နေသည်တဲ့။

ဒါဟာ အရေးကြီးဆုံး မှားယွင်းလွဲချော်မှုကြီး မဟုတ်ဘူးလား။

“လက်ရှိအနေအထားကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတာ ချာ(ချ်)တက်တာမျိုးကို ဘယ်လိုမှ ကန့်ကွက်တာမျိုး တိုက်တွန်းတာမျိုး ကျွန်တော် ဘက်က မလုပ်ပါဘူး”

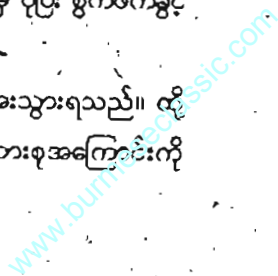
“ဒါပေမယ့် အခုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ယောက်ရဲ့ပဲ နေထိုင်ပြောဆိုတယ် ဒီမှာ အဆက်အသွယ်လုပ်ရင်း အစ်မတို့ဒီဇာတ်ဘက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုပုံစံသွင်းမလဲ”

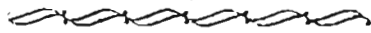
သူမစကားအဆုံးတွင် ဒေါက်တာမြင့်နိုင်မှာ ခေါင်းမှဆံပင်များကို ဖိသိပ်ထိုးဖွရင်း အတန်ကြာငြိမ်သက်သွား လေတော့သည်။ ဒုက္ခပါပဲလို့ သူမခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်မိ၏။

အယ်ဖော့ရယ် နှင့်အရိပ်ကလွတ်ပြန်တော့ ဘယ်လိုရေစက်မျိုးကြောင့် ဒီမှာလာပြီး ကြံ့နေရပြန်တာလဲလို့ စိတ်တွင်းမှ ပြောလိုက်မိပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်က ဆိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် တရားဝင်ပိုင်တာ ဆိုင်တာမျိုးမဟုတ်တော့ အစ်မကြီးတို့သဘောပါ မွေးထားရတဲ့ မိဘအရင်းထက် ဘယ်သူကမှ ပိုပြီး စွက်ဖက်ခွင့် မရှိပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားရသည်။ ထို့နောက် ဒေါက်တာမြင့်နိုင်က သူ့သိလိုသမျှ မိသားစုအကြောင်းကို မေး၏။

“အစ်မမှာ သားသမီးလေးယောက်၊ အဲ ငါးယောက်ပေါ့
နုနုက အငယ်ဆုံး သားသမီးတွေအားလုံး အရွယ်ရောက်
ကုန်ပြီဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်လုပ်နေကြပြီ သူက
တော့ အဟူတူနေတာပေါ့ ရွာမှာပဲလေ”

“ဒါဆို အခုက ခဏလာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သယ်နိုးကျွန်း ကြီးပွားရေးရပ်ကွက်ထဲမှာ
သားကြီးနေတယ်လေ အခု သူ့ဆီသွားလည်မလို့”

“ကျွန်တော့်ကို အစ်မကြီးလိပ်စာလေး ပေးခဲ့ပါလား”

“အစ်မက ခရမ်းသုံးခွက်ပါ ခရမ်းနယ်က ကျိန်ချောင်ရွာ
မှာ အစ်မယောက်ကွားနဲ့ အစ်မမှာမည်ကို မေးရင် တစ်ရွာလုံး
သိပါတယ်။ ဒါတွေပြောတယ်ဆိုတာ အစ်မကိုယ်ချင်းစာလို့
ပါ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုသက်သေ အထောက်အထားတွေ
ခိုင်လုံပါစေ၊ တွေ့ဆုံရင်းနှီးဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှဖြစ်မလာ နိုင်
တော့ဘူးဆိုတာ ကြိုပြောပါရဲ့။ ဒါမျိုးဆိုတာလဲ ကြာရင်
မေ့သွားတတ်တာပါ။ တကယ်တမ်း ကိုယ့်သွေးသားမှ
မဟုတ်တော့တာ”

ပြောပြီး ကလေးကိုခေါ်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်တော့တာမို့ သူ့ဗျာဗျာ
သလဲ တားလေသည်။

“ခဏနေပါဦးခင်ဗျာ၊ တော်တော်လေးကြာရင် ကျွန်တော့်
အမျိုးသမီးနဲ့ ကလေးတွေပြန်လာတော့မှာ တစ်ခါတည်း

မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

သူမက ခေါင်းကို ဖြည့်ညင်းစွာခါရမ်းလိုက်ပြီး

“အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘယ်လိုမှတော့ သဘော မထားနဲ့
နော်၊ သူတို့က သူစိမ်း ဒီကိစ္စတွေကို သိမှာမဟုတ်ဘူး
သီလဲ ရုတ်တရက် လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး နောက်မှ
အေးအေးဆေးဆေး ဆုံးပေးပေါ့”

ထိုစကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူလက်ခံလိုက်ရ
သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက်ခွင့်ပြုပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
၏ ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေးကို ယူလာလေ၏။ ထိုဓာတ်ပုံ နောက်ကျော
တွင် အံ့ဝက် အဖုံးကလေးပါရှိပြီး ထိုအဖုံးကလေးကို ဖွင့်လိုက်သော
အခါ ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

“ဒါ ညီမလေးပစ္စည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ဒါဘယ်သူပစ္စည်းဆိုတာ ညီမလေး၊ မှတ်မိချင်မှတ်မိပါ
လိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ သူမှတ်မိရင် ဒါလေးကို ပေးလိုက်
ပါရစေ”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်သည် နုနုအား လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံလေး
ပါသော ဆွဲကြိုးလေးအားပြကာ

“ဒါ ဘယ်သူပစ္စည်းလဲ သိလား၊ ညီမလေး အဲ သမီး”
သူမသည် ဆွဲကြိုးလေးအား သေချာစွာကြည့်ပြီး

“ဒါ အန်တီဟန်နာဆွဲကြိုး၊ ခရစ္စမတ်တုန်းက ဖေဖေ ပေး
တာလေ”

အန်တီဟန်နာဆိုသည်မှာ သူတို့အဖေ၏အမ အပျိုကြီးဖြစ်
ကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။ ဟန်နာဆိုတာ ဘုရားကျောင်းမှာခေါ်သော
နာမည်ဖြစ်ပြီး အမည်ရင်းက ဒေါ်သန်းရင် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြ
၏။ ထို့နောက်

“ကျွန်တော် ဒီဆွဲကြိုးလေး သူ့ကိုဆွဲပေးလိုက်မယ်နော်
ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတတွေ ဘုရားသခင် အလိုအတိုင်း
ပြန်ဆုံရတဲ့ အထိန်းအမှတ်ပေါ့”

“ကဲ သမီး သွားကြရအောင်”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားအဆုံးတွင် သူ့မျက်လုံးတွေက အံ့ဩ
ထိတ်လန့်စွာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကြတော့သည်။ နှုတ်ခမ်းလေး
များက တစ်စုံတစ်ရာလောက် ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါရင်း

“ဟင့်အင်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ နေခဲ့ပါရစေ၊ သမီး အစ်ကိုကြီးနဲ့
နေချင်တယ်”

“အို မဟုတ်တာ၊ ဒါဆို အမေတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ
လား”

“အမေပြောတော့ သမီးအိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆို”

မမြကျင်မှာ အဖြေရခက်သွားသည်။

“နောက်တော့ ပြန်လာကြတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ခုအစ်ကိုကြီး
တို့အိမ်ကိုသွားမယ်၊ ပြီးရင်ရွာပြန်ကြမယ်လေ၊ သမီး ကျောင်း
တတ်ရဦးမှာ”

သူမ၏ စကားအဆုံးတွင် နုနုက ဒေါက်ဟာမြင့်နိုင်ဘက်
သို့ လှည့်ကြည့်လေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ် ကျောင်းအကြာကြီးပိတ်မှ လာခဲ့
နော်၊ အခုက ခဏလေးပိတ်ထားတာ အဲဒီကျမှလာလည်”

“လာလည်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒါသမီးအိမ်မဟုတ်ဘူးလား
အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူတူမနေရဘူးလား”

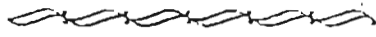
“နေရမှာပေါ့၊ သမီးဒီမှာနေချင်ရင် ခေါ်ထားမယ်၊ ပြီးတော့
အစ်ကိုကြီးလာတွေ့မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် မှန်တွေအများကြီး
ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်”

“မျက်ရည်အဝိုင်းသားနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသော ကလေးမ
လေးကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲဆိုနှင့်သွားရသည်။”

“ဒီမှာ သမီးဓာတ်ပုံလေးရော ယူသွားဦးမလားဟင်”
သူ့ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေးကို ထောင်ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

အလေးမလေးက ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို
ညှည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းပြလေသည်။

“အရင်နေရာမှာဘဲ ထားပေးပါ”

တိုးညှင်းလွန်းသော အသံလေးက ရင်ထဲကို အလွန်ထိခိုက်
နာကျင်သွားစေ၏။ သူမလေးပြောသည့်အတိုင်း ဓာတ်ပုံလေးကို
စားပြွဲမှာ ထောင်ထားပေးလိုက်၏။ သူမမျက်လုံးလေးတွေက စိတ်ကျေ
နပ်သွားသလို တောက်ပလဲ့ဖြာသွားကြလေသည်။

ခြံတံခါးဝအထိ သူလိုက်ပို့တော့ သူ့အမေလက်ကို ဆွဲထား
ရင်း လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ပုခုံးလေးနှစ်ဖက် သိမ့်ခနဲ ခါသွား
အောင်ရှိက်ပြီး ...

“အိမ်ပြောင်းမသွားနဲ့နော် အစ်ကိုကြီးဆီ ပြန်လာခဲ့မယ်”

တဲ့။ ခြေညှိ ညီမလေးရယ်။ ဆန်းကြယ်လွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာက
ဘဝတွေကို မျက်လှည့်ပြသလို တဖျပ်ဖျပ်ပြောင်းလဲ ရွေ့လျားပစ်နေ
တာပါလား။

ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ပြန်ဆုံခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် မတူညီ မနီးစပ်
တဲ့ ဘဝအခြေအနေတွေနဲ့ ဖြစ်နေရပြန်တယ်။

သူ့သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ချပစ်လိုက်မိတော့၏။

အနာပလာ

“အိုး ဘုရားသခင်၊ ဒေါက်တာက အဲဒါတွေယုံတယ်
လား။”

“မယုံလို့ မရတော့ဘူး စစ္စတာ၊ သိပ်ကို ဆန်းကြယ်လွန်း
တယ်၊ ဘဝဟာ ချားရပါတ်လို့ပဲတဲ့ အဲဒါကို ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ
ဘာခေါ်သလဲ၊ ပလိစ် မခင်မာ။”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်က ဆရာမကြီး ဒေါ်ရှိစီနှင့် ပြောနေရင်းမှ
အနီးရှိ သူ့နာပြုငယ်လေး မခင်မာကို လှည့်ကာမေးသည်။

“သံသရာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ ဘဝတွေက ဘယ်တော့မှ
ပြီးဆုံးချုပ်ငြိမ်းခြင်းမရှိဘဲ သံသရာမှာ ကျင်လည်နေရတယ်
တဲ့၊ ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာအသစ်မှာတွယ်ပြီး ပြန်စရတယ်”

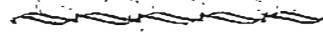
သူ့နာပြုမလေး မခင်မာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေသည်
ကို ဒေါက်တာမြင့်နိုင်နှင့် ဆရာမကြီး ဒေါ်ရှိစီက မျက်မှောင်ကျွန်းရင်း
နားထောင်နေလေသည်။

“လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ရှိလို့လား မခင်မာရဲ့”

“ရှိတာပေါ့ စစ္စတာရယ် အတိတ်ရှိလို့ ပစ္စုပ္ပန်ရှိနေတာပဲ
ပစ္စုပ္ပန်ရှိသလို အနာဂတ်လည်း ရှိတာပေါ့။”

“အဲဒါ လက်ရှိဘဝကိုပဲ ပြောတာမဟုတ်ဘူးလား။”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘုရားကတော့ အတိတ်ဘဝတို့
နောက်ဘဝတို့ရှိကို ရှိခဲ့တယ်လို့ သက်သေသာဓကတွေနဲ့
အတိအကျ ဟောခဲ့တယ်”

“သက်(တ်)ရိုက်(စ်) အဲဒါ ကျွန်တော်လက်ခံတယ်စစ္စတာ ညီမလေးဟာ သေသွားပြီးတဲ့အထိ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်မက်တွေမက်တယ် ဒါ သူတစ်ဦး ဘဝတစ်ခုမှာ ရှိနေတာလို့ပဲ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဒါတော့စိတ်စွဲလန်းမှုကြောင့်ပါ၊ ကံပါ ဒါတွေနောက်မှာ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ခု ဒေါက်တာညီမနဲ့ ပြန်တွေ့ရတယ်ဆို လို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ၊ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ”

“ဆိုးသင့်(စ်) စစ္စတာ၊ တစ်ယောက်စီတိုင်းကို ဘုရားသခင် စောင်မပါလိမ့်မယ်”

သူ့မှာပြုဆရာမကြီး ထွက်သွားတော့မှ မခင်မာက ပြုံးလိုက်

ပြီး ...

“စစ္စတာကြီးက သိပ်ကို တော်တယ်နော် ဒေါက်တာ”

“အင်း ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်ကပ်တာ တစ်ခုကလွဲရ ပေါ့၊ ခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့ကိစ္စကို သူ့လက်မခံချင် သတိ ပဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ဒေါက်တာပြောတာ သိပ်စိတ် ဝင်စားတယ်၊ ပြီးတော့ ယုံလည်းယုံတယ် အဲဒီလိုအပြု အပျက်တွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆို သေသွားတဲ့လူတွေက သူတို့ခင်တွင်

စွဲလမ်းတဲ့ လူတွေဆီကို နောက်ထပ်ဘဝတစ်ခုနဲ့ ပြန်လာ ကြတာမျိုးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ သူတို့ဟာ ဘဝ ဟောင်းက ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း၊ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေ ကို စွဲလမ်းလွန်းလို့ မမေ့နိုင်တာမျိုးပဲရှိတယ်၊ သေချာပေါက် ပြန်လာလို့မရဘူး၊ အကြောင်းတရား တစ်ခုကြောင့် အကျိုး ဖြစ်လာတယ်လို့တော့ ဘုရားဟောရှိတယ် ကျွန်မလည်း မဓမ္မကထိကတွေလို၊ ဘုန်းကြီးတွေလိုတော့ ရောစေပေါက် ပေါက် ရှင်းမပြတ်ဘူး”

ဆရာမ မခင်စောက ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်လေ

သည်။

“သေပြီး နောက်ဘဝအထိ မမေ့တာမျိုးကတော့ သိပ်ကို အံ့စရာကောင်းတယ်ဗျာ အိုင်ကျူကတော့ တကယ့်ဂံရိတ်ပါ မှတ်မိနိုင်စွမ်း အရမ်းမြင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“စိတ်ပညာ သဘောတရားအရရော သိပ္ပံနည်းကျပါတွက် ရင် အံ့ဩစရာပေါ့ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူ အဆမှာတော့ သိပ်အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး ဘုရားဟောတဲ့ ဇာတကဝတ္ထုတွေ နိပါတ်တော်တွေမှာဆို ပစ္စည်းဥစ္စာကို စွဲလန်းပြီ သေသွားလို့ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ပြိတ္တာဖြစ်ရတာ တို့၊ သားသမီး ဇနီး ခင်ပွန်း စွဲလမ်းပြီးသေလို့ အဲဒီမိသားစုနဲ့

မခွာနိုင်ဘဲ အဲဒီအိမ်မှာ ဆွေးဖြစ်ရတာတို့ တစ္ဆေသရဲလိုဘဲ
အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ဝဲလည်လည် ဖြစ်နေရတာမျိုး
ဆို စုံလို့ပါတ် ဒေါက်တာရယ်”

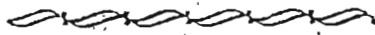
“ဒါ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဆွေးမျိုးတွေကို ထပ်မက်ခွဲယ
စိတ်မဖြစ်အောင် ချောက်လှန်ပြောတဲ့ ဥပမာတွေရော
နိုင်ဘူးလား မခင်မာ၊ ဟို ကျွန်တော် နားမလည်လို့ မေး
ပါနော်”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာရဲ့၊ ဒေါက်တာ စိတ်ဝင်စားတယ်
ရင် ရှင်းပြပေးလို့ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ စနစ်တကျ လေ့
လို့ရအောင် ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော် စာအုပ်လည်
လာ ပေးဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နောက်ပြီး တစ်ခုလောက်
ချင်သေးတယ် မခင်မာရဲ့ သဘောထားကိုပါ၊ တစ်
ပယောဂ ဆရာတွေ၊ နတ်ဆရာတွေ ပြောနေကြတဲ့
တွေကရော အဲဒီ ရှေးဘဝတွေ နောက်ဘဝတွေနဲ့ မမြင်
စိတ်နယ်လွန် ပညာတွေနဲ့ ဆိုင်မနေဘူးလား သူတို့
ပြောနေတာတွေကရော အမှန်တွေပဲလား”

“လောကမှာ ဆန်းကြယ်ပါတယ်လို့ ထင်ထားတဲ့အရာ
က ဖြစ်ဖန်များဖင် ရိုးသွားတတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ
စင်းလွန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေတလည်း သမားရိုးကျဖြစ်

နဲ့ နည်းနည်းလေးလွဲချော်သွားတာနဲ့ အထူးအဆန်းတွေ
ထဖြစ်ရေး၊ ဥပမာ ပရလောကတို့ဆိုတာ တကယ်ရှိပါ
တယ်၊ ခုနစ်ကားအတိုင်း ပြန်ပြောရရင် ဘုရားဟောထားပါ
တယ်၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံလို့ခေါ်တဲ့၊ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ
အစရှိတဲ့ ဘုံဘဝအသီးသီးမှာ မြင်အပ်မမြင်အပ်တဲ့ သတ္တဝါ
အသီးသီးရှိတာပဲ၊ ဒါပယောဂဆရာတွေ နတ်ကတော်တွေ
ပြောမှသိရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ရှိနေကြတာပါ
ပဲ၊ သိရတာရယ် မသိရတာရယ်၊ မြင်ရတာရယ် မမြင်ရ
တာရယ် ဒါပဲကွာတယ်၊ သိပ္ပံနည်းပညာတွေနဲ့ အက်တမ်
တစ်ခုကို ခွဲထုတ်သလို ခွဲထုတ်ကြည့်လို့မရတဲ့အရာတွေ
စကြဝဠာကြီးထဲမှာ ရှိနေနိုင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ပြောရရင်
အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာတာတွေပေါ့၊ အ
ကာသထဲကို သိပ္ပံပညာရှင်တွေ သွားပြီးလေ့လာခဲ့တာကို
ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက လူတွေကတဆင့် သိရတယ်မဟုတ်လား၊
အဲဒါကိုလက်မခံလို့ မရဘူးလေ၊ သက်သေအထောက်
အထား ပြည့်စုံရင် ယုံကြည်လက်ခံရတာပဲ ကျွန်မတို့
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကလည်း ဒီနည်းအတိုင်းပဲ ဒီဗု
စက္ခုဉာဏ်နဲ့ အလုံးစုံကို ထိုးထွင်းသိမြင်ပြီး ကျွန်မတို့
ကို ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမခဲ့တယ်၊ သက်သေသာဓက
ပြည့်စုံလို့ ကျွန်မတို့ ယုံကြည်လက်ခံတယ်၊ ကိုးကွယ်ဆည်း

ကပ်တယ်။ ခါ ကျန်မခံယူထားတဲ့ ဘာသာရေးအမြင်ပေါ့လေ”

သူခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်မိသည်။ ဆရာမ မခင်မာသည် လူနားများကို ပြုစုကုသရာတွင် စိတ်ရှည်သော သူနာပြုကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် အင်မတန် စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်ဟု သူမှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

“မခင်မာပြောတာ ယုတ္တိရှိပါတယ်။ မခင်မာရဲ့ ဖီလော်ဆော်ဖီကိုလည်း သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်အလိုအတိုင်း ကျွန်တော်နဲ့ မခင်မာက တစ်မိုးအောက်မှာပဲ ဘာသာကွဲတွေအဖြစ် ရှင်သန်လာကြတယ် အဲဒါကရော့”

မခင်မာသည် သူ့စကားအား သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး “ဒါကတော့ ဒေါက်တာရယ် အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာတာပေါ့။ မိရိုးဖလာဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ဒေါက်တာကြားဖူးမှာပေါ့။ ကျွန်မအဖေနဲ့ အမေက ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ကျွန်မက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မလေး အော်တိုဖြစ်သွားတယ် ဒေါက်တာ အဖေနဲ့ အမေက ခရစ်ယာန်ဆိုတော့ ဒေါက်တာလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်လေး အလိုလျှောက်ဖြစ်သွားတယ်”

“ဒါလဲ အကြောင်းကြောင့်အကျိုးဖြစ်တာပဲလား မခင်မာ”

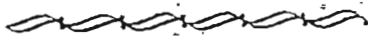
“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်။ ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ဒီညနေ ခြောက်နာရီ ကျွန်မကျူတီဝင်ရတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့အနီးမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ရတယ်ဟူသော စကားက သူ့နားထဲတွင် စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ထို့အပြင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်သူ ညီမလေးက နောက်ဘဝတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိသားစုမှ ကလေးတစ်ယောက်သွားဖြစ်နေပြီး သူနှင့်ဖြစ်တွေ့သည့်အခါ ဖေဖေနှင့် မေမေအတွက် ဘုရားသခင်ထံမှာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းသွားခဲ့သေးသည်။

ယခုအချိန်ဆို သူ့မိဘများထံတွင် ဘုရားရှိခိုးနေရမည်လား မဆိုတတ်။ သူကရော ဘယ်လိုအတွေးအခေါ် ဖီလော်ဆော်ဖီကို နှစ်သက်မှာလဲဟု တွေးရင်း ခေါင်းထဲ နောက်ကျူရှုပ်ထွေးလာလေတော့၏။

အနာပလ

“ညောင်ပင်တပေ”

“ဝေလေလေ”

“နင်ဘယ်ကိုင်းမှာနေ”

“ညောင်ကိုင်း မှာနေ”

“နင်ဘာသီးစား”

“ညောင်သီးစား”

ကလေးအုပ်ကြီးရဲ့ အသံက ဝေါခနဲ စိထွက်လာသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ချင်းဆတ်ဝိုင်းထားပြီး နုနုတို့ အရွယ် ကလေးတွေက ထိုအဝိုင်းကြီးထဲတွင် အလှအယက် တိုးပေးနေကြသည်။

ညောင်ပင်တစ္ဆေလုပ်သူက ထိုလူအုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ပြီး မေးတာကို ဖြေရသည်။ ခဏနေတော့ ထိုစည်းဝိုင်းနားပြေးသွားပြီး ထိုအထဲမှ အပြင်နားရောက်နေသူ၏ လက်ကိုအမိအရဆွဲထုတ်၏။ စည်းဝိုင်းအပြင် ရောက်လာသူမှာ သေသည်ဟုဆိုပြီး ညောင်ပင်တစ္ဆေပြန်လုပ်ရသည်။

မောတာပန်းတာလည်းမသိ နာရကျင်ရကောင်းမှန်းလည်း မသိဘဲ တရုန်းရုန်း ကစားနေကြသော ကလေးများနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကန်ဘောင်ရိုးရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ အမြစ်ဆုံတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရှိ၏။

သူမမှာ နုနုပင် ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို

ငြိမ်သက်လို့။ အန်တီဟန်နာဆွဲကြိုးလေးကို အစ်ကိုကြီးက သူ့အား ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှန်တွေအများကြီး ဝယ်လာခဲ့မယ်လို့ မှာလိုက်သေး၏။

မှန်တွေမပါရင်နေပါ အစ်ကိုကြီးလာပါစေဟုဆုတောင်းမိသည်။ သီတင်းကျွတ်ရောက်ရင် ကျောင်းရက်ရှည်ကြီး ပိတ်မယ်ဟု ဆရာကြီးက ပြောဖူးသည် ယခုမှ ဝါဆိုလား ဝါခေါင်လားပဲ ရှိသေးသည်တဲ့။

သူမ ထိုလတွေကိုမသိပါ။ ဒီခင်ဘာရောက်ရင် အစ်ကိုကြီး ခြံကဲက သစ်ပင်လေးမှာ ရောင်စုံမီးလေးတွေထွန်းလို့ ခရစ္စမတ် သစ်ပင် လေးတစ်ပင် လုပ်ကြမည်။ ပြီးတော့ ခရစ္စမတ်သီချင်းတွေဆို “မဲရီခရစ္စမတ် တူးယူအော့” လို့ အကျယ်ကြီးအော်ရဦးမည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စန်တာကလော့ကြီးကို လှမ်းမိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး ဖြူဖြူကြီးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စန်တာကလော့ကြီးက သူမအား ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်တွေ ချောကလက်တွေ ယူလာပေးလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။

ခုနေ့များ စန်တာကလော့ဆိုတဲ့ ခရစ္စမတ် ဘုံဘိုးကြီး ရောက်လာလျှင် ဘာတောင်းရမလဲ။

“ဟိတ်”

“ဟဲ့ စန်တာကလော့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သစ်ပင်မျောက်ကွယ်က ထွက်လာတဲ့ အောင်ဝဏ္ဏက သူမ ယောင်လိုက်သည်ကို သဘောကျပြီး အကျယ်ကြီးအော်ရယ် တော့ သည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ လန့်သွားတာပဲ”

“ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ နင်ဟာနင် အော်ပြီးတော့ လာ သွားကစားမယ်”

“မကစားချင်ဘူး”

သူတို့အတန်းထဲက ကလေးတွေရောက်လာသည်။ ကောင် လေးတွေရော ကောင်မလေးတွေအားလုံး ဆယ့်လေးငါးယောက် အုပ်ကြီး။

“ငါတို့ တူတူဖုန်းမယ် နုနုပါမလား”

“မပါဘူး ငါက ကလေးလို မကစားဘူး”

ပြောပြီး နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ အားလုံး သူ့ကို လမ်းဖယ်မပေးဘဲ ပတ်လည်ဝိုင်းထားလိုက်သည်။

“ဖယ်နော် ငါ မကစားဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ အဲဒါကလေး အလုပ်တွေ”

အောင်ဝဏ္ဏက နှုပ်တွေကိုရှုခနဲရှုံ့တင်ရင်း ခါးထောက်ကာ

“နင်က ဘာမှို မကစားတာလဲ”

“သူက အရူးမလေ အရူးမလေးမှို မကစားတာပေါ့ ဟား ဟား”

သူတို့အတန်းထဲမှ နေလင်းဆိုသည့်ကောင်လေးတစ်ယောက် က အသံသေးအသံကြောင်နှင့် ထအော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ သူက အရူးမ ... အရူးမ”

“အရူးမ အရူးမ”

ကလေးတွေအားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထအော်ကြ သည်။ သူမ ရှေ့ဆုံးကကောင်လေး ရင်ဘက်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက် ၏။

“ဖယ်စမ်း ဘာအရူးမလဲ နင်တို့သာ အရူးတွေ ပြီးတော့ မျောက်ထီးတွေ မျောက်မတွေ သူများလုပ်တိုင်း လိုက်လုပ် တယ် အတုခိုးတယ် နင်တို့ကမျောက်တွေ”

“နင်က အရူးမ”

“တော်တော့ ငါ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ တိုင်းပြောမှာနော်”

“ဟား ဟား ဘယ်ကအစ်ကိုကြီးလည်း ရှိလည်းမရှိဘဲနဲ့ တိုင် တိုင် တိုင်တစ်လုံး ငါးမတ်၊ ဟီး ဟီး အရူးမ”

“မျောက်စုတ်တွေ”

“အရူးမ ... အရူးမ”

“အရူးမ ... အရူးမ”

ကောင်ကလေး ကောင်မလေးများမှာ သူမအား ပတ်ချာ လည်ဝိုင်း၍ အော်ကြတော့၏။ ကြာတော့ သူမခေါင်းတွေ မူးလာ သည်။ ထိုနေရာမှာတွင် ထိုင်ချရင်း အီးခနဲ အော်ငို ချလိုက်သည်။

“အိ: ဟီး: ဟီး: အစ်ကိုကြီးရေ ညီမလေးကို အရူးမတဲ့
အိ: ဟီး”

ထိုစဉ် ကျောင်းတတ် ခေါင်းလောင်း ထိုးသွားတော့သော
ကြောင့် ကလေးများမှာ သူမကို တွန်းထိုးရင်း ကျောင်းခန်းထဲသို့
ပြေးဝင်သွားကြတော့သည်။

သူမ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ကိုယ်ပေါ်မှာ ပေကျံနေ
သည့် ဖုန်တွေကိုခါကာ စာသင်ခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ရတော့၏။

အနာမာရ

“အား”

တိတ်ဆိတ်နေသော စာသင်ခန်းထဲတွင် ကျောက်သင်ပုန်းနှင့်
ဆရာမ၏ မြေဖြူထိတွေ့သံ တဂျစ်ဂျစ် တကျောက်ကျောက် ထွက်ပေါ်
နေပြီး သံကျင်နေသော သစ်သားသင်ပုန်းမှာ အစက်ချရမည့် နေရာ၌
ဖိပြီး အစက်ချလိုက်သည်နှင့် ဒုန်းဟူသော အသံသာ ခပ်မှန်မှန်ကြီး
ထွက်ပေါ်နေရာမှ ‘အား’ ခနဲ အော်သံကြောင့် ဆရာမမှာ ယန်သွားလေ
သည်။

ထို့နောက် ကျောင်းသားများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
တစ်နေရာတည်းသို့ စုပြုံလှမ်းကြည့်နေသော ကျောင်းသားများကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုနေရာမှာ အတန်း၏ ညာဘက်အစွန်း နောက်နားမှ
နုနု၏ နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။

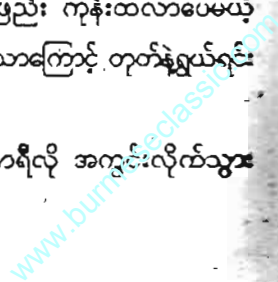
သူမဘေးတွင် အောင်ဝဏ္ဏမှာတအင်းအင်းငိုနေရာ ရေးလက်
စ စာကိုထားခဲ့ပြီး စာသင်ခန်း ဘေးဘောင်မှာ တင်ထားသောဝါးစိမ်း
တုတ်ကိုယူကာ ထိုနေရာသို့ မပြေးရုံတစ်မည် ခြေလှမ်းဖြင့် သွားလိုက်
၏။

“ထစမ်း နှစ်ယောက်စလုံးထ”

အောင်ဝဏ္ဏကငိုရင်း တဖြည်းဖြည်း ကုန်းထလာပေမယ့်
နုနုက ပေစောင်းစောင်းနှင့် ပြန်ကြည့်နေသောကြောင့် တုတ်နံ့ရွယ်ရင်း

“ထလို့ပြောနေတယ်လေ”

အောင်ဝဏ္ဏလက်မောင်းတွင် နှာရီလို အကွင်းလိုက်သွား

ရာတွေထင်ကာ သွေးစိုနေသည်ကို ကြည့်ရင်း သူမမက်တပ် ထရပ် လိုက်သည်။

“အီး ဟီ ... သားကို သူ့ကိုက်တယ်၊ အီး ဟင့် ဟင့်”

“ဘာလို့ သူများကို ကိုက်ရတာလဲ ... ပြောစမ်း”

နနက ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်ကာ

“သူ သမီးကို အရူးမလို့ ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ဘူး၊ သူ သားစာအုပ်ကို ဆွဲဖြတ်တယ်”

“နန ညည်းတော်တော် စွာနေပါလား၊ စာအုပ်ကိုလည်း ဆွဲဆုတ်သေးတယ်၊ ညည်းကလဲ စပြီးကိုက်သေးတယ်”

“သူ သမီးစာအုပ်ကို အရင်ဆွဲဆုတ်တာ သူလုပ်လို့ ပြန်လုပ် တာ”

စူးခနဲ ပြန်အော်လိုက်သည့်သူမအသံကြောင့် ဆရာမမျက်နှာ နီရဲထွက်သွားကာ

“ညည်း ညည်းကပြန်အော်တယ်၊ ကြည့်စမ်း ပြောနေတာ တောင် ပြန်စွာနေတယ်၊ လာ ... လိုက်ခဲ့ ... ညည်းကို ဆရာကြီးလက်အပ်မယ်”

သူတို့တစ်ကျောင်းလုံး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးစောဌာန်ဆို လျှင် အသေကြောက်ကြသည်။ တော်ရုံအပြစ်နှင့် ဆရာကြီးနှင့်မ တွေ့ရ။ တွေ့လျှင်လည်း မသက်သာ၊ ဆရာကြီးက မှတ်လောက် အောင် ဆုံးမလေ့ရှိ၏။

နနကတော့ မကြောက်ချေ။ ခပ်တည်တည်ပင် ဆရာမနှင့် ဆရာကြီး စာပွဲသို့ လိုက်သွားသည်။

“ဟော ဆရာမပါလား၊ နနရော့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ သိပ်စွာတယ် ဆရာကြီး၊ အရမ်းကို ရန်လိုတယ်၊ ခုလည်း အောင်ဝဏ္ဏကို ကိုက်လိုက်တယ်၊ စာအုပ်ကိုလည်း ဆွဲဆုတ်တယ်တဲ့၊ ကျွန်မကိုလည်း ပြန်အော်တယ် မနိုင်ဘူး”

ဆရာကြီးက နနအား ငုံ့ကြည့်ရင်း

“ဟုတ်လား သမီး ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

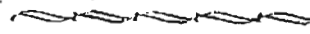
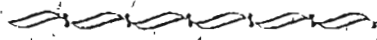
“သမီးမလုပ်လို့ မလုပ်ဘူးပြောတာ၊ ပြန်မအော်ဘူး အောင်ဝဏ္ဏတို့ ဟိုနေ့က သမီးကို အရူးလို့ခိုင်းအော်တယ်၊ အခုလည်း သမီးစာအုပ်က ဘုရားပုံကို ဆွဲဆုတ်ပြီး အရူး မလို့ ပြောတယ်”

ဆရာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း နန၏ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်လေသည်။

“ဪ ဆရာမ၊ ကလေးတွေ ဒီအတိုင်းထားခဲ့သလား ဆုကျန်ကြပြီ၊ ဟိုကလေးကိုလည်း ပရတ်ဆီ လူးပေးလိုက်ပါ ရော”

ဟုဆိုကာ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ပရတ်ဆီလူးကလေးကို ထုတ်ပေး လိုက်လေတော့သည်။

“သူ့ကို ခဏနေရင် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဆရာမထွက်သွားသောအခါမှ ဆရာကြီးက ချွေးစေ့များနှင့် ဝိုရွံ့နေသော နုနု၏ လက်သီးဆုပ်လေးကို ဖြည့်ကာ အထဲမှ တွန့် ကြေနေသော စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

စာရွက်လေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခဲတံနှင့် ဆွဲထား သော လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

“အိုး ဘုရား သခင်”

ကရင်လူမျိုးဖြစ်သော ဆရာကြီး ဦးစောဂျွန်မှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ပုံလေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တအံ့ တဩ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာ အများဆုံးရှိသော ဤရွာကလေး တွင် ယေရှုခရစ်တော်ကို သိနေသော ကလေးမလေးအား အလွန် အံ့ဩ သွားရ၏။

“သမီး ဒါ သမီးဆွဲထားတာလား”

နုနုက မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် သူ့ကိုဖြန့်ကြည့်ရင်းခေါင်းညိတ် ပြလေသည်။ ထို့နောက် သူ့လည်တွင်ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးလေးကို ဆရာကြီးအားပြ၍

“ဒါ သမီးပစ္စည်းပါ”

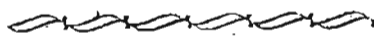
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆရာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေသည်။

“လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ သမီးက ဓာတော်တယ်၊ ဉာဏ် လည်းကောင်းတယ်၊ ဆရာမကို ပြန်မပြောရဘူး၊ ကောင်း ကောင်းနေရမယ်၊ ဒါမှ ဘုရားသခင်က ချစ်မြတ်နိုးပြီး ကောင်းချီးမင်္ဂလာပြုလိမ့်မယ်၊ က သွားတော့ သွားတော့ ရန်မဖြစ်နဲ့တော့ သမီး”

ထိုနေ့မှစ၍ နုနုသည် အတန်းထဲမှ တခြားကလေးများနှင့် သင့်မြတ်အောင် နေလေသည်။ ကလေးများသည် မေ့လွယ်ပျောက် လွယ် စိတ်ရှိသူများဖြစ်ရာ ရန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို အမှတ်မထားဘဲ သူမနှင့်ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားကြလေသည်။

စာသင်နှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးအချိန်သို့ရောက်သောအခါ သူမတွင် သူငယ်ချင်းများစွာ ရှိနေပြီဖြစ်ပြီး ကျောင်းတတ်ရသည်ကို အလွန် ပျော်ရွှင်မိတော့၏။

ဖန်ဆင်းရေး

“ဒါ ကျိန်ချောင်ရွာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါ ကျိန်ချောင်ရွာပါ”

ရွာဝင်ဝင်ချင်း လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်မှာ စာသင်ကျောင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ လှည်းလမ်းမတွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကလေးငယ်များ၏ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံ၊ စာအံသံများကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဒါ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ရွာပဲ မခင်မာ”

ဆရာမ၊ မခင်မာက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြ၏။

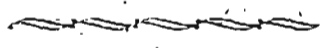
“ကျွန်တော် ညီမလေးကို သွားတွေ့ရမလား ဒါမှမဟုတ် သူ့အိမ်ကနေ သွားစောင့်ရမလား”

“ကျွန်မကတော့ သူမိဘတွေနဲ့ သွားမတွေ့စေချင်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကလေးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်ဆို ကလေးကိုပဲ ခဏ သွားတွေ့လိုက်ပါ”

“သူက ကျွန်တော့်ကို မြင်ရင်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ် အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“သူ နားလည်အောင် ချောမောနှစ်သိမ့်ပြီး ပြောရမှာပေါ့ သူမိဘတွေရှေ့မှာ အဲဒီလိုမျိုး ထလုပ်ရင် ပိုဆိုးမယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒေါက်တာကို သူမိဘတွေနဲ့ သွားမတွေ့နဲ့လို့ ပြောတာ၊ ဒါမှ ဒေါက်တာတို့ ရေရှည်တွေ့လို့ရမယ်”

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း ခိုးကြောင်းခိုးဝှက် နိုင်လှချည်

လားဗျာ”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်၏ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော မျက်နှာကို တြည့်ကာ ဆရာမ မခင်မာမှာ ကြိုက်၍ သက်ပြင်းချလိုက်လေတော့သည်။

“ဒေါက်တာ ဒီကလေးကို မွေးစားဖို့တောင်းကြည့်ပါလားဟင်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ မိဖု ဖုန်ရှိရက်နဲ့ မွေးစားဖို့သွားတောင်းရင် ဘယ်သူကပေးမှာလဲ”

“ဒါနဲ့ သူမိဘတွေကရော၊ ဘယ် အသက်အရွယ်လောက်ရှိ ငြိလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲကလား တခြားသားသမီးတွေရော ရှိသေးလား”

“ပြည့်စုံတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သာမာန်ထဲကပါပဲ တခြားသားသမီးတွေရှိတယ်တဲ့၊ အကုန်လုံးအရွယ်ရောက်ပြီး သားတွေချည်းပဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေကြတယ်လို့ပြောတာပဲ၊ သူ့အမေကတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါးရှိပြီဗျာ၊ တစ်ခုထူးခြားတာက ကလေးက သူမိဘတွေကို သိပ်ပြီးမခင်တွယ်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မြင်တယ်ဆို အတင်းကပ်နေတာ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

ဆရာမ မခင်မာသည် ကလေးကိုမိဘတွေထံမှတောင်းပြီး၊

အစားရန် ဖြစ်မဖြစ် အလေးအနက်စဉ်းစားနေလေတော့သည်။ ထိုစဉ်

နေ့လည် ဆယ်နှစ်နာရီရှိပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းမှ မုန့်စားဆင်း ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟော ဒေါက်တာ၊ ကျောင်းမုန့်စားဆင်းပြီ၊ သွား တွေ လိုက်ဦး မြင်ရင်မှတ်ရောမှတ်မိပါ့မလား။”

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး မေ့မှာမဟုတ် ပါဘူး ပြီးတော့ ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးလဲရှိ ပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကားထဲမှထွက်၍ ကျောင်းသားများရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေတော့၏။

အဖြူအစိမ်း ဆင်တူဝတ်ထားသော ကျောင်းသားအုပ်ကြီး ကြားထဲတွင် မိမိတွေ့ချင်သော ကလေးတစ်ယောက်ကို စမ်းတဝါးဝါး ရှာရသည်မှာ မလွယ်ချေ။ ကျောင်းရှေ့ ကုဏ္ဍိပင်ရိပ်တွင် ရပ်ရင်း ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ချင်း သေသေချာချာ ကြည့်နေ လိုက်သည်။ တောကျောင်းမို့သာ တော်သေးသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများမှာ မြို့မှာလောက် မများသော်လည်း ကျောင်းဝင်းနှင့် ကျောင်းရှေ့ကန်ဘောင်ရိုးမှာ ကကျယ်ကြီးမို့ ဟိုမှသည်မှ သွားလာနေ သူများမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

သူငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျောင်းသားအုပ်ကြီးထဲမှ ဖြူဖြူ အရိပ်ကလေးတစ်ရိပ် တိုးထွက်လာပြီး သူ့ဆီတန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အစ်ကိုကြီး”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ပြေးဖက်ကာ သူ့ကိုခေါ်လိုက်လေသည်။

“နှင်းနှင်း ... ညီမလေး”

သူ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ ရင်ထဲက ထွက်လာသည့် အတိုင်း ခေါ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ညီမလေးဆီ လာတယ်နော် ညီမလေးကို လာခေါ်တာလားဟင်”

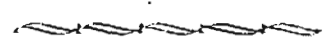
ကလေးငယ်၏ စကားဆုံးတွင် သူဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘဲ နှုတ်ဆိတ်ဆွဲအသွားတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး လာမယ်ဆိုပြီး အကြာကြီးနေတယ် ညီမလေး နေ့တိုင်းမျှော်နေတာ”

“ဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး အလုပ်တွေမအားဘူး ညီမလေးရဲ့ အခုလည်း”

“အခု ညီမလေးကို ခေါ်သွားမှာလား ဟင်”

သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း မေးလိုက်သော သူမ၏ စကားက သူ့ရင်ထဲမှ အသည်းနှလုံးသို့တိုင် ယိမ်းထိုးလှုပ် ရှားသွားစေ၏။ ထိုမေးခွန်းအတွက် အဖြေစကားတစ်ခွန်းကို ကြိုတင် ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း သူမ၏ စိုလက်သောမျက်ဝန်းရွှဲကြိုးများကို မြင် ထိုင်ရသည့်ခဏ၌ ကစဉ့်ကလျား ပျောက်ကွယ်သွားသည် ရာည်း

သာဖြစ်၏။

“ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီး သိပ်ပြီး ခေါ်ချင်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေးအဖေနဲ့အမေက ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဘယ်သူမှမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး လိုက်ခဲ့ပယ်လေ။”

“အဲဒါဆို အစ်ကိုကြီးကို ကလေးခိုးတယ်ဆိုပြီး ဖမ်းကြမှာပေါ့။”

သူမ၏မျက်လုံးများသည် ရုတ်ချည်းပင် မှိန်းဖျော့ မှိုင်းပြ သွားလေတော့သည်။ မျှော်လင့်ချက်တို့နှင့် လင်းလက်တောက်ပနေ သော မျက်လုံးများတွင် အခိုးအငွေ့များ ရစ်သိုင်းဖွဲ့သီလာကာ မျက် တောင်များကို တစ်ဖျက်ဖျက် ပုတ်ခတ်နေလေသည်။

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးညီမလေးဆီကို မကြာမကြာ လာခဲ့ မယ်သိလား၊ ဒီမှာ ညီမလေးဖို့ မုန့်တွေ၊ အစ်ကိုကြီး ပြန် မယ်နော်”

“ခရစ္စမတ်နေ့ရောက်ရင် လာခေါ်ပါနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေးမလေးကို ကျောင်းရှေ့တွင် ထားရစ်ကာ သူ လှည့်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ စိတ် မကောင်းဖြစ်ခြင်း သနားဂရုဏာသက်ခြင်းတို့ကြောင့် နောက်ကိုလှည့် ကြည့်လိုက်ချင်သော်လည်း သူမကြည့်ရဲ။ မကြည့်ရက်ပါချေ။ သူ ပေးခဲ့သော မုန့်ထုတ်လေးကို ပွေ့ပိုက်ရင်း မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ငေး နေမည့် ကလေးမလေးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်သော ရင့်ကျက်တည်

ငြိမ်မှုမျိုးနှင့် တုန်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ဝမ်းနည်းပြီး ကျန်ခဲ့မည် ဆိုတာ သူ့အတတ်သိလိုက်သည်။

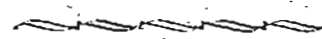
“ဘယ်နှယ့်လဲ၊ တွေ့ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“ကျွန်တော် အတော်လေး စိတ်ထိခိုက်မိတယ် မခင်မာ၊ ကလေးဟာ အသက်အရွယ်နဲ့မမျှအောင် လိမ္မာတယ်၊ ပြီး တော့ တည်ငြိမ်ဖျော့ကျက်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကို အေး အေး ဆေးဆေး လောက်ခံလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်အစစ်အမှန်ပဲ၊ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတာကလွဲရင် အစစအရာရာ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ကလေးပါ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ့်အရာတစ်ခုကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှာတွေ့လာမှာပါ”

အနာဗလ

“ဟော ဒယ်ဒီပြန်လာပြီ၊ အေမီရေ ဒီမှာ ဒယ်ဒီပြန်လာပြီ”
 အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင်ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် သမီးကြီး
 က အားရဝမ်းသာအော်ကာ ညီမဖြစ်သူကိုလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်၏။
 အခဏအကြာတွင် အိမ်ထဲမှ သမီးငယ်အေမီနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ မေချို
 ထွက်လာသည်။

“ဟော ကို ပြန်လာပြီ၊ ဒီနေ့ ဆေးရုံကိုဖုန်းဆက်တော့
 ဂျူတီအော့(ဖ်)ဆိုလို့ မေကမျှော်နေတာ ဘယ်တွေ့သွားနေ
 တာလဲ”

ဇနီးသည်က သူ့လက်ထဲမှအိတ်ကိုလှမ်းယူရင်း ခွရီးရောက်
 မဆိုက် မေးလေသည်။

“အိုး ကိုကားမှာလည်း ဖုန်တွေရွံ့တွေ မနဲပါလား၊ ဘယ်
 အထိများ သွားခဲ့တာလဲကို”

လိမ္မာပါးနု သောဇနီးသည်ကို အမြဲလို ခိုးကျူးခဲ့သော်လည်း
 သည်တစ်ကြိမ်တော့ စိတ်ခုသွားမိသည်။

“နယ်က ကိုယ့်အသိတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ သတင်း
 သွားမေးတာ၊ အဝေးကြီးပါပဲ မေရယ်”

မုသားသုံးပေမယ့် စကားက လင်ကံမချောသလို ယုတ္တိ
 လည်း မတန်လှချေ။ ဇနီးသည်က မျက်မှောင်ကျုံ့ရင်း

“အိုး ဘယ်ကမိတ်ဆွေလဲ ကို၊ နယ်မှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ
 ရှိတယ်လို့ မေလည်းတစ်ခါမှ မကြားမိပါလား”

“ဆေးရုံမှာ ဆေးလာကုရင်း အသိဖြစ်သွားတာ၊ သူတို့က
 သိပ်ပြီး ဆင်းရဲတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တတ်နိုင်သလောက်
 သွားထောက်ပံ့တာ၊ ရောဂါကလည်း မသက်သာ မိသားစု
 စားဝတ်နေရေးကလည်း ကျပ်တည်းနေလို့”

“အို ဒီလိုလား ဆိုးဆောရီးကို၊ မေက အဲဒါမသိလို့ ပါ
 က ရေချိုးတော့နော် ထမင်းစားရအောင်”

လိမ္မာယဉ်ကျေးလှသော ဇနီးသည် သည် သူ့ဘေးနားမှ
 ထကာ အိမ်နောက်ဘက် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်သွားလေတော့
 သည်။ ထိုအခါမှ သူ့လည်း သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့သည်။

“ဒယ်ဒီ ဒီမှာ သမီးရဲ့ရိက္ခာခံရပြီ၊ လက်မှတ်ထိုးပေးပါဦး”

“အိုကေ သမီး၊ ယူလာခဲ့”

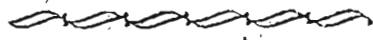
သမီးကြီး ဟန်နီချိုက သုံးတန်းဖြစ်ပြီး သမီးငယ် အေမီချိုက
 ခုမှ တစ်တန်းသာရှိသေးသည်။

“ဟား ဒယ်ဒီသမီးက တော်လှချည်လား နောက်လတွေ
 လည်း တစ်ပဲ ရအောင်လုပ်နော် ကဲ သမီးငယ်ရော
 ရိက္ခာခံဘယ်မှာလဲ”

“မရသေးဘူး ဒယ်ဒီ၊ တီချယ်က မနက်မှတဲ့”

“ဪ အေးအေး၊ ဒါနဲ့ သမီးဟန်နီက ဒီလ အဆင့်တစ်
 ဆိုတော့ ဒယ်ဒီ ဘာဝယ်ပေးရမလဲ”

“သင့်(ခဲ)ယူ ဒယ်ဒီ၊ အခုမဝယ်ပေးနဲ့ဦး ခရစ္စမတ်ကျမှ

ပုရဲငွေ(နဲ) ကောင်းကောင်းပေးပါ”
 သမီးကြီး၏ စကားကြောင့် “ခရစ္စမတ်ကျရင် လာခေါ်ပါ
 နော်” ဆိုသည့် ကလေးမှလေး၏ မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်လိုက်မိ
 လေသည်။ သူမသည် ယခုထိ ခရစ္စမတ်ကို မမေ့သေးဘဲ သတိရနေ
 ဆဲပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြလိုက်ခြင်းပင်။ ခရစ္စမတ်နေ့မှမဟုတ်ပါဘူး
 ကလေးရယ် ဖြစ်နိုင်ရင် အခုပဲလာခေါ်ချင်တာပါဟု သူ့စိတ်ထဲက
 တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ထို့စဉ် ...

“ကိုရေ ရေချိုးတော့လေ ဒီမှာ ထမင်းပွဲဖြင့်ပြီးပြီ”
 ဟူသော မေချိုအသံကြောင့် သူ့အတွေးစသည် ရုတ်တရက်
 ပျံ့လွင့်သွားလေတော့သည်။

ဖခင်အလင်

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်သည် နုနုထံသို့ မကြာခဏ လာတွေ့လေ့
 ရှိရာ ဆရာကြီးဦးစောဂျွန်မှာ တစ်ကြိမ်တွင် အမှတ်မထင် တွေ့
 သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း
 အလွန်သိချင်မိလေ၏။ တစ်ရက်တွင် နုနု၏ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ရွာထဲ
 တွင်အမှတ်မထင် သွားဆုံမိကြတော့သည်။

“ဟော ဆရာ၊ ဘယ်ကုလည်လာတာလဲ”

“ဒီနားက၊ ဆရာမဒေါ်နွယ်နွယ်အိမ်ကပဲ”

“နုနုရော စာကောင်းကောင်း လိုက်နိုင်ရဲ့လားဆရာ၊ မလိမ္မာ
 ရင်ဆုံးမပါဆရာ၊ သူက သိပ်ပြီးတော့ ခေါင်းမာတယ်”

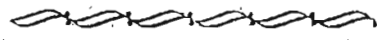
“ဟုတ်လား ဒါပေမယ့် ကျောင်းမှာတော့ လိမ္မာပါတယ်
 ဉာဏ်လည်းအတော်ကောင်းတယ်ဗျ၊ တစ်ခါတစ်လေအံ့ဩ
 ရတယ် သူလည်လွန်းလို့၊ ဒါနဲ့ သူ့မှာ တခြားကဆွေမျိုး
 သားချင်းတွေ ရှိသေးလား”

သာရယ်မဟုတ် မေးလိုက်သောသူ့စကားအဆုံးတွင် ဦးအုန်း
 သန်းမှာ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
 သည်။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

ဆရာဦးစောဂျွန်မှာ ကျောင်းသို့ လာလာတွေ့နေသော လူအ
 ကြောင်း ပြောပြလိုက်ရရင်ကောင်းမလား၊ မပြောဘဲ နေရရင် ကောင်း
 မလားဟု စဉ်းစားရင်း တို့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ပြောပါဆရာ၊ ဆရာ ဘာကိုတွေ့ထား သိထားလို့လဲ”

“ဪ ဒီလိုဗျ၊ ကျောင်းကိုလူတစ်ယောက် တစ်လ နှစ် ခေါက်သုံးခေါက်လောက် လာလာတွေ့တာ မြင်မိလို့ပါ။ အဲဒါ သူ့နဲ့ဘယ်လိုပတ်သတ်နေသလဲ သိချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုအုန်းသန်းတို့ မိသားစုက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လား တခြား ဘာသာလားဆိုတာလဲ ကျွန်တော်ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေတာ”

“ကျွန်တော်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာပါဆရာ၊ ကျောင်းကို လူ တစ်ယောက်လာ တွေ့တယ်ဆိုတာတော့ ဆရာပြောမှ သိရ တာပါ”

“အေးဗျ ကျွန်တော်က ကလေးရဲ့အပြုအမူတွေက သိပ် ထူးဆန်းတယ် ထင်မိလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီကလေးက အဲဒီလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်ပါဆရာ”

“အမျိုးတွေထဲမှာရော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေဘာတွေ မရှိဘူးလား”

ထိုအခါ ဦးအုန်းသန်းသည် ပျာပျာသလဲနှင့် ခေါင်းရမ်းကာ “မရှိပါဘူး ဆရာ”

ဟု ငြင်းလေသည်။ ဆရာဦးစောဂျွန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း

“ဘယ်လိုမှတော့ သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က စပ်မိစပ်ရာ မေးကြည့်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး” ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

“မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေနော၊ ညာရင်ရိုက်မှာ ကျောင်းကို ဘယ်သူလာသေးလဲဖြော”

မမြကျင်က သမီးဖြစ်သူအား ချော့၍တစ်မျိုး ချောက်၍ တစ်ဖုံ အမျိုးမျိုးမေးလေသည်။ နုနုမှာ ခေါင်းမာပေကပ်စွာ ငြိမ်သက် နေသည်။

“အေး ညည်းမဖြေချင်နေ၊ နောက်နေ့ကျောင်းမတတ်ရ တော့ဘူးသာ မှတ်လိုက်တော့”

“မင်းကလည်းကွာ ကလေးကို နားဝင်အောင် ပြောမှပေါ့”

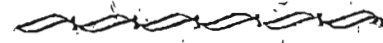
“အိုး ဒီထက်နားဝင်အောင် ဘယ်လိုများပြောရဦးမှာလဲ၊ သူ့ကိုက အကြောတင်းနေတာ၊ တော်ကြာ ဟိုတစ်ယောက် အမျိုးတွေဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ ဦးအုန်းသန်းမှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“မင်းဟာက ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီအချိန်ရောက်မှ သူတို့မှတ်မိမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး ပြီးတော့ ဒီလောက်အေး ကြီးကို ဘယ်လိုလာနိုင်မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ နုနုမှာ လူကြီးတစ်ယောက်လိုပင် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လင့်မယားနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေကြ တော့သည်။ အတန်ကြာမှ ...

“သမီး အဖေမေးတာဖြေစမ်း ကျောင်းမှာ သမီးကို ဘယ်

သူလာတွေ့လာလဲ”

“ဘယ်သူလာတွေ့တွေ့ပေါ့ အဖေတို့သိတော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဖေတို့က ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ သမီးကိုဖမ်းသွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

သူမမျက်လုံးက ရန်လိုစွာ စူးရဲတောက်လက်သွားကြသည်။

“အစ်ကိုကြီးက သမီးကို ဘယ်တော့မှ မဖမ်းဘူး၊ အဖေတို့ အဖေတို့သား သမီးကို ဖမ်းထားတာ၊ သမီးသွားချင်တဲ့ဆီ မသွားရအောင် ဖမ်းထားတာ သိရဲ့လား၊ အီးဟီး ဟီး”

သမီးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့၏ ရင်တွင်းသို့တိုင် နာကျင်ခံခက်လှစေသောစကားကို သူမ ပြောလိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့ချေ။

“နင် နင် တော်တော်တတ်နေပါလား နုနု၊ ဟင် နင့်ကို ကျောင်းမထားတော့ဘူး မနက်ဖန်ကစပြီး နင် ကျောင်းမတက်ရဘူးမှတ်ထား”

မိခင်၏ စကားဆုံးသောအခါ သူမ၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားလေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ...

“တော်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် နုနုအား ကျောင်းသို့ မလွှတ်တော့ချေ။ ကျောင်းသို့မလွှတ်ခြင်းမှာ သူမအား မှတ်လောက်သားလောက်အောင် အပြစ်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြလေသည်။

သို့သော် သူတို့ထင်ထားသလို ဖြစ်မလာသည့်အပြင် သူမမှာ ကျောင်းသို့သွားရန် မပူဆာတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ငေးငိုင်တွေဝေနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ များစွာစိတ်ပူလေသည်။

နုနုမှာ ကျောင်းမသွားရသော်လည်း အိမ်နောက်ဖေးကန်ဘောင်ရိုးသို့သွားကာ ကျောင်းဘက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်အား အဝေးမှ နေ့စဉ်ရှာဖွေရင်း ငေးမောနေလေ။

ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာကြီး ဦးစောဂျွန်၏ ကျောင်းခန်းထဲတွင် နုနုလွင်ဟူသော ကျောင်းပျော်ကင်လေးတစ်ယောက် လျော့သွားလေတော့၏။ ဆရာကြီးသည် ထိုကိစ္စကို တစ်ရက်နှစ်ရက်တွင် အမှတ်မထင်ရှိနေခဲ့ရာမှ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကောင်းစွာသတိထားမိသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏အိမ်သို့ လိုက်လာကာ ကျောင်းပြန်တတ်ရန် ခေါ်လေ၏။

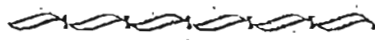
သို့သော် သူမအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားသော မိဘများမှာ ဆရာကြီးကို အားနာသောကြောင့် နေမကောင်းဖြစ်၍ ကျောင်းမလွှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိမ်ညာပြောလိုက်ရလေသည်။

ဆေးရုံကော်ရစ်တာထောင့်တွင် သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်
 ပူးသော ထဘီအပြာဝတ် သူနာပြု ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် မခင်မာ
 မှာ စကားကောင်းလျှက် ရှိနေပြီး သူလာနေသည်ကိုပင် မမြင်ချေ။
 အနီးသို့ရောက်သွားမှပင် စကားပြောရပ်၍ တအံ့တဩ
 “ဟော ဒေါက်တာပါလားအတော်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးရဦး
 မယ်၊ ဒါ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ခင်သန်းအေးတဲ့ သင်တန်းတုန်း
 က သူငယ်ချင်းတွေပေါ့၊ သူက တစ်နေ့က မှ ဒီဆေးရုံကို
 တာဝန်နဲ့ ပြောင်းလာတာ၊ အေး...ဒါ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်တဲ့
 ဟိုရက်တွေက ခွင့်ယူထားလို့ မတွေ့ရတာ”
 “ဪ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ”
 “ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကြိုလည်း ကြိုဆိုပါ
 တယ်ဗျာ လိုအပ်တဲ့အကူအညီ ရှိရင်လည်းပြောပါ”
 “ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ၊ ဒီမှာ ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး၊
 ကျွန်မက အင်းစိန်ရွာမအရှေ့မှာ နေတာပါ”
 “ဒါနဲ့ အခုဘယ်က ပြောင်းလာတာလဲ”
 သူ့စကားအဆုံးတွင် မခင်မာက ဝင်၍ ...
 “ဪ အဲဒါပြောမလို့ ဒေါက်တာ၊ အေးက ခရမ်းသုံးခွ
 ဘက်ကနေ ဒီကို ထရန်စဖာကျလာတာတဲ့”
 ဟု ကမန်းကတန်း ဝင်၍ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုစကား
 ကြောင့် သူက အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားမိသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်
 “ဟုတ်လား ဆရာမ”
 ဟု ခပ်သွက်သွက် မေးလိုက်ရာ ဆရာမခင်သန်းအေးက
 ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။
 “ခရမ်းဘက်မှာ ဒေါက်တာအသိမိတ်ဆွေများ ရှိလို့လား”
 ဟု မေးလိုက်ရာ သူဘာပြန်ပြောရမှန်း ယောင်တောင်တောင်
 ဖြစ်သွားရ၏။
 “အင်း ဆေးရုံလာတတ်ဖူးတဲ့ လူနာမိတ်ဆွေဆိုပါတော့
 ဗျာ”
 “ဪ ဟုတ်လား၊ ခရမ်းမြို့ပေါ်ကလား ရွာတွေကလား”
 “အဲဒါတောင် အတတ်မသိလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ပြောတော့ပြော
 ခဲ့သား မေ့သွားလို့”
 “ကျွန်မက ခရမ်းအရှေ့ခြမ်းရွာတွေမှာ တာဝန်ကျခဲ့တာ
 ဒေါက်တာ”
 သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်အချိန်ပြောနေသည်ကို မခင်မာကဘာမှ
 ဝင်မပြောဘဲ ကော်ရစ်တာကိုမှီကာ နားထောင်သမား သက်သက်လုပ်
 ၍ ငြိမ်နေလေသည်။
 “နယ်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံစုံမှာပေါ့နော်”
 “အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဓလေ့စရိုက်ကတော့ သိပ်
 မထူးခြားပါဘူး အဖြစ်အပျက်တွေတော့ အထူးအဆန်းတွေ

အများကြီးပါပဲ ဒေါက်တာရယ်”

ထိုနောက် ဆရာမ မခင်သန်းအေးသည် သူမ၏ ညာလက်တွင် ပတ်ထားသော နာရီကိုတစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ

“ကဲ စကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ၊ ဂျူတီချိန်တောင်နီးပြီ ဆောရီးဒေါက်တာ နောက်နေ့တွေကျမှ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဒေါက်တာက နယ်မှာ တာဝန်မကျ ဖူးဘူးထင်တယ် နယ်ကအကြောင်း စိတ်ဝင်စားတယ်နော်” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်အေးရယ် တစ်နေ့လောက် ဒေါက်တာအိမ်သွားလည်ပြီး ခရမ်းကအကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ၊ ဆရာက တောကအကြောင်းဆို သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ” ဟုပြောပြီး သူ့ကို အနိပ္ပာယ် ပါပါပြုံးကြည့်နေလေသည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

ဆရာမ မခင်သန်းအေးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်ကာ ရုပ်ရည်မှာလည်း ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရှိလေသည်။

လုပ်သက်အရရော၊ အတွေ့အကြုံအရရော သူ့ထက်ပိုပြီး စုံလင်ကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတက်သဖြင့် သဘောကျမိလေသည်။ ထို့ပြင် ခရမ်းမှပြောင်းလာသည်ဆိုသောကြောင့် ပို၍ပင်စိတ်

ဝင်စားမိလေတော့သည်။ အလုပ်တာဝန်တွေ မိသားစု ကိစ္စတွေနှင့် ခရမ်းသို့ သူမရောက်ဖြစ်သည်မှာ အတော်လေး ကြာသွားပြီကိုလည်း သတိရလိုက်မိ၏။

အာဇာနည်

သူမ၏ ပုံစံမှာ ယခင်နေ့များထက် ပို၍ထူးခြားနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ယခင်နေ့များလို မိုင်မိုင်ထွေထွေမရှိဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်မျှော်နေသယောင်လည်း ရှိ၏။

“ဟေ့ မင်း၊ သမီးကိုကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ထူးခြားနေသလိုပဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ တယ်ပြီးဂဏှာမငြိမ်ဘူး တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်နဲ့ ဘာကို မျှော်နေသလဲမသိဘူး၊ ညကထဲ အချိန်မတော်ကြီး ဘာတွေထအော်နေမှန်းမသိဘူး”

“ဟုတ်ပဲ၊ ကျုပ်တောင်လန့်သွားတယ် သူ့အော်လိုက်တာ သေသေချာချာကြီး၊ ပြီးတော့ ယောင်ပြီးသီချင်းလည်း ဆိုတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုအော်တာရှင်၊ ဘာတွေ တူးကုန်ပြီဆို လား”

အမှန်တကယ်တွင် သူတို့လင်မယားထင်သလို နုနုမှာယောင် အော်ခြင်းမဟုတ်။ လူခြေတိတ်ချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်း ခရစ္စ မတ်သီချင်းကိုဆိုကာ “မရီခရစ္စမတ် တူးယူအော်”ဟု အော်လိုက် ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ ဆိုသောအခါ သူ့အစ်ကိုယ်ကို သတိရမိလေသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နှင်းများဝေနေသည်ကို မြင်လျှင် ဒီဇင်ဘာရောက်တော့မည်ကို သိနေသည်။ သူမနှုတ်မှ ဆွဲဒီဇင်ဘာဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေမိသည်။

ထို့နောက် ဤအိမ်ကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာရောက်စေသော်

အစရှိသည့် ခရစ္စမတ် သီချင်းကို ဆိုကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ သူမသည် နုနုမဟုတ်တော့ဘဲ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက စနိုး ဟူသော ကောင်မလေးဖြစ်သွား၏။ သူ့အစ်ကိုက နှင်းနှင်းဟု ခေါ် သော်လည်း ဘုရားကျောင်းရှိ သူငယ်ချင်းများက စနိုးဟု ခေါ်ကြလေ သည်။

သူမ၏အတွေးထဲတွင် ထိုအရာများက ရုပ်ရှင်ပြကွက်လို တဖျက်ဖျက် ပေါ်နေလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ သတိလက်လွတ် ဖြစ်၍ ထအော်မိတော့သည်။

“အင်း ဒီ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့လည်း ခက်ပါတယ်၊ အယ်ဖော အယ်ဖော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါတို့ကို”

“အို တော်စမ်းပါ၊ ဒီစကား ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့လို့ ရှင်ကိုဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

ထိုအခါ ဦးအုန်းသန်းမှာ သက်ပြင်းချရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခိုက် သမီးဖြစ်သူအား သတိရ၍ လှည့်ကြည့်သောအခါ အိမ်ပေါ်တွင်မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဒါနဲ့ ကလေးဘယ်ရောက်သွားတုန်း”

“ခုနစ်မိပေါ်မှာပဲလေ သီချင်းတကြော်ကြော် လုပ်နေတာ မြဲထဲမှာများ ဆော့နေသလား”

ပြောရင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မတွေ့ရပေ။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကလေးတစ်ယောက် ဖြတ်သွားသည်ကို ငြင်း၍

လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ တစ်ဖက်ခြံမှ နုနုနှင့် ကစားဖော်ဖြစ်သော အောင်
ဝဏ္ဏဆိုသည့် ခင်ကောင်ကလေးဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အောင်ဝဏ္ဏအား
သမီးဖြစ်သူကို တွေ့မိသေးလားဟု မေးလိုက်၏။

“သား နုနုကို တွေ့မိသေးလား”

“ကျောင်းရှေ့က ကုက္ကိုပင်မှာ ထိုင်နေတယ်”

ထိုအခါ မမြင်ကျင်မှာ ကျောင်းရှေ့ ကန်ဘောင်ရိုးသို့ လိုက်
သွားမိတော့သည်။ နုနုသည် ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် ထိုင်နေပြီး
ကျောင်းဘေးရှိ လယ်ကွင်းများဆီသို့ မျှော်ငေးနေလေသည်။

သူမလှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် နုနုသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး

“မဲရီခရစ္စမတ်” ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်ကာ တစ်နေရာ
သို့ ပြေးသွားလေတော့၏။ နုနုပြေးသွားရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ
လှပသော ပန်းစက္ကူနှင့် ထုတ်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကိုကိုင်လျက်
လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟင် ... ဟို ဆရာဝန်လေးပါလား”

ဟုလည်း နှုတ်မှတ်တီးတိုးရှေ့တံလိုက် မိလေသည်။ ဒေါက်
တာမြင့်နိုင်မှာ ‘မဲရီခရစ္စမတ် တူးယူ’ ဟုဆိုလျက် နုနုအား ပွေ့ဖက်
ကာ လက်ဆောင်ထုတ်ကို ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို ကျောင်းဝင်းထဲရှိ အဆောင်ရှေ့တွင်
ပက်လက် ကုလားထိုင်လေးနှင့် ထိုင်နေသော ဆရာဦးစောဂျွန်သည်
လည်းကောင်း၊ ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်သို့ တက်လာသော ဦးအုန်းသန်း

သည်လည်းကောင်း လှမ်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် ဦးအုန်း
သန်းသည် ထိုနေရာသို့ ဒေါသတကြီး လျှောက်လာတော့၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စ၊ ငါ့သမီးကို လာလာတွေ့
နေရတာလဲ”

ဟု ဆိုလျက် နုနုလက်ထဲမှ အထုတ်ကိုဆွဲယူကာ ထိုလူ
ဘက်သို့ ပစ်ပေါက်ရင်း

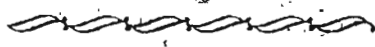
“မင်း ဘာအကြံအစည်နဲ့ ငါတို့ကလေးကို လာတွေ့နေတာ
လဲ၊ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖျားယောင်းပြီး ဒီကလေးကို ခေါ်
သွားမလို့လား”

မမြင်ကျင်မှာ ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ ထင်မှတ်မထားသောအပြု
အမူအတွက် အလွန်အံ့အားသင့်နေပြီး နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်
နေမိလေသည်။

ထိုအတူ နုနုသည် သူ့အဖေဆွဲယူလိုက်သော လက်ဆောင်
ထုတ်လေးမှ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ပုံပါသော ကဒ်ပြားလေးကို နုပြောတသ
စွာကြည့်နေလေသည်။ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်ကမူ နုနုရှေ့တွင် ဒူးထောက်
ထိုင်ချလိုက်ရင်း ပစ္စည်းထုတ်ကို ပြန်ပေးကာ

“ဒါ ညီမလေးအတွက် ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကြီးက ပေးလိုက်
တာ”

ဟု အေးဆေးစွာပြောလိုက်လေသည်။ ဦးအုန်းသန်းမှာ
ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားတော့၏။

“မင်း ပြောနေရင်းနဲ့ ကလေးကို”

“မလုပ်ပါနဲ့အဖေ၊ ဒါ သမီးအစ်ကိုကြီးပါ”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်အား ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆုံးမရန် ရှေ့တိုးလာသော ဦးအုန်းသန်းမှ သူ့ရှေ့မှဝင်ကာလိုက်သော သမီးငယ်ကြောင့် အံ့ဩသွားကာ ...

“ဘာ သမီးအစ်ကိုကြီးဟုတ်လား၊ ဘယ်ကလာ ဒါကလေး ဖမ်းသမား၊ သမီးကို ဖမ်းသွားပြီးရောင်းစားမလို့၊ ဖယ်သူနားမကပ်နဲ့”

“မဟုတ်ဘူး”

နုနု၏ အသံစူးစူးကြောင့် မမြကျင့်မှာ ငြိမ်သက်အံ့ဩနေရာမှ သတိဝင်လာကာ

“အဖေကြီး မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်ပြောတာနားထောင်ဦး၊ ဒါ သူ့အစ်ကို၊ တစ်ခါရှင်ကို ကျုပ်ပြောဖူးတယ်လေ”

“ဘာ၊ တောက်! မင်းကပါ ကလေးနဲ့ရောပြီး ရူးနေပြန်ပြီ ဘယ်က အစ်ကိုလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ငါ့လာမပြောနဲ့ဟေ့ မင်း အခုပြန်မလား မပြန်ဘူးလား နောက် ငါ့သမီးဆီကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့”

“ဟင့်အင်း အပြန်ရဘူး အစ်ကိုကြီးမပြန်နဲ့ မပြန်ပါနဲ့ နော် နှင်းနှင်းကို မထားခဲ့ပါနဲ့၊ အဖေ သမီးအစ်ကိုကြီးကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့ အဖေရယ်၊ အီးဟီး ဟီး သမီးအစ်ကိုကြီးနဲ့နေပါ

ရစေ အဖေစကားကို သမီးနားထောင်ပါမယ် အစ်ကိုကြီးကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ အီး ဟီး ဟီး”

သူမ၏လက်များသည် သူ့လည်ပင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလေသည်။ သူ့လက်များမှာလည်း ကလေးငယ်၏ ကျောပြင်ကို ပြန်လည်သိုင်းဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်သို့ တဆင့်စီးကျလာသော ကလေးငယ်၏ ပူနွေးစွက်စိုသော မျက်ရည်များသည် ရင်တွင်းအသည်းနှလုံးသို့တိုင် ဖြံ့နှံ့စိမ့်ဝင်သွားလေတော့၏။

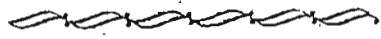
ကလေး၏ ဖခင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရီဝေဆွေးမြေ့သော မျက်စူးများနှင့် ငေးကြည့်နေပြီး တင်းတင်းဆုပ်ထားသော လက်များ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“မငိုပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို သူတို့ဘာမှမလုပ်ပါဘူး တိတ်တော့နော်”

ကလေးငယ်ကို ချောမောနှစ်သိမ့်သော သူ့အသံသည် ဆိုနှစ်တိမ်ဝင်လျှက်ရှိပြီး ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရစ်သိုင်းဖွဲ့သီနေမှန်း မသိသော စိုစွတ်စွတ်မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်မှ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းကာ ကလေးငယ်၏ ကျောပြင်ပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ချင်း ကျသွား လေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး မပြန်ပါနဲ့၊ ညီမလေးကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ် အီး ဟီး ဟီး”

“အေးပါဣာ အစ်ကိုကြီး ညီမလေးကို မထားခဲ့ပါဘူး

တိတ် ... တိတ်ပါ ကလေးရယ်”

ဦးအုန်းသန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အားတွေတွေကြီးငေးကြည့်ရင်း သတိမေ့သူလို တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေမိလေသည်။ သူ့ပုံနဲ့ပေါ်သို့ ခပ်နွေးနွေး လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကျလာမှပင် သတိဝင်လာလေတော့၏။

သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးစောညွန့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကလေး သိပ်သနားဘို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူးဆရာ၊ ပြီးတော့ ယုံလည်း မယုံကြည်ဘူး၊ ကျွန်တော့် သမီးလေးကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့မွေးထားတဲ့သမီးဟာ ဘယ်အခြေအနေပဲရောက်ရောက် ခင်ဗျားတို့သမီးပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

ဆရာကြီး၏ နှစ်သိမ့်စကားကြောင့် သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး ပိုပြီးစိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားမိလေတော့၏။ ကလေးကိုလည်း သနားဂရုဏာသိက်မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သူ ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထပြီး သူမ၏ဖခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးတို့ မိသားစုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်

လုပ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီကလေးအရွယ် သမီးကလေးနှစ်ယောက်ရှိလို့ သားသမီးချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်၊ အစကတော့ ကလေးကိုသနားတာနဲ့ အတူးအဆန်းအဖြစ်တွေကို အံ့ဩလို့ လာလာတွေ့မိတာပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကလေးကို သားသမီးရင်းလို သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ မမြင်နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ဟာ အတိတ်ကမောင်နှမပါလားဆိုတဲ့အသိကြောင့် ပိုခိုင်မြဲစေခဲ့တယ်ဆိုလည်း မမှားပါဘူး၊ ကျွန်တော်တောင် ဒီလောက်ခံစားနေရရင် မိဘရင်းတွေဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ ဘယ်လောက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမလဲဆိုတာ နားလည်ပါတယ်”

ဦးအုန်းသန်းသည် ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာခါရမ်းလိုက်ရင်း

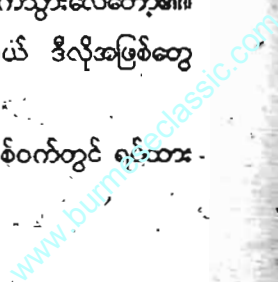
“ကျုပ်လည်း မှားသွားပါတယ်၊ ကျုပ်အဖြစ်က မိုးပြိုမှာ ကြောက်လို့ ခြေနှစ်ချောင်း မိုးပေါ်ထောင်အိပ်တဲ့ တစ်တီ

တူးလိုဖြစ်နေပြီ ဒါကို နောင်ရင်နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး ဘယ်တော့မှ နားလည်မှာလည်းမဟုတ်ဘူး”

ဟုခပ်တိုးတိုးပြောကာ နေရာမှလှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

“အစ်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ် ဒီလိုအဖြစ်တွေ ကြုံလာမယ်မှန်းသိရင်း”

မမြကျင်သည် စကားကို မပြောဘဲတစ်ဝက်တွင် ရပ်ထား

လိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုက မှားသွားတာပါ အစ်မကြီးတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာနိုးလို့ ပေါ်ပေါ်တင်တင် လာမတွေ့တာကိုက ကျွန်တော့်အမှားပါ”

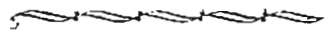
“နောက်ကို တွေ့ချင်ရင်လာတွေ့ပါ။ အစ်မခွင့်ပြုပါ တယ် သူ့အပေးလည်း ခွင့်ပြုမှာပါ”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင် သူ့ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်ပြုပြီး အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ကာ မမြေကျင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် နောက်ကို ခဏ ခဏ မလာတော့ပါဘူး၊ ကလေးက သတိရရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု အကြောင်းကိစ္စရှိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ ကျွန်တော့်လိပ်စာကဒ်၊ အချိန်မရွေး အကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

“ဒီ ဒီငွေတွေ မလိုပါဘူးကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်မွေးမြူခဲ့တဲ့ အတွက် ဒီထက်မက ပေးဆပ်ဖို့သင့်တာပါ။ ညီမလေးဆုံးသွားပြီး နှစ်နှစ်ကျော်လောက်မှာ ဖေဖေရော မေမေရော၊ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြတယ်။ ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒအရ ညီမလေးရသင့်တဲ့ အမွေတွေကို လှူပစ်ပါဆိုလို့ မျက်မမြင်ကျောင်းနဲ့ မိဘမဲ့ကျောင်းတွေမှာ အားလုံးလှူပေးခဲ့

ပါပြီ။ ဒီကလေးကိုတော့ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ထောက်ပံ့ပါရစေ”

မမြေကျင်မှာ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်၏ စေတနာနှင့် ပြုစင်မြင်မြတ်သော စိတ်ထားကို ကြည့်ညှိလေးစားမိ၏။

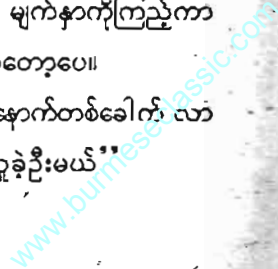
ထို့ပြင် ထူးခြားဆန်းကျယ်လှသည့် သမီးလေး၏ ကံကြမ္မာကိုလည်း အလွန်အံ့ဩနေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အစ်မကြီး”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်သည် မမြေကျင်အား နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်မည် ပြုစဉ် သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသော လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် သူမလေး၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းနေသည်ကို စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပြန်သည်။

သူမသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားသော်လည်း ‘ညီမလေးကို ထားသွားတော့မှာလားဟင်’ လို့ မေးသံကို သူ့နားထဲတွင် ပီပီသသကြီး ကြားနေရလေသည်။ ကလေးသဘာဝ တီတာဖွဲ့နဲ့၍ ငိုယိုနေခြင်းထက် လူကြီးတစ်ယောက်လို မျိုသိပ်ခံစားနေခြင်းက သူ့ကို အလွန်စိတ်ထိခိုက်စေခဲ့၏။ သူမ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အစ်ကိုကြီး လာခေါ်ပါ့မယ်လို့ သူမညာရက်တော့ပေ။

“အစ်ကိုကြီးပြန်မယ်နော် ကလေး၊ နောက်တစ်ခေါက် သာရင် လက်ဆောင်တွေအများကြီး ယူခဲ့ဦးမယ်”

သူမသည် ခေါင်းလည်းမညှိတ် ခေါင်းလည်းမခါဘဲ တွေ
တွေကြီးသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့လက်ကို ရုန်းလိုက်သော
အခါ အသာတကြည်ပင် ဖြေလွှတ်ပေးပြီး ဆုတောင်းစာတစ်ခုတိုးတိုး
လေးရေရွတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ ထိုနေရာမှ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့၏။ ထိုအခါမှ သူမထံမှ
ရှိုက်သံတိုးတိုးလေး ထွက်လာသည်ကိုသာ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ဖခင်ပုဂံ

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့အား အေးစက်စက်မျက်နှာ
များနှင့် ဆီးကြိုနေသော ဇနီးသည်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်
ရလေသည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်သည် နုနုထံမှ ပြန်လည်လွင်ခါကာ
မိသားစုထံသို့ စိုးရိမ်တကြီး ရောက်သွားပြန်၏။

ဇနီး မေချိုနှင့် သမီးကြီး ဟန်နီချိုမှာ သူ့အား နှုတ်ဆက်ခြင်း
မေးမြန်းခြင်းတို့ကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှမဆို သမီးငယ်သာလျှင် သူ
အားပြေးဖက်ရင်း “မဲရီခရစ္စမတ် ဒယ်ဒီ” ဟု အော်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါမှပင် သူ့ဇနီးနှင့် သမီးကြီး၏မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို နား
လည်သွားတော့သည်။

“ဆောရီး မေ၊ ဆောရီးပါ သမီးရယ် ဒယ်ဒီ အဲလုပ်တွေ
များလွန်းလို့၊ ကဲပါ ဒယ်ဒီ အခု ပရဲဆင့်ပေးမှာပေါ့၊ စိတ်
မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်”

သမီးကြီး ဟန်နီချိုသည် အခန်းထောင့်မှာ ရောင်စုံမီးများ
ထွန်းထားသော ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကိုယ်ရောက်လာတာ နောက်မကျသေးပါဘူးနော်၊ မေ
သမီးတွေက စိတ်ကောက်နေတာထင်တယ် ဒီညခြံထဲမှာ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ကို မေသိချင်တာကို အခု
ဘယ်ကပြန်လာတယ်ဆိုတာပဲ”

နီးသည်စကားအဆုံးတွင် သူမလိုအပ်ပါဘဲ မျက်နှာကဲက

လိုက်မိ၏။ မေချို၏ မျက်နှာတွင် သူ့အား ရန်လိုခြင်းအလျဉ်းမရှိ သော်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေဟန်က အထင်းသားပေါ်လွင်လွန်းလှသည်။

“ကိုယ် ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာကို သတိရမှဖြစ်မှာလား မေ၊ ကိုယ်ကို သံသယ ဖြစ်နေတာမျိုးလား။”

သူ့စကားက ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မလုံခြုံမှန်း သိသာသွား သေသည်ကို ပြောပြီးမှ သိလိုက်ရ၏။

“မေ့စကားထဲမှာ စွပ်စွဲတာ၊ သံသယဖြစ်တာတွေ မပါသေး ဘူး၊ ကို၊ ကို ဘယ်သွားတယ် ဘယ်ကပြန်လာတယ်ဆိုတာ တစ်ခုပဲ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ပြောပေးရုံ ပါပဲ။”

“ဘာ”

သူ့ရင်ထဲတွင် သို့လျှင်ထားခြင်းမရှိဟု ထင်ထားသော ဒေါသသည် ရုတ်ချည်းပင် ရှုန်းကြွလာကာ အလန်တကြား အော်ပစ် လိုက်မိ၏။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဆိုတဲ့စကားက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို များစွာထိခိုက်စေနိုင်ကြောင်း သူ့ဇနီးက လုံးဝမရိပ် မိဘူးတဲ့လား။

“မင်း မင်းပြောတာက ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်မှာ မင်းကို မသိစေချင်တာတွေ၊ လူသိမခံနိုင်စရာ ကိစ္စတွေပါနေရမယ် လို့ ယူဆပြီး ပြောလိုက်တာလား မေ ... ဟင်”

“မေ့ဘက်က ဘာကိုမှ မသိရသေးတဲ့အတွက် ယူဆတာ

တွေ ဝေဖန်တာတွေလုပ်ဖို့ စောပါသေးတယ်ကို၊ ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ဒေါသတွေကြီးနေတာလဲ”

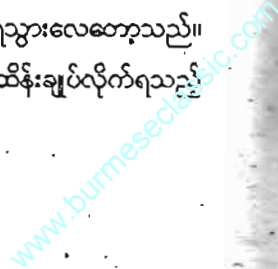
ကလေးနှစ်ယောက်သည် စဉ့်ခန်းထောင့်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်း သူတို့လင်မယား အချို့အချပြောနေသည်ကို နားထောင် နေသည်လည်း မဟုတ်၊ ဂရုမစိုက်လုပ်နေသည်လည်းမဟုတ်ဘဲ ငြိမ် သက်စွာ နားစွင့်နေကြလေသည်။

“မင်းပြောလိုက်တဲ့ စကားမှာ သံသယသံတွေပါနေရက်နဲ့ သဘောထားကြီးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့ကို စိတ်သဘော ထားသေးသိမ်တဲ့လူအဖြစ်တွန်းပို့နေတာကရော ဟုတ်ရဲ့ လား”

“သဘောထားကြီးချင်ယောင် ဆောင်တယ် ဟုတ်လား၊ မေက စိတ်သဘောထား သေးသိမ်ရက်နဲ့ ဟန်ဆောင်တယ် ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦးကို”

“ဟုတ်တယ် မင်း ဟန်ဆောင်တယ်၊ ယောက်ျားသား တစ်ယောက်ကို မထိုက်တတ်တေး အမှုအရာတွေ ပရိယာယ် တွေနဲ့ ပုလိပ်စစ်သလို စစ်ဖို့ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်ဘူး လား ပြော”

သူ့စကားကြောင့် မေချိုမျက်နှာမှာ နီရဲသွားလေတော့သည်။ သူမသည် ဒေါသတစ်ခုကို အဆမတန် မျှိုသိပ်ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည့် အခါတိုင်း ထိုသို့ဖြစ်သွားလေ့ရှိ၏။

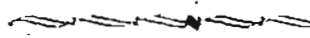

“ဟုတ်တယ်၊ မေ ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်၊ သိပ်ကိုကြာနေပြီ ဟန်ဆောင်တာထက် မျိုသိပ်ထားတာဆို ပိုမှန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကို ဂျွတ် ဘော(ဖ်)တိုင်းမှာ မေ ဖုန်းဆက်ကြည့် တယ်၊ မရှိဘူး၊ တစ်ခါနှစ်ခါမကတော့ဘူး၊ တစ်လောက ကိုကားမှာ ရွဲတွေဖုန်တွေပေးတော့တယ်၊ ဘယ်တွေ အထိသွားလို့ ဒီလောက်ပေးကျဲနေရတာလဲ၊ နယ်ကလူနာကို သတင်းသွားမေးတယ်ဆိုလဲ မေ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရ မှာပေါ့၊ တစ်နေ့တော့ ကိုသဘောနဲ့ကို ပြောပြမှာပဲလေဆိုပြီး စောင့်ကြည့်တယ်၊ ဘာမှထူးမလာဘူး၊ “ကဲ ပြောစမ်း ကို၊ ကိုနဲ့မေ ဘယ်သူကဟန်ဆောင်ဖူး ကွယ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်သူက လျှို့ဝှက်နေခဲ့သလဲဆိုတာ”

မေချီ၏ စကားလုံးအဆုံးတွင် သူလုံးဝကို ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားရတော့၏။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုသော စကားမှတစ် ပါး အခြားပြောစရာမရှိတော့ချေ။ သို့သော် ထိုစကားကို ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ပြောလည်း မပြောချင်ပေ။

“ကိုယ်ဘာမှ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး၊ မေ့ကို ပြောပြဖို့ မလို ဘူး ထင်လို့ မပြောတာပါ၊ နယ်က ကိုယ့်မိတ်ဆွေလူနာဆို တာ အတော်လေး အခြေအနေဆိုးနေတယ် အသက်ရှင်ဖို့က ရာခိုင်နှုန်း တော်တော်နည်းနေပြီ အဲဒါ သူ့မိသားစုကလည်း ဆင်းရဲတော့ ကိုယ်သွားပြီးထောက်ပံ့နေတာပါ”

မုသားဆိုသော်လည်း ထိုစကားကို မေချီသည် လွယ်လင့် တကူပင် ယုံကြည်လက်ခံလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမသည် အရင်လို စိတ်ကပြန်လည်ပျော့ပျောင်းသွားကာ ...

“နောက်ဆို ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ပါ၊ အခုဟာက မေ အစိုးရိမ်လွန်သွားတာလည်း ပါ၊ပါတယ် ဆော့ရိုးကို”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။ ထိုအခါ သူစိတ်သည် များစွာ မလုံမလဲ ဖြစ်မိကာ ဘာမျှထပ်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်တော့၏။

အနာပူ

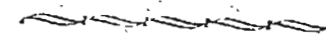
“အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပဲ မခင်မာရေ၊ အိမ်ကအမျိုးသမီးနဲ့ တော်တော်လေးရှင်းလိုက်ရတယ် ကျွန်တော်လည်း အမှန် အတိုင်း ဖွင့်ပြောမယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ...”

“ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဒေါက်တာရဲ့၊ မိန်းမဆိုတာမျိုးက ဘာမဟုတ်တာလေးအတွက်နဲ့ စိတ်ချချင် ခုတတ်ကြတာ၊ ပြောလိုက်ရင် သူ့စိတ်မှာ တစ်မျိုးအထင်ရောက်သွားနိုင် တယ်လေ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါတွေမိလို့ အမှန်အတိုင်း မပြောဘဲ နေတာ၊ တစ်ချိန်မှာ ဒီကလေးကို ကျွန်တော်မွေးစားဖြစ်ခဲ့ မယ်ဆိုရင် ကံကောင်းခဲ့ရင်ပေါ့ဗျာ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ကလေး တစ်ယောက်ကို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီးလက်ခံတာ ကိုပဲ ကျွန်တော်လိုချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဇနီးက မိသားစုက လွဲရင်တခြားအရာတွေအပေါ် အာရုံစူးစိုက်တာမျိုး သနား ဂရုဏာသက်နေတာမျိုးကို မနာလိုမဖြစ်ပါဘူးလို့ အာမခံနိုင် တာမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ သိပ်မှန်တာပေါ့”
သူနှင့် ဆရာမ မခင်မာတို့ အတိုင်အဖောက်ညီစွာ စကား ကောင်းနေကြစဉ် ရုံးခန်းထဲသို့ မခင်သန်းအေး ဝင်လာလေသည်။

“ဘာတွေများ ပြောနေကြတာလဲ ခင်မာ၊ ဧကန္တ ဒီမနက်

ရောက်လာတဲ့အသည်းအသန် ကျေစံတစ်ခုအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်နော်”

မခင်မာက ထိုသို့ ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောလိုက်ရာ သူက ...

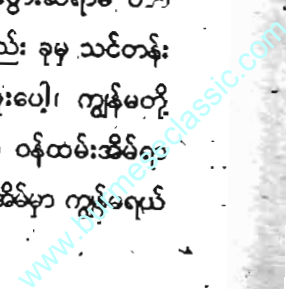
“အမှန်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအကြောင်း ပြောနေကြ တာ၊ အခု ဆရာမရောက်လာပြီဆိုတော့ နယ်က အတွေ့ အကြုံလေးတွေ ဖောက်သည်ချပါဦး”

ဟု စကားပြန်စပေးလိုက်လေသည်။ မခင်သန်းအေးသည် နယ်ကဟူသော အသံကြားသည်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးသွားကာ

“နယ်က အကြောင်းများတော့ ပြော ... မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာရယ်၊ အဲ ဒါပေမယ့် မပြောဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး ရှင့်၊ ဇာတ်လမ်းတွေက ဆန်းမှဆန်း”

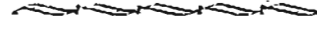
“ဘယ်လိုထူးဆန်းတာလဲ အေးရဲ့၊ ဆိုစမ်းပါဦး”
မခင်မာကပါဝင်၍ စကားထောက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလို ဒေါက်တာရဲ့၊ ကျွန်မ ခရမ်းနယ်က ရွာတစ်ရွာမှာ တာဝန်ကုခါစပေါ့၊ အဲဒီရွာမှာက တိုက်နယ်ဆေးခန်းလေးရှိ တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မရယ် တခြားသားဖွားဆရာမ တစ် ယောက်ရယ်ပေါ့၊ အဲဒီဆရာမလေးကလည်း ခုမှ သင်တန်း ဆင်းစ ဘာမှ အတွေ့အကြုံမရှိသေးဘူးပေါ့၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီရွာကို စရောက်ရောက်ချင်းဆိုတော့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ လည်း မရှိသေးဘူး၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီရွာဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှာ ကျွန်မရယ်

အဲဒီဆရာမလေးလျှင် နေရတာ၊ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မလည်း
 ဈေးဝယ်စရာရှိတာနဲ့ ခရမ်းကို လှည်းကြွရိုလို့ လိုက်သွားတာ
 အိမ်မှာ ဆရာမလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရော၊
 ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာ စတော့တာပဲ ဒေါက်တာရယ်၊
 ဒါလည်း ကျွန်မခရမ်းကပြန်လာမှ တခြားလူတွေ ပြန်ပြော
 ပြလို့သိရတာ၊ ဖြစ်ပုံကဒီလိုဒေါက်တာရဲ့၊ အဲဒီ ဆရာမလေးနဲ့
 ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားပြီး ရေငွေ့ကြမ်း
 သောက် စကားစမြည်ပြောနေတုန်း အိမ်အောက်ကနေ ခေါ်
 သံကြားလိုက်ရတယ်တဲ့။ ဆရာမ ... ဆရာမ၊ လုပ်ပါဦး
 ကျုပ်ညီထွန်းမောင် ပေါက်တူးနဲ့ အခုတံခံရလို့ဆိုတဲ့ လူ
 တစ်ယောက်အသံကြားလိုက်ရတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ဥက္ကဋ္ဌက
 လူနာဘယ်မှာလဲ ခေါ်ခဲ့လေကွာလို့၊ ပြောလိုက်တယ်တဲ့၊
 ခဏလော ဝါကြာတော့ လူတစ်ယောက်ကို ဆောင်ပုခက်ထဲ
 ထည့်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ကို ထမ်းလာပါလေရောတဲ့၊ ဆရာမ
 လေးကလည်း ပေါက်တူးနဲ့ အခုတံခံရတယ်ဆိုတော့ ခြေ
 ထောက်တို့ဘာတို့ထိပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တာလောက်ပဲ
 ထင်ပြီး ဆေးနဲ့ပတ်တီးတွေယူပြီး စောင့်နေလိုက်တယ်တဲ့၊
 ဥက္ကဋ္ဌက ဘာဖြစ်တာလဲ ပေါက်တူးက မတော်တဆလား၊
 သူများခုတ်တာလားဆိုတော့ ရန်ဖြစ်လို့ ခုတ်လိုက်တာလို့
 ပြောတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ ဆရာမလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ

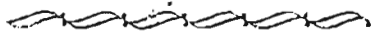

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ် ပုလဲ(ခဲ)ကော့(ခဲ)ဆိုရင်တော့ ကျွန်မလုပ်ပေး
 လို့ မရဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ သူတို့တွေက ဘယ်လို
 ပြောပြော နားမလည်ဘူးတဲ့၊ လူနာရှင်က ဆရာမရယ်၊
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူနာကိုတော့ ဆေးကုပေးပါလို့ အတင်းပိုင်း
 တောင်းပန်တယ်တဲ့၊ လူနာကလည်း နေပူပူနဲ့ သွေးတွေ
 ဘယ်လောက်ထွက်နေသလဲဆို ပုခက်စောင်ကနေတောင်
 အောက်ကိုစီးကျနေတယ်တဲ့၊ အမလေးပြောရင်း ကြက်သီး
 တောင် ထလာပါပြီ၊ ဒေါက်တာရယ်”

ဆရာမ မခင်သန်းအေးက ပြောရင်း ပုခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြ
 လေသည်။ သူနှင့် မခင်မာမှာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စကားကို
 အာရုံစိုက်နားထောင်နေမိကြ၏။

“အဲဒါ ခရမ်းဆေးရုံကို သွားမယ်ပေါ့၊ ဇီလာလောဆယ်
 တော့ သက်သာအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါဆိုပြီး ဒဏ်ရာကို
 ဆရာမကိုခေါ်ပြတယ်တဲ့၊ ဒဏ်ရာကပိုက်မှာတဲ့ ဒေါက်တာ
 ရယ်၊ ပတ်ထားတဲ့ ပုခုံးကွင်းလည်း ဖြေလိုက်ရော သွေးတွေ
 ဒလဟောထွက်ရုံတင်မကဘူး၊ အူတွေပါ မြင်လိုက်ရဆိုပဲ
 ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ဆရာရေ၊ အဲဒီဆရာမဆိုတာ တစ်ချို့
 တည်း သတ်လစ်သွားလိုက်တာ မနည်းနာနပ်ယူရတယ်တဲ့၊
 ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆိုသလို ဖြစ်သွားတာပဲ”

“ဒါနဲ့ လူနာကရောဗျ”

“လူနာကတော့ ဆေးရုံကို လှည်းနဲ့အသွား လမ်းမှာတင်ပဲ
သွေးထွက်လွန်ပြီး ဆုံးသွားတာပေါ့ရှင်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

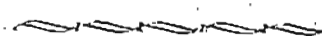
မခင်မာကလည်း စိတ်မကောင်းသလို စုတ်တသပ်သပ်နှင့်
“မြို့နဲ့ အလှမ်းဝေးတာတွေ ဆေးဝါးပစ္စည်း မပြည့်စုံတာ
တွေကြောင့် မပျက်စီးသင့်ဘဲ ပျက်စီးရတာ၊ ရှစ်တန်း
ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ဆို လယ်ထဲမှာ ဝိုးထိတာ
ဆေးခန်းကို အချိန်မီရောက်ရင် ကယ်နိုင်ရက်နဲ့ သူ့အဖေက
ညှဲဟဲ့ ဖွဟဲ့ဆိုပြီး မန်းမှုတ်နေတာနဲ့ပဲ ကလေးခမျာ အဆိပ်
လွန်ပြီး စကားမေးမရမှ ဆေးခန်းရောက်လာတော့တယ်
ဆေးခန်းရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်ကပျံ့နေပြီ
ဘယ်လိုမှမကယ်နိုင်တော့ မျက်စိရှေ့တင် သေသွားရတာ”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲနော် ဆရာမကြီးနဲ့ရတာလည်း သည်း
ထိတ်ရင်ဖို့တွေပါပဲလားဗျာ”

“ဟုတ်ပါ အေးရယ်၊ တို့ဝန်ထမ်းတွေဘဝကလည်း နယ်စုံ
ရောက်၊ လူမျိုးစုံ အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံနဲ့ ကြုံရတယ်နော်”

“ဒါနဲ့ ဆရာမတာဝန်ကျခဲ့တယ်ဆိုတာ ခရမ်းနယ်က ဘယ်
ရွာတွေလဲ”

“ရွာတွေကတော့ စုံလို့ပဲ ဒေါက်တာရဲ့ ဘုရားပျိုမှာ အရင်
ဆုံးတာဝန်ကျတာ၊ ပြီးတော့ ကျိန်ချောင်၊ အဲဒီကနေ

ဒေးပေါက်ဆိုတဲ့ရွာ၊ ကျိန်ချောင်မှာတော့ အတော်လေး ကြာ
လိုက်တယ်”

သူနှင့် မခင်မာမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကာ ...

“အိုး ဟုတ်လားဗျာ”

ဟုပင် မေးလိုက်မိလေတော့သည်။ မခင်မာသည် သူ့အား
မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် လှမ်းကြည့်နေလေ၏။ ဆရာမ မခင်သန်းအေး
သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အလွန်အံ့ဩသွားသော အမူအရာများကို
မြင်လျှင်

“ဒေါက်တာက အဲဒီရွာကိုသိလို့လား၊ အသိတွေဘာတွေ
ရော ရှိလို့လား”

ဟု မေးလေ၏။

“အင်း ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဘယ်သူတွေလဲဆရာရဲ့၊ ကျိန်ချောင်ဆိုရင် ကျွန်မ မသိတဲ့
လူမရှိသလောက်ပဲ”

ထိုအခါ မခင်မာသည် လူဝင်စားမလေးအကြောင်းကို ချန်
လှပ်ကာ ဦးအုန်းသန်း ဒေါ်မြကျင်တို့နှင့် သိကျွမ်းဖူးသည့်အကြောင်း
ကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဦးအုန်းသန်းတို့ ဒေါ်မြကျင်တို့ကို ကျွန်မကောင်းကောင်း
သိတာပေါ့ ဒေါက်တာ သူတို့နဲ့ ကျွန်မတော်တော်ရင်းနှီးခဲ့
ကြတယ်”

ဤတွင် သူ မနေနိုင်တော့ဘဲ ...
သူတို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိဟယ်မဟုတ်လား ဆရာမ
ဟု မေးလိုက်မိလေသည်။

“သမီးလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးသားသမီး
လေးယောက်တောင်ရှိတယ် ဒေါက်တာရဲ့၊ အားလုံးရန်ကုန်
မှာချည်းပဲ၊ သူတို့သားသမီးတွေက အားလုံး အရွယ်ရောက်
ကုန်ပြီ”

သူ စိတ်ထဲ ခုခုတော့ လွဲနေပြီဟု ထင်လိုက်မိ၏။

“ဟို အားလုံး ငါးယောက်မဟုတ်ဘူးလား ဆရာမ အငယ်
ဆုံးကလေးမလေး တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်လေ၊ ခုမှ ငါး
နှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

ထိုအခါ မခင်သန်းအေး၏ မျက်နှာသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ဖြစ်သွားကာ

“အငယ်ဆုံးကလေးမလေးဟုတ်လား ဒေါက်တာ အခု
သူတို့မှာ အဲဒီကလေး ရှိသေးတယ်လား”

ဆရာမ၏ စကားကြောင့် သူပင် ကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာမ၊ မမှတ်မိလို့လား”

ဆရာမ မခင်သန်းအေးသည် ခေါင်းကိုပြည့်ညင်းစွာ ခါရင်း

“မမှတ်မိလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ အံ့ဩမိလို့ပါ။

ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ အပေးသို့ ငေးမောနေလေတော့သည်။ သူနှင့်
မခင်မာသည် ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားသော မခင်သန်းအေး၏ အမူ
အရာကိုကြည့်ကာ အံ့ဩမိသော်လည်း နောက်ထပ် ဘာမှထက်မမေး
ဖြစ်တော့ချေ။ မေးလျှင်လည်း ပြောပြမည့်အရိပ်လက္ခဏာ မတွေ့ရ
သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

အာဇာနည်

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်သည် သူမထံသို့ နှစ်လသုံးလကြာလျှင် တစ်ခေါက်မှန်မှန် လာတွေ့လေသည်။ လာတိုင်းလည်း သူမအတွက် အဝတ်အစား ဖိနပ်အစရှိသည့် ပစ္စည်းများကို သူမနှစ်သက်သည် အရောင်အတိုင်းဝယ်လာလေ့ရှိ၏။ သူမသည် အသက် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် မတူတော့ချေ။

ဒေါက်တာရောက်လာလျှင် ပျော်ရွှင်တတ်ပြီး ပြန်သွားသည့် အခါတိုင်း ဝမ်းနည်းမိသော်လည်း အရင်လို ငိုယိုပြီးမနေရစ်ခဲ့ပေ။ နောက်တစ်ခေါက် ဒေါက်တာမြင့်နိုင် ရောက်လာမည့်ရက်ကိုသာ တစ်ခါပြန်စောင့်ရင်း နေ့ရက်များကို ကုန်လွန်စေလေသည်။

ကြာလာသောအခါ သူမ၏မိဘများနှင့် ဒေါက်တာမြင့်နိုင် မှာ သွေးသားရင်းချာများသဖွယ် ရင်းနှီးသွားလေတော့၏။

သူမသည် နှစ်စဉ် ဒီဇင်ဘာလရောက်တိုင်း အလွန်ပျော်ရွှင် နေလေ့ရှိသည်။ သူမအား ချစ်ခင်ပြီး အလိုလိုက်သော မိဘနှစ်ပါး အပြင် ဂရုတစိုက်နှင့် ကြာင်နာတတ်သော အစ်ကိုကြီးရှိသည့်အတွက် တခြားကလေးများထက် ပိုမိုကံကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။

သို့သော် သူမ၏ပျော်ရွှင်မှုလေးသည် အချိန်ကာလ အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိသာ ခိုင်မြဲလိုက်သည်။

သူမအသက်တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်သည့်နှစ် ခရစ္စမတ်ရောက် ခါနီးတွင် သူမတို့အိမ်သို့ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရုပ်ရည် ချောမောပြေပြစ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အမေသည် မိဖိုချောင်ထဲတွင် ထမင်းဟင်းချက် နေပြီး သူမက ကန်ဘောင်ရိုးမှကစားပြီး ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူမ သည် အိမ်ပေါ်သို့မတက်သေးဘဲ ထရပ်ပေါက်မှ ထိုဧည့်သည် အမျိုး သမီးကို ချောင်းကြည့်နေလိုက်၏။

နုနုသည် ဧည့်သည်ရောက်လျှင် သူမ၏ အပေအမေများ မသိအောင် ချောင်းကြည့်ရခြင်းကို အလွန်သဘောကျ၏။

မီးဖိုထဲမှထွက်လာသော အမေသည် အိမ်ရှေ့မှ ဧည့်သည်ကို မြင်သောအခါ အလွန်ထိတ်လန့်သွားသော အမူအရာနှင့် ...

“ဆ ... ဆရာမ ... ဆရာမ၊ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဟု အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဆရာမဟု အခေါ်ခံရသော အမျိုးသမီးက ...

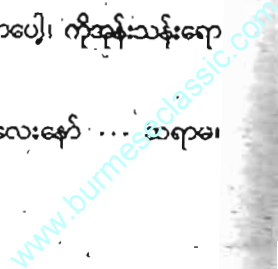
“ဟုတ်ပါတယ် မမြကျင့်၊ ကျွန်မပါ၊ ဒါနဲ့ ကလေးရော ဘယ်သွားနေလဲ”

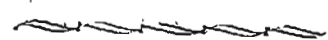
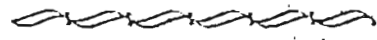
ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ကိုသိနေခြင်းအတွက် နုနုမှာအလွန်အံ့ဩ သွားရသည်။

“ရှိ ... ရှိပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ဒါ ... ဒါနဲ့ ဆရာမက ဘယ်ကဘယ်လို”

“ဒီလိုပါဘဲရှင် သတိရလို့ လာခဲ့တာပေါ့၊ ကိုအုန်းသန်းရော ဘယ်သွားလဲ”

“လယ်ထဲသွားနေပါတယ်၊ ခဏလေးနော် ... ဆရာမ၊

ရေရွေ့သောက်ဦး၊ ကျွန်မ ဟင်းအိုးသွားချလိုက်ဦးမယ်”
အမေသည် အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်နှင့် ပြန်ဆုံရသော
ကြောင့် ပျော်ရွှင်နေရမည့်အစား တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်သလို ဂဏာ
မငြိမ်ဖြစ်နေလေသည်။

ခဏကြာတွင် မီးဖိုထဲမှ အမေပြန်ထွက်လာလေသည်။
“ကလေးဆို အတော်လေး အရွယ်ရောက်ပြီပေါ့နော်၊
အင်းလေ ကျွန်မတောင်ဒီကိုမရောက်တာ၊ ကြာလှပြီဘဲ၊
ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ အချိန်တွေကြာကြာ ကလေးကိုတော့
မမေ့ပါဘူးရှင်”

နုနုသည် ထူးဆန်းလှသောစကားများချည်း ကြားနေရသည်
ဖြစ်ရာ အသံမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ်ပင် နားထောင်နေမိ၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မကတော့ ဒီကိစ္စကို မေ့ထား
တယ် ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး
ဒီကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ ပြန်အစမဖော်တော့ဘူးလို့ စိတ်ပိုင်း
ဖြတ်ထားတာ”

“ကျွန်မလည်း ဒီအကြောင်းတွေပြန်ပြီးအစမဖော်ချင်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မလက်နဲ့ မွေးပေးလိုက်ရတဲ့ ကလေးကို
တော့ ဘယ်လိုမေ့ရမလဲရှင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မညီမရင်းလေး
လို သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သူ့အမေကိုရောပဲ၊ သေသောသူ
ကြာရင် မေ့ဆိုပေမယ့် နော်အယ်ဖောကိုတော့ ကျွန်မ မေ့လို့

မရသေးပါဘူး”

ကြားလိုက်ရသောစကားက နုနုရင်ကို အတော်လေးတုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားစေခဲ့သည်။ ဒီလောက်တော့ သူ့အလွယ်တကူ
နားလည်တတ်ခဲ့ပြီ။

ဘုရားသုခင်၊ ငါ့ကိုမွေးတဲ့ အမေကသေသွားပြီဆိုပါလား”
ဟူသည့် အတွေးက နုနုယ်သော နှလုံးသားကို မီးစနှင့်ထိုးသည့်နှယ်
ဝမ်းနည်းခြင်း ယူကျွေးမရဖြစ်ခြင်းကြောင့် မျက်ရည်များက အလိုလို
စီးကျလာသည်။ စိတ်မကောင်းစရာရှိလျှင် မျှိုသိပ်ထားရသည်မှာ
အလွန်ပင်ယန်း၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆိုကြီး ဖြစ်နေသည့်
စိတ်ကို သက်သာရာ ရအောင် ချောင်းမြောင်းနေသည့် ထရံအကွယ်မှ
ထွက်ပြီး

“အမေ”

ဟုအော်ကာ အမေရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်ချင်သည်။
သို့သော် ခြေထောက်တွေက ထုံကျင်ပြီး နေရာမှ တော်တော်နှင့်
ရွေ့မရချေ။ ထိုနေရာတွင် ထိုင်ရင်းသာ မျက်ရည်များက တလိန်လိန်
ကျနေမိတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ အဖေနှင့် အမေသည် သူမအားပို၍ ကရုဏ်ာလာကြသည်။ သူမမျက်နှာ အရိပ်အကဲကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေသော အဖေနှင့် အမေရဲ့အသွင်မှာ အလွန်သနားစရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးသည် တာရှည်မခံလိုက်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော ကိုယ့်ဘဝကို စိတ်ညစ်လာပြန်သည်။

“သူပြောသွားတာ တကယ်လား အမေ”

ဆိုတော့ မျက်ရည်အဝိုင်းသားနဲ့ တွေ့တွေ့ကြီးဖြစ်သွားတဲ့ အမေမျက်နှာဟာ တစ်လောကလုံးက ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ သိမ်းကျုံးခံစားရသူလို ဖြစ်သွားတော့၏။

“ငါ့သမီးရယ် ညည်းဟာငါမွေးတဲ့ ငါ့သမီးအရင်းကြီးပါ”

ဆိုတဲ့အသံဟာ ဆိုနစ်ကြေကွဲပြီး အလွန်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်။ သူမစိတ်ကိုလည်း တအား တက်လာစေခဲ့၏။ နားထဲတွင် ကြားနေရသော စကားများကို ဖျောက်မရနိုင်ခြင်းကသာ အတော်ခက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ဟို အဒေါ်ကြီးက ပြောသွားတယ်လေ၊ သမီးအမေက သေသွားပြီတဲ့၊ သမီးအမေအကြောင်း ပြောပြပါလားဟင်”

ထိုစကားအတွက် အမေ့ခမျာ အတော်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။ အဖေက မျက်မှောင်ကျပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ...

“ကလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောပြလိုက်ပါကွာ အခုမှတော့ ဖုံးထားလည်းအပိုပဲ”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။ သို့သော် အဖေသည် ထိုစကားကို အမှန်တကယ်ပြောစေချင်ပုံမရသလို အမေလည်း ပြောမထွက်ဟန်နှင့် မျက်ရည်ကျရင်း ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါရမ်းနေလေသည်။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရခြင်းအားဖြင့် သူမ စိတ်ချမ်းသာသွားမည် မဟုတ်သော်လည်း သိချင်စိတ်က ပိုများနေလေသည်။

“သမီးရဲ့အမေက နော်အယ်ဖောဆိုတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးပေါ့၊ ဒီရွာကို စရောက်တော့ သမီးအဖေ အောင်ဇော်လွင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးကာစပဲ ရှိသေးတယ်၊ တစ်နေ့တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရွာကိုလိုက်လာတယ်၊ သူက အောင်ဇော်လွင်ရဲ့ မိန်းမတဲ့လေ၊ သမီးအမေခမျာ မိန်းကလေးလည်းဖြစ် ဝန်ထမ်းလည်းဖြစ်တော့ ရှက်လွန်းလို့ ခေါင်းမဖော်နိုင်ခဲ့ဘူး ပိုပြီးကံဆိုးသွားတာက နော်အယ်ဖောဟာ မိဘဆွေမျိုးမရှိတဲ့ ခရစ်ယာန် မိဘမဲ့ကျောင်းက တစ်ကောင်ကြွက်မလေး ဖြစ်နေတော့ သူ့မှာ အားကိုးရာမဲ့တော့တာပေါ့၊ မယားကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သမီးအဖေဟာ နောက်ဆုံးတော့ သမီးအမေကိုထားပြီး ပြန်ပြေးတော့တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေတဲ့ကြားက အမေတို့ အကူအညီနဲ့ သမီးလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲမွေးပြီး မီးတွင်းထဲမှာပဲ

ဆုံးသွားရှာစာယ်၊ အောင်ဇော်လွင်ကတော့ လူယုတ်မာတစ်
 ယောက်ပါ သမီးရယ်၊ မိန်းမကိုယ်ထားပြီး ထွက်သွားလိုက်
 တာ သတင်းအစအနတောင် မရတော့ဘူး၊ သမီးအမေက
 သိပ်ပြီး သတ္တိကောင်းတဲ့ ကရင်မလေးပါပဲ၊ သူမွေးလာတဲ့
 သားဘဲဖြစ်ဖြစ် သမီးဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အောင်ဇော်လွင်လက်ထဲကို
 မရောက်ပါစေနဲ့လို့ အတန်တန်မှာသွားခဲ့တယ်၊ သူသေမှာကို
 ကြိုသိနေသလားတောင် မပြောတတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊
 ပြီးတော့ အောင်ဇော်လွင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာမှန်
 သမျှ ဘာမှပြောမသွားဘူး၊ သူ စိတ်နာသလို သမီးနဲ့လည်း
 အဆက်အသွယ် ပြတ်စေချင်တဲ့ သဘောပေါ့ကွယ်”

အမေစကားကို နားထောင်ရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်
 ခြင်း ယူကျုံးမရခြင်းမှလွဲ၍ ထူးထူးခြားခြား ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း
 ပြင်းပြစွာ မဖြစ်မိချေ။ သူမမြင်ဖူးလိုက်သော နော်အယ်ဖောဆိုသည့်
 အမေရင်းကို သနားစရာမိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်လည်းကောင်း
 အောင်ဇော်လွင်ဆိုသည့် အဖေကို ဗီဒီယိုထဲမှ လူကြမ်းတစ်ဦးအဖြစ်
 လည်းကောင်း မြင်ယောင်လာလေသည်။

ကိုယ့်ဘဝအဖြစ်အမှန်ကို နားထောင်ပြီး ဝမ်းပမ်းတနည်း
 ငိုလိုက်မပဲ့ဆိုပြီး တွေးထားသော အတွေးသည် ရုတ်ချည်းပင် လွင့်
 စင်ပျောက်ပျယ်ကာ တအံ့တဩ ငြိမ်သက်နေမိတော့သည်။
 သူမကို ဘယ်လိုပြုစုပျိုးထောင် မွေးမြူခဲ့ကြောင်း

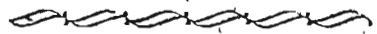

ပြောရာတွင် အမေအသံသည် တစ်ချက်တစ်ချက် တိုးသက်တိမ်ဝင်
 သွားလိုက် ရှိကံသံနှင့် ကျယ်လာလိုက်နှင့် အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေ၏။
 ထိုအကြောင်းများသည် သူမသိပြီးသား အကြောင်းအရာ
 နားပါသလို မမှတ်မိသော၊ ရေးတေးတေးသာ မှတ်မိသော အကြောင်း
 များပင် ဖြစ်၏။

“အမေ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ သမီးကို မွေးခဲ့တယ်လို့
 တချို့လူတွေကို ပြောထားခဲ့တယ်၊ နောက် ရွာထဲက လူတွေ
 နဲ့အဆက်အသွယ် သိပ်မလုပ်ဘဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတဲ့
 အထိ သမီးနားထဲ ဘာသတင်းမှမရောက်အောင် နေခဲ့ပါ
 တယ်၊ အံ့ဩစရာကောင်းတာက အမေမေတ္တာကြောင့် သမီး
 လေးစို့ခဲ့တဲ့ နို့ဟာ အမေနို့ရည်အစစ်တွေဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သမီး
 အမေနို့ကိုစို့ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့တာပါ သမီးရယ်”

နှစ်ကားလများစွာကြာအောင် မျိုသိပ်ခဲ့သမျှ အမေသည်
 အစ်ချီတည်း ဖွင့်ချတော့၏။ သူမ၏မျက်စိထဲတွင် ကလေးနီတာရဲ့
 များမှာ နို့ဆာသောကြောင့် သူမိခင်မဟုတ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့
 နို့ကိုစို့ရင်း ပျော်ရွှင်နေသည်ကို မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုနောက်
 အခြည်းဖြည်း စို့ဖန်များ၍ နို့ချိုများထွက်လာသည့်အခါ ပီတိနှင့်
 သောနေသော အမေမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာပြန်၏။

ယခုအမေမျက်နှာသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်
 ကျော်၍ ပါးမို့မို့များမှာ အရေအကြောင်းများထင်ကာ လျှောက်

ကျနေပြီဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကွာဟနေသော အသက်အရွယ်များ ကြားတွင် အမေသည် ပို၍အိုမသွားဘဲ လှမြပင်ရှိသေး၏။ ထို့အတူ အမေမေတ္တာသည်လည်း ရောင်စုံပန်းပွင့်များလို အဆင်အသွေးစုံစွာ တောက်ပနေမြဲပင်။

သို့သော် သူမသည် နေ့၍မပျော်တော့ချေ။ နုနယ်သောနှလုံး သားတွင် တွယ်ရာမဲ့သော အားငယ်စိတ်က အချိန်ပြည့် နေရာယူလွှမ်းမိုးထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။

“သမီး အစ်ကိုကြီးဆီ သွားနေချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ပထမတော့ အမေသည် အိမ်မက်မှ လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရသူလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ သူမစိတ်တွင် အမေ အလွန်စိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေခဲ့သည်။

အမေ လုံးဝစိတ်မဆိုးပါချေ။ မျက်ရည်တို့ ပြည့်လျှမ်းသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် တွေ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ

“ငါ့သမီးနေလို့ မပျော်တော့ဘူးဆိုတာ အမေသိပါတယ် အေ”

ဟု တစ်ခွန်းသာ ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့် ဆိုလေသည်။ ထိုနောက် အသက်ရှုရပ်မတတ် ငြိမ်သက်နေသော အဖေဘက်သို့လှည့်ကာ

“ကျုပ်တို့တော့ ရင်ကွဲပြီဖအောကြီးရဲ့ ဘယ်မလဲ ရှင်သိမိထားတဲ့ ဟိုဆရာဝန်လိပ်စာ၊ သွား ... ခရမ်းကနေ သွား

အကြောင်းကြားလိုက်တော့”
ဟု ပြောလိုက်၏။ အဖေသည် သက်ပြင်းကို ရှိုက်ရင်း
“ဖြစ်ပါ့မလား”
ဟု ဆိုလေသည်။
“မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဒီတစ်လမ်းဘဲ ရွေးစံရာ ရှိတော့တယ်၊ ကလေးစိတ်ချမ်းသာဖို့ ဒီတစ်လမ်းဘဲ ရွေး စရာရှိတော့တယ်၊ ကျုပ် မပြောလား ဖအောရဲ့၊ ဝမ်းနဲ့မလွယ် သားမမည်ပါလို့”

ဖအော့ပလေ

“စိတ်ချပါရဲ့မေ့ရော၊ မတတ်သာလွန်းလို့ ပိုရတယ်
ရင်ထဲမချီဘူးတော့”

အမေသည် ခေါင်းပေါင်းတဘက်စနှင့် မျက်ရည်သုတ်ကာ
ငိုရင်း မှာပြန်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ အစ်မရယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ သူစိတ်ပျော်
အောင်ထားမှာပါ။ ဘယ်နေရာမှာနေနေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါ
ဘဲ”

ဒေါက်တာမြင်နိုင်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရပြီး သူမအားစိတ်
ပြောင်းသွားမှာစိုးသောကြောင့် မုန့်နှင့်ကစားစရာ အရုပ်များဝယ်ကာ
အေးစိမ့်နေသော ကားထဲတွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းထားလေသည်။

ထို့နောက် အဖေနှင့် သူမကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ကိစ္စနှင့်
ကျောင်းထွက်လက်မှတ် လာယူမည့်အကြောင်းကို အတန်ကြာပြောဆို
ပြန်သည်။ ထို့နောက် အမေသည် သူမအား ခေါင်းမှခြေဖျားအထိ
အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်ပြီး ...

“ဟော သမီးရေ အမေခုမှသတိရတယ်၊ သမီးခွဲကြီး
ပါမလာဘူးပဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားကာ ပျောက်မှာစိုး၍ ဖြုတ်
သိမ်းထားသော ခွဲကြိုးလေးကို ပြေးယူလာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် သူမလက်ထဲသို့ ခွဲကြိုးလေးကိုထည့်ကာ

“ငါ့သမီး အမေမှာတာမမေ့နဲ့နော်၊ ညတိုင်းဘုရားရှိခိုးပြီး

အိပ်၊ အဖေနဲ့အမေကိုလည်း ရှိခိုး၊ သမီးဆရာကြီးကိုလည်း
ရှိခိုး ... ကြားလား၊ ဘုရားစာရွတ်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့”

ဟု မှာလေ၏။ သူမပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“သမီးအစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ ဘုရားစင်ရှိချင်မှရှိမယ် အိမ်က
ဘုရားကို စိတ်ထဲကနေ မြင်အောင်ကြည့်ပြီး ရှိခိုးကြားလား၊
အင်္ကျီတွေလည်း မည်းပေနေအောင် မဝတ်နဲ့၊ မိုးလင်းတာနဲ့
မျက်နှာသစ်ပြီး သနပ်ခါးသိမ်း အဲဒီက ကလေးတွေနဲ့လည်း
တည့်အောင်ပေါင်း ဝိုင်းကူလုပ်ပေးကြားလား အမေတို့ဆီ
လည်း မကြာမကြာလာလည် စာလည်းကြီးစားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထို့နောက် အဖေနှင့် အစ်ကိုကြီးမှာကား အနီးသို့လျှောက်လာ
ကြလေသည်။

“ကဲ ... သွားစို့ အစ်မကြီးရေ၊ သွားမယ်နော်”

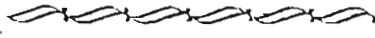
ပြောရင်း အစ်ကိုကြီးက ကားမောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်
၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ ခဏ ခဏလေး ကားတံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ... ဟင်”

“အဖေနဲ့ အမေကို ကန်တော့ချင်လို့”

“အို နေပါစေ၊ သမီးညက ကန်တော့ပြီးပြီလေ နေ့နေ
အဝတ်တွေ ဖုန်ပေကုန်လိမ့်မယ်”

အမေက ပျာပျာသလဲ တားသောကြောင့် သူမကားပေါ်မှ မဆင်းဖြစ်တော့ချေ။

“ဒါဆို သွားမယ်နော်”

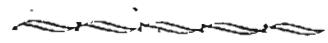
“အေး အေး သမီး သွား”

ကားလေးက သိမ့်ခနဲ မောင်းထွက်၏။ အိတ်ဇောပိုက်မှ မီးခိုးတွေနှင့် လှည်းလမ်းကြောင်းက ဖုန်လုံးတွေက ကားနောက်မှာ အလိပ်လိုက် ကျန်ခဲ့သည်။ သူမကားဘေးမှ ခေါင်းလေးပြုပြီး ကြည့်တော့ ဖုန်လုံးများကြားမှ လက်ပြနေသော အဖေနှင့်အမေကိုတွေ့ရလေသည်။

သူမလည်း ပြန်ပြီးလက်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွာထဲမှ သူမတို့ကားလေးကိုထွက်ကြည့်သောကလေးများက သူမကိုမြင်တော့ မျက်လုံးလေးတွေပြူးလျက် လက်ညှိုးထိုးကာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်ကို ကားပေါ်မှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ဆရာကြီး ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျောင်းကြီးနှင့် ဆရာကြီးနေသောအိမ်ကလေးကို တွေ့ရသည်။ သူမလဲက်ပြနှုတ်ဆက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် လယ်ကွင်းများကြားမှ ကွေ့ပတ်မောင်းနေသော ကားလေးသည် သင်္ကန်းပင်ကြီးတစ်ပင်တည်း ထီးထီးမားမားထွက်နေသည့် ကျိန်ချောင်ရွာကလေးကို ချန်ရစ်ကာ တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားလာခဲ့၏။

လယ်ကွင်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ပဲ, ကောက်နေသူများက

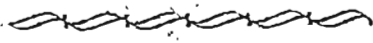

ကားလေးကို ခေါင်းထောင်ပြီး လှမ်းကြည့်ကြသည်။

သူမစိတ်ထဲ ပျော်သလိုလို စိတ်အားတက်ကြွသလိုလို ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထိုမှလွန်သော် လယ်ကွင်းထဲရှိ တဲအုပ်စုစုလေးများကို မြင်ရ၏။ သူမနှင့် သိသည့်တဲများကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်သွား၏။

တဖြည်းဖြည်းရွာနှင့် ဝေးကာ တဲအုပ်များ တခြားရွာများက ကျိန်ချောင်ရွာလေးကို ကွယ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှသူမ ကားရှေ့လမ်းမဆီ ကြည့်မိတော့သည်။ မကြာမီ ခရမ်းမြို့ကို တွေ့ရပေတော့မည်။

အနာပလ

ကားလေးသည် ထည့်ဝါခမ်းနားလှသောခြံကျယ်ကြီးအတွင်း မှ တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့အတူ အစ်ကိုကြီးက သူ့မဘက်သို့ ပြုံးပြီးလှည့်ကြည့်ကာ

“ကံ ရောက်ပြီကလေး၊ ဒါ အစ်ကိုကြီးအိမ်၊ မှတ်မိရဲ့လား”

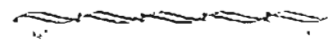
“သူမ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်တော့ အစ်ကိုကြီးကရယ်ရင်း”
“တစ်ခေါက် ကျောက်ဖူးတယ်လေကွာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

အမေနှင့် သူမရောက်ခဲ့သည့်အိမ်က ယခုအိမ်လောက်မကြီး သလို ခြံထဲမှာလည်း မြက်ခင်းစိမ်းတွေ ရောင်စုံပန်းအိုးတွေက ယခုလောက် မလှဟုထင်နေမိသည်။

“အခုအိမ်က ပိုလှနေသလိုပဲနော်”

“အဲဒါက ခံစားတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ် ကလေးရဲ့၊ အရင်ကကလေးက ငယ်ငယ်ပီစီကျေးလေးဆိုတော့ လှတာတွေမြင်လည်း ခံစားတက်တာမှမဟုတ်တာ၊ အခုကျတော့ နည်းနည်းအရွယ်ရောက်လာပြီလေ၊ လှတာမလှတာ သိလာပြီပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

သူမ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကားအကြာကြီး စီးခဲ့ရသောကြောင့် ခြေထောက်တွေ တောင့်နေ၏။ ကားဟွန်းကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ တီးလိုက်ချိန်တွင် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ

တော့သည်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က သူ့ထက် အသက်ပိုကြီးမည့် ပုံဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိဦးမည့် နှစ်ယောက်လုံး စကတ်တိုတိုကလေးတွေ ဝတ်ထားသည်။ အမျိုးသမီးကတော့ အစ်ကိုကြီးမိန်းမပင် ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

အမေကော့ သမီးနှစ်ယောက်ပါ တောက်ဝသပ်ရပ်စွာ လှနေကြသည်မို့ သူမမျက်လုံးလေးဝိုင်းရင်း ငေးနေမိသည်။

“ဆင်းလေ ... ကလေး”

နူးညံ့ညင်သာတဲ့ အစ်ကိုကြီးအသံကြားမှ သူမသတိဝင်လာသည်။ အဝတ်အစားထည့်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးဝိုက်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တော့ သူမကို စူးစမ်းနေသည့်မျက်လုံးသုံးစုံကိုတွေ့ရ၏။ မျက်လုံးနှစ်စုံက သူမကိုအကဲခတ်ခြင်းသက်သက်နှင့်သာ ကြည့်နေသော်လည်း နှော့ကဆုံး ကောင်မလေး၏မျက်လုံးတွင် အံ့ဩခြင်း နှစ်လိုခြင်းတို့ပါ ပြည့်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ထို့စဉ် နူးညံ့ပူနွေးသော လက်တစ်ဖက်က သူမပုခုံးပေး ဖွဖွလေးကျလာပြီး ဖိဆုပ်ဖျစ်ညစ်လိုက်သည်။

သူမရင်ထဲက အားငယ်စိတ်တွေ လွင့်ခနဲပျောက်သွားကြသည်။

“မေ ... ဒါ ကိုယ်ပြောတဲ့ ကလေးပဲ”

အမျိုးသမီးက သူမရဲ့စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ

ကို စိုက်ကြည့်ပြီး သိမ်မွေ့စွာပြုပြန်၏။ သူမ၏အပြုံးတွင် မိခင်စိတ်ရှိ ပြီး ကြင်နာရိပ်လွှမ်းသော ဓာတ်များကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပြောမပြတ်အောင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“သမီး သမီးတို့ဒယ်ဒီကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ”

အကြီးမလေးက ခေါင်းတစ်ချက်ငုံကာပြုံးရင်း ...

“ဆောရီး ... ဒယ်ဒီ၊ သူ့ကိုငေးနေတာနဲ့ နှုတ်ဆက်ဖို့ မေ့သွားတယ်”

ဟု ဆိုလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး အိမ်ထဲရောက် သွားသောအခါ အငယ်မလေးက အောင်အိမ်မျှသိပ်မထားနိုင်သော မျက်နှာနှင့်

“ဒယ်ဒီ၊ သူက အေမီတို့နဲ့ နေမှာလားဟင်”

ဟု မေးလေသည်။ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်က ခေါင်းညိတ် ပြရင်း

“သမီးတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့ သမီး၊ သူ့ကို ဒယ်ဒီခေါ်လာတာ၊ နောက်ဆိုသူဒီမှာ သမီး တို့နဲ့ အတူနေတော့မှာ သူ့နာမည်က နုနုတဲ့၊ ကလေး ဒါ ဟန်နီချိုတဲ့ ကလေးထက် နှစ်နှစ်ကြီးတယ် မမပေါ့၊ သူက အေမီချိုတဲ့ ကလေးနဲ့ရွယ်တူပဲ ခုနှစ်တန်းအတူတူ တက်ရ မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမပြောရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ အေမီက သူမကို တစ်ချက်ရယ်ပြလိုက်သည်။ သူမလည်း ပြန်ရယ်ပြလိုက်မိသည်။ ဟန်နီက လက်တစ်ဖက်ဆန့်တန်းရင်း

“မင်္ဂလာပါ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ဘိုဆန်ဆန်နှုတ်ဆက်လေသည်။ သူမလက်ကို ယောင် နုနုနှင့် လှမ်းဆုပ်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရလေသည်။

“ဒါက ... အစ်ကိုကြီးမိန်းမ အန်တီမေလို့ခေါ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီး၏စကားအဆုံးတွင် သူမတို့သုံးယောက်မှာ တအံ့ တဩဖြစ်သွားလျက် သူမအား မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် လှမ်းကြည့်ကြ လေသည်။

“ယူက ဒယ်ဒီကို အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်တယ်၊ ဟီ ... ဟီ၊ ယူ မူး(လ်)”

“ဟဲ့ အေမီ၊ သူများကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

ဟန်နီက လူကြီးဟန်လေးနှင့် ဝင်ဟန်လိုက်လျှင် အေမီသည် ဇက်ကလေးပုသွားပြီး ရယ်နေလေသည်။

“ဆောရီးနော်”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရဲ့၊ အန်ကယ်လို့ခေါ်လေ၊ ဒါနဲ့မဟုတ် ဦးဦးပေါ့”

အန်တီမေ၏ စကားအဆုံးတွင် အစ်ကိုကြီး မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့်

“သူခေါ်တတ်သလို ခေါ်ပါစေကွာ”

အစ်ကိုကြီးက ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးရှင်းမပြဘဲ ထိုသို့ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ဟန်နီတို့ သားအမိသုံးယောက်သည် သူမ၏ အခေါ်အဝေါ်နှင့်ပတ်သတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာဝင်မပြောကြတော့ချေ။

နုနုသည် အရွယ်ချင်းမတိုင်းမယိမ်းဖြစ်သောအနီကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်မိသော်လည်း အဖျိုးပေါက်အရွယ်ရောက်ပြီး လူကြီးနည်းနည်းဆန်ချင်နေသော ဟန်နီကို နည်းနည်းရှိန်သလို ကြောက်သလို ဖြစ်မိလေသည်။

ထို့အတူ အန်တီမေကိုလည်း ဘာကြောက်မှန်းမသိ ခေါ်ပြောရမှာ ရွံ့တွံ့တွံ့ ဖြစ်နေမိလေသည်။ သို့သော် အန်တီမေသည် သူမအား ကြင်နာစွာဆက်ဆံ၏။ အန်တီမေမှာ အပြောအဆို အလွန်သိမ်မွေ့ကာ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်စွာ နေထိုင်တတ်သူလည်းဖြစ်၏။

သူမတို့မိသားစုနှင့် နုနု၏ စတင်တွေ့ဆုံမှုမှာ ထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုအေးဆေးကာ အံ့ဩစရာလည်း ဘာမှမတွေ့ရချေ။

သို့သော် မိသားစုအားစီပုံးသည် ခုမှတွေ့ရသော သူစိမ်းက လေးမလေးအား ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ ခေါ်ပြောဆက်ဆံခြင်းမှာ အလွန်အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသည်။

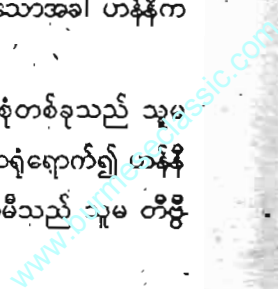
ထိုနေ့က ညနေစာစားကြသောအခါ ဟန်နီနှင့် အေမီမှာ သူမိဘနှစ်ပါးကဲ့သို့ပင် ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်စားသောက်တက်သော်လည်း နုနုမှာ လက်နှင့်သာ စားတတ်သောကြောင့် ကသိကအောက်ဖြစ်ရလေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အန်တီမေက အသားများကို နှင်ပြီး ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးကာ

“သူတို့စားတာကို လိုက်ကြည့်ထား၊ နောက်ဆို အဲဒီလို အမြဲစားရမယ်”

ဟုပြောလေသည်။ ထိုအခါ အေမီသည် သူမ မည်မျှကျွမ်းကျင်ကြောင်း ပြလိုသည့်အနေနှင့် မဆီမဆိုင် ထမင်းပိုင်းမှထသွားကာ ဇွန်းထည့်သော ဗူးရှည်လေးအတွင်းမှ တူတစ်စုံယူလာကာ ကြာခံသူတို့ကို တူနှင့်စားပြသောအခါ နုနုမှာ တမေတမော လိုက်ငေးကြည့်မိတော့၏။ ထိုအချိန်၌ အစ်ကိုကြီးနှင့် အန်တီမေမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေကြလေသည်။

အေမီသည် ဆရာကြီးလုပ်လိုသည့် အရိပ်အယောင်ရှိသည့် မှလွဲ၍ အလွန်သဘောမနေော ကောင်းသူလေးဖြစ်၏။ ဟန်နီလို လူကြီးပုံစံနှင့်လည်း မနေတတ်ချေ။ ညစာစားပြီးသောအခါ အေးစိမ့်နေသော နေရောင်ကို သူမနှစ်ဦးကတိတိ သောက်ဖိစ်လိုက်သောအခါ ဟန်နီက “အို ဘုရားသခင်”

ဟု အလန့်တကြား ရေရွတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုသည် သူမမှာ ဧည့်ခန်းထဲက တိပို့အကြီးကြီးဆီသို့သာ အာရုံရောက်၍ ဟန်နီဘာပြောလိုက်သည်ကို မကြားရတော့ချေ။ အေမီသည် သူမ တိပို့

ကြည့်ချင်နေသည်ကို ရိပ်မိ၏။ တီဗွီရှေ့သို့သွား၍ အခွေတစ်ခွေ ထည့်ကာ သွက်လက်စွာပင် ဖွင့်လေသည်။

“ဟေ့ ... ယူ၊ မစ်ကီမောက် ကြိုက်လား”

သူမမစ်ကီမောက်ကို မသိပါ။ သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖိုဆိုသည့် အတိုင်း ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“မကြိုက်ဘူး တခြားဟာဖွင့်”

“ဒေါ်နယ်ဒက် ရော”

လာပြန်ချေပြီ နောက်တစ်မျိုးဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ဒေါ်နက် ဒက်ဆိုသည့် မင်းသား သူမကြားဖူးပါ။ အင်္ဂလိပ်မင်းသားပဲ ဖြစ်မည် ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ကြောင်နဲ့ကြွက်ပဲ ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ငြင်းနေလို့မဖြစ် ဘယ်လိုမင်းသား မင်းသမီး ပဲ ထွက်လာထွက်လာ ကြည့်လိုက်ရုံပဲဟု စိတ်ပိုင်းကာ ခေါင်းညိတ် လိုက်ရတော့၏။ မင်းသားမင်းသမီးလား ဇာတ်ကားနာမည်လား မကွဲပြားသော ထိုကြောင်နှင့်ကြွက်ကို ကြည့်ရန်အားယူခိုက် ...

“သမီးရေ စပျစ်သီးလားလှည့်”

ဟူသော အန်တီမေ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့အတူ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဘဲဥပုံ ဖိုင်ကာပန်းကန်နှင့် စပျစ်သီးများထည့် ယူလာသော အန်တီမေ့ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။ အေမီက သင့်(ခါ)ယူ

မာမီဟု သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“စာ၊ သမီးလည်းစား ကြိုက်လား”

သူမခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သမီးဟူသော အခေါ်အဝေါ် သည် သူရင်ထဲ ငြိမ့်ခနဲဖြစ်သွားစေ၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်ကိုတော့ အစ်ကို တစ်ယောင်လိုသာချစ်ပြီး အန်တီမေ့ကို မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်စေ ချင်သည်။

“သမီးကြီး - ဟန်နီရော”

“စာသွားကျက်နေတယ် ဒယ်ဒီ”

“ဪ ... အေး အေး”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင် အခန်းထဲဝင်သွားမှ အေမီနားသို့ သူကပ် ကာ

“ကျောင်းပိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား မမဟန်နီက ဘာစာတွေသွားကျက်တာလဲ”

ဟု တိုးတိုးလေး မေးလိုက်မိသည်။

“ကျောင်းပိတ်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တက်ရတယ်လေ ပြီးတော့ မမက စပီကင်လည်း တက်တယ်”

“စပီကင်က ဘာလဲဟင်”

အေမီက စပျစ်သီးအစေ့ကို နှုတ်ခမ်းအေးချွန်ပြီး ထွေးထုက် ကာ ...

“ဒါတောင် မသိဘူးလား အင်္ဂလိပ် စကားပြောသင်တာ ကိုပြောတာ”

“ဪ... အေမီရော တက်လား”

“ဟင့်အင်း မမလို တီချာနဲ့မသင်ဘူး၊ ချာ(ချ်)က ဖာသာ ကြီးသင်ပေးတယ်၊ နောက်ဆို ယူလည်းတက်ရမှာ”

သူမ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ သူတို့တွေ စကားပြောတိုင်း အင်္ဂလိပ်လို ရောညှပ်ပြောတာ အလွန်များထောင်ကောင်းလေသည်။

“ငါ့ကို ယူ၊ ယူလို့ မခေါ်ပါနဲ့ဟယ်၊ နုနုလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

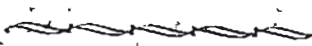
“အိုကေလေ ယူသဘောပဲ၊ အဲ ဆောရီး နုနုသဘောပဲ” အေမီသည် ပြောပြီးခပ်ခနဲရယ်လိုက်လျှင် သူမပါ ရော

ယောင်ပြီး ရယ်မိလေတော့၏။

“ဒါနဲ့ ကြောင်နဲ့ကြွက်မဖွင့်တော့ဘူးလား”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ စပျစ်သီးဆီ စိတ်ရောက်နေတာနဲ့ မေ့သွားတယ်”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို တီဗွီကိုပြေး၍ ဖွင့်လိုက်လေ သည်။ ထိုအခါ တီဗွီထဲတွင် သူ့မျှော်လင့်နေသော မင်းသားမင်းသမီး များမဟုတ်ဘဲ ကာတွန်းရုပ်ကလေးများသာ ထွက်လာသောကြောင့် ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု နှုတ်ကဖွင့်ပြောမိမတတ်ပင် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူမနှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာဖွင့်မပြောတော့ချေ။ ထိုကာတွန်းကားကို ပထမတော့ ဘာမှန်းနားမလည်သော်လည်း အတော်အတန်ကြည့်မိ

သောအခါ ကြောင်နှင့်ကြွက်ကို သဘောကျလာမိလေသည်။

“ကြိုက်လား”

“အင်း”

“အေမီလည်း ကြိုက်တယ် မစ်ကီမောက်လည်း ကောင်း တာပဲ ဘာဖြစ်လို့မကြိုက်တာလဲ”

“အင်း အဲ ဒီဟာလောက်မကြိုက်ဘူး”

သူမ တစ်ခါမျှ ကာတွန်းဇာတ်လမ်းမကြည့်ဖူးကြောင်းကို ဝန်မခံချင်ပေ ။

“ပင်ပွင်းကားရောရှိတယ် ကြည့်မလား”

“နေပါစေတော့ ဒီဇာတ်လမ်းကောင်းနေသားပဲ”

“အေမီ ဒီအခွေကို ခဏ ခဏကြည့်ပြီးပြီ ယူ အဲ နုနု ကြည့်မယ်ဆို မာမီကို အခွေသစ်ထပ်ဝယ်ခိုင်းရမယ်”

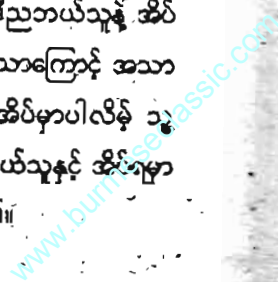
ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ ခေါက်တာမြင့်နိုင်ထွက်လာကာ

“ဟော အေမီ မအိပ်သေးဘူးလား သမီး”

“အစောကြီးရှိသေးတယ် ဒယ်ဒီရဲ့”

“ကလေးရော မအိပ်ချင်သေးဘူးလား”

သူမပြုံးရင်း ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။ ဒီညဘယ်သူနဲ့ အိပ် ရမှာလဲဟု မေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မမေးဝံ့သောကြောင့် အသာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အေမီတို့ကရော ဘယ်သူနဲ့ အိပ်မှာပါလိမ့် သူ့ အပေအမေတွေနဲ့ အိပ်ကြမှာလား၊ ဒါဆို သူမကဘယ်သူနှင့် အိပ်မှာ ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ စိုးရိမ်စိတ်လေးဖြစ်လာမိ၏။

“ညီမလေး ဘယ်သူနဲ့အိပ်ရမလဲဟင်”

ထိုသို့ မေးလိုက်သောအခါ အေမီသည် ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးနှင့်ကာ၍ ခစ်ခနဲရယ်လေတော့၏။

“အေမီ သမီးက မမနဲ့သွားအိပ်လိုက် သမီးအခန်းနဲ့နုကိုပေးလိုက်”

ထိုခဏတွင် အေမီသည် အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကျုံ့သွားလေသည်။ သို့သော်

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ” ဟု သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် သူ့အဖေထွက်သွားသောအခါ သူမဘက်သို့ လှည့်၍

“မမနဲ့ သွားအိပ်ရမှာ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အေမီ”

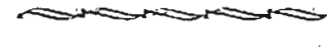
“သူက အရမ်းအအိပ်ဆိုးတယ် သူနဲ့အိပ်ရင် ကုတင်ပေါ်ကပြုတ်ကျတာပဲ”

“ဒါဆို ငါနဲ့ အတူတူအိပ်လေ”

“ဟင့်အင်း ကုတင်က တစ်ယောက်ပဲ အိပ်လို့ရတယ်”

“မမဟန်နီ အခန်းကရော”

“သူကုတင်က နှစ်ယောက်တော့ အိပ်လို့ရပါတယ်” အေမီကို သူမ၊ သနားသွားမိသည်။ သူတို့ ဘာသာသူတို့

နေလာတာ ငါ့ရောက်မှ ဟိုရွှေဒီပြောင်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်ဟု တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြန်၏။

“ဒီလိုဆို သူ့အခန်းမှာ ငါတို့သွားအိပ်မယ်လေ မမဟန်နီကို အေမီအခန်းမှာ အိပ်ခိုင်းပေါ့”

“မမကလဲမှာမဟုတ်ဘူး သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့ပစ္စည်းတွေ စာအုပ်တွေနဲ့ ပြောင်းဖို့သိပ်မလွယ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ငါနဲ့ပဲ အိပ်ပါလားဟယ်”

အေမီသည် နှာခေါင်းကို ချစ်စဖွယ်ရှုံ့ပြလိုက်ပြီး

“အဲဒါဆို ငါကန်တာနဲ့ နင်ပြုတ်ကျမှာဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုညတွင် အေမီသည် သူမ၏ အစ်မအခန်းသို့ သွားအိပ်သောကြောင့် နုနုမှာ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း အိပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

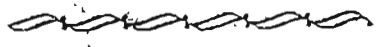
နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းသောအခါ အေမီနှင့် ဟန်နီမှာ မနေ့ညက ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများနှင့် မဟုတ်ဘဲ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ ဆင်တူကလေးများနှင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟဲ မျက်နှမသစ်သေးဘူးလား”

“ဘယ်မှာသစ်ရမလဲ”

“လာ လိုက်နဲ့၊ ငါပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အေမီက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းဘဲသို့

ပြန်ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ယိုးဒယားက နံရံမှာ တညီတည်းဖြစ်နေသော တံခါးပေါက် နှစ်ခုအနက် တစ်ခုကိုဆွဲဖွင့်ကာ နံရံမှ မီးခလုတ်လေးကို ထောက်ခနဲနှိပ်ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီထဲမှာ ရေချိုးလို့လည်းရတယ်၊ မျက်နှာလည်း ဒီမှာပဲ သစ်ရမယ်”

“ဪ... ဟို၊ ဆားနည်းနည်းလောက်”

“ဆား၊ ဆားက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သွားတိုက်ဖို့လေ”

“ရှစ်(ထံ)၊ ဆားနဲ့သွားတိုက်ရင်း ငံကုန်မှာပေါ့၊ ရောဒီမှာ သွားပွတ်တံအသစ်၊ ဒီမှာသွားတိုက်ဆေး၊ ဒါနဲ့ တိုက်ရတယ်”

အေမိက သွားပွတ်အမျှင်များပေါ်သို့ သွားတိုက်ဆေးကိုညှစ်ချကာ

“ဒီလိုတိုက်”

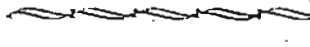
ဟုဆိုပြီး လက်ဟန်ချော့ဟန်လုပ်ပြကာ ကမ်းပေးလေသည်။

သူမက ရယ်ရင်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ငါသိပါတယ်ဟယ်”

“သိရင် ဘာလို့ ဆားနဲ့တိုက်မယ်ပြောလဲ”

“ငါ့မှာ သွားပွတ်တံပါမလာခဲ့လို့ သူများဟာနဲ့မတိုက်တာလို့”

“ဪ ဒီလိုလား၊ ငါလည်းဒီလိုပဲ သူများသွားပွတ်တံ မသုံးဘူး၊ ဒယ်ဒီကလည်း ပြောတယ်၊ မသုံးနဲ့တဲ့ ပိုးကူး တတ်တယ်တဲ့ နင်တို့ဒယ်ဒီကရော၊ မှာထားသလား”

“ဟင်”

“အိုး ဆိုးဆောရီး နင့်မှာ ဒယ်ဒီမှမရှိဘဲ ငါ့မေသွားတယ်”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်သည် သူမအကြောင်းကို ဤအိမ်တွင် ကြိုပြောထားဟန်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆားလုံး သူမကို ဂရုထား သတ်သည့် အကြည့်နှင့်သာကြည့်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ဆတ်ဆံ့ကြောင်း နားလည်လိုက်မိ၏။

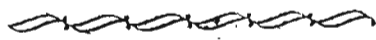
သို့သော်သူမအဘယ်ကြောင့် ဒေါက်တာမြင့်နိုင်အား အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်ရသည်ကိုမူ နားမလည်နိုင်ချေ။

“မြန်မြန်လုပ်၊ ဘရိတ်ဖတ်စားဖို့ စောင့်နေကြပြီ”

အေမိက သူမအား မြန်မြန်လုပ်ရန် လောဆော်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သနပ်ခါးပင်မလိမ်းနိုင်ဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်ခဲ့ရတာ၏။ မနက်အဆာပြေစာကို အိမ်မှာ ထမင်းကြမ်းနှင့် ညကကျွန်သော ဟင်းကိုသာ စားသောက်ခဲ့ရသော သူမအတွက် ပေါင်မန့်မီးကင်နှင့် ကော်ဖီပန်းကန်များကို တွေ့ရသောအခါ အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ် သွားရလေသည်။

“စားနော်ကလေး ဝိုက်ပြည့်အောင်စား”

အစ်ကိုကြီးသည် ကိတ်မှန်ပန်းကန်ကို သူမရေသို့ ထိုးပေး

လေသည်။ ဒီမနက် ထင်းထပ်စားရဖို့ လမ်းမမြင်သဖြင့် ကိတ်မုန့် နှင့် ကော်ဖီကို အဝစားပစ်လိုက်သည်။

“ဟန်နီ၊ ညီမလေးကိုကြည့်စမ်း၊ သူကောင်းကောင်းစား နိုင်တယ်၊ သမီးစားတာသောက်တာ ဒယ်ဒီ အားမရဘူး၊ များများစားမှ ကျန်းမာရေးကောင်းမှာ”

ပိုးဟပ်ဖြူလို ပိန်ဖျောနေသော မမဟန်နီက သူမဘက်သို့ လှမ်းအကြည့်တွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရှက်သွားမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကော်ဖီကို တစ်ဝက်ပဲသောက်ပြီး ပြန်ချထား လိုက်၏။ မမဟန်နီသည် အစားအသောက် ချေးများပြီး အနည်းငယ် သာ စားတတ်သည်။ အေမိကတော့ သူလိုပင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကုန် စားပြီး အစားပုပ်သူဖြစ်သည်။

ကော်ဖီသောက်ပြီးသောအခါ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်သည်မှာရိုကို တစ်ချက်ကြည့်၍...

“မေ ကိုယ်သွားမယ်၊ ဒီနေ့မြို့ထဲသွားရင် ကလေးတွေ ခေါ်သွားပြီး ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်နော်”

အန်တီမေက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“အေမိနဲ့ နုနုကို ကျွဲရှင်အပ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား”

“ကလေးတွေ လွပ်လွပ်လပ်လပ် နားပါစေဦး ကိုရယ်၊ သင်္ကြန်ပြီးမှ တက်ခိုင်းတာပေါ့”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ကုလားထိုင်မှ

ထသည်။ အန်တီမေနှင့် မမဟန်နီလည်း နေရာမှထကာ ဒေါက်တာ မြင့်နိုင်နောက်သို့ တန်းလိုက်သွားကြသည်။

ဆေးရုံသွားတော့မည်ဖြစ်၍ လိုက်နုတ်ဆတ်တာဖြစ်ကြောင်း သူသဘောပေါက်လိုက်၏။

“အေမိ အစ်ကိုကြီးသွားတော့မယ် ထင်တယ်၊ နင် လိုက် မပို့ဘူးလား”

အေမိက ပါးစပ်ထဲမှ ဝါးလှော်စမုန့်ကိုမျိုချပြီး ...

“ဟင့်အင်း လိုက်ပို့ရတာ ပျော်ဖို့မကောင်းဘူး၊ မြန်လာမှ ထွက်ကြိုရတာ ပျော်စရာကောင်းတာ၊ မယုံရင် ညနေငါနဲ့ အတူတူလိုက်ကြည့်ကြည့်”

သူမပြောတာဟုတ်သလိုလိုပဲ ဟုစဉ်းစားလိုက်မိ၏။ သို့သော် အစ်ကိုကြီးအလုပ်သွားတာ သူကြည့်ချင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် နေရာမှထကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အပြေးအလွှား ထွက်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာမြင့်နိုင်မှာ ကားပေါ်သို့ပင် ရောက်နေချေပြီ။ အန်တီမေက လက်ထဲမှ လက်ဆွဲအိမ်အနက်ကို ကားထဲသို့ ထည့်ပေး၏။ မမဟန်နီက မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ရင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။

သူမတစ်ယောက်သာ ဘယ်နားသွားရပ်ရမုန်းမသိဘဲအိမ်ရှေ့ သံဘာဂျာဘဲခါးနားတွင်ရပ်ကာ အစ်ကိုကြီးကို ငေးနေမိ၏။ ကားစက် နှီးအပြီးတွင် ဒေါက်တာမြင့်နိုင်သည် အိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်

ရာ သူမမျက်လုံးများနှင့် သွားဆိုမိကြလေသည်။ သူမရင်ထဲ ထိန်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

အစ်ကိုကြီးက သူမအားပြုံးရင်း လက်တစ်ဖက်မြဲကာ နှုတ် ဆက်သည်။ သူမလည်း လက်ကလေးထောင်ပြရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ရင်ထဲတွင် မတော်တစ်စုံတစ်ခု လှစ်ဟာသွားသလို နှင့်သွားမိသည်။ အလိုလိုနေရင်း အားငယ်သလိုလည်း ဖြစ်လာမိလေသည်။

သို့သော် အန်တီမေ၏ သူမအနီးလာရပ်ပြီး ပုခုံးကိုဖက်လိုက် ရှိန်တွင် ထိုစိတ်သည် ရုတ်ချည်းလွင့်ပျယ်သွားကာ အန်တီမေ၏ နည့်ဇွေးထွေးသော လက်များကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိ တော့၏။

အနာဇာ

“အမလေး ဘယ်လိုရုပ် ပေါက်နေမှန်းလဲ၊ မသိပါဘူး၊ ဗိုက်ကလည်းပူ နှုတ်ခမ်းကလည်းထော်ပြီး အင်္ကျီပဲ ဝတ် ထားတယ်၊ ဟိ ဟိ ရယ်စရာကြီး”

ရှိုးကော့စ်ပေါ်မှာတင်ထားသော အဝါရောင်ရုပ်လေး နှစ်ရုပ် ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်။ လက်တစ်ဖက်က ခါးကိုထောက်ရင်း အရုပ်ကို ရန်တွေ့သလိုခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ပြောနေသော နုနုမှာ နောက် ကစင်လာသော အေဒီကို မမြင်ချေ။

“ဟိတ်”

“ဘုရားသခင်”

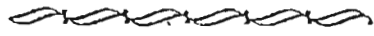
“ဟား ဟား လန့်သွားလား၊ တစ်ယောက်တည်း ပွစိ ပွစိနဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

သူမက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ရှိုးကော့စ်ပေါ်မှာတင်ထား သောအရုပ်ကလေးကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“ဪ သူ့ကို သဘောကျလိုလား အဲဒါ Pooh လေး ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ခရစ္စမတ်တုန်းက ဒယ်ဒီပေးထားတာ၊ မမနဲ့ ငါ့အတွက်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီကော့ကို သိပ်ချစ် တာ”

“ဟုတ်လား”

အေမီစကားကို သူ ခေါင်းညှိတ်မှားထောင်ရင်း တစ်ဖက် စားပွဲမှာ တင်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ

သည်။ ရောင်စုံပွင့်ခတ်များကြားမှာ နုပျိုလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးတစ်ပွင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်ခဏ သူမ၏စိတ်အစဉ်သည် ရုတ်တရက် ရီဝေမှုိုင်းပြသွားခဲ့၏။

သေသေချာချာကြည့်ပါက ဓာတ်ပုံထဲမှ မိန်းမသည် ပြုံးနေသော်လည်း မျက်လုံးများက ကြေကွဲရိပ်သမ်းနေသည်ကို မြင်နေရသည်။ ဒါဟာတစ်ချိန်က သူမ၏မျက်လုံးများ သူမ၏ အပြုံးများဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ ပြန်မြင်တွေ့ရသည့်ပုံရိပ်မှာ ထိတ်လန့်ကြေကွဲဖွယ် အသွင်သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေပေပြီ။

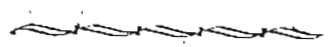
“ဟဲ ဘာတွေငေးနေတာလဲ၊ နင် ဒီအရုပ်ကို သဘောကျလို့လား။”

အေမီအသံကြောင့် သူမတွေးစပြတ်သွားရသည်။ ဓာတ်ပုံဆီမှ အကြည့်ကိုဖယ်ခွာကာ အရုပ်လေးကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တကယ်ကြိုက်တာ သေချာလား။”

အေမီကမျက်ခုံးကို ဟန်ပါပါပင့်ရင်း လက်ကလေးထောင်ပြီး မေးပြန်သည်။ ချစ်ဖို့ကောင်းသလို ရယ်စရာကောင်းသော အရုပ်လေးကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုယ်လုံးအဝါရောင်ပေါ်မှာ အင်္ကျီအနီရဲ့ရဲ ခါးတိုနှင့် ဗိုက်တစ်ဝက်ပေါ်နေသော အရုပ်လေးမှာ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသည်။

သူ့ကိုပွေ့ဖက်ထားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု ထင်မိ၏။

“တကယ်ကြိုက်တာပေါ့”

အေမီက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ရှိုးကော့စ်ပေါ်က အရုပ်နှစ်ခုကို ခြေဖျားထောက်ပြီး လှမ်းယူသည်။

“နင် တကယ်ကြိုက်တာသေချာရင် ငါ့အခန်းထဲယူသွားပြီး သိမ်းတော့မလို့၊ တော်ကြာ နင် ယူဆော့နေရင် ညစ်ပတ်ကုန်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

ပြောပြောဆိုဆို အေမီက ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြရင်း အရုပ်နှစ်ခုကို ဘယ်ညာခါးစောင်းတင်ကာ သူမရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

“ခွေးစုတ်မလေး။”

အေမီကို သူခပ်တိုးတိုးဆဲရေး ပစ်လိုက်သည်။ အေမီက တစ်ခါတစ်လေ အဲဒီလို ကြံကြံဖန်ဖန် အူတိုတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ အရုပ်လေးကို သူမယူဆော့မည်ဟု ထင်ခြင်းသည် အေမီ၏ အတွေးတိမ်မှုတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ သူမ ထိုအရုပ်ကို နှစ်သက်ရုံကလွဲပြီး ယူပြီးဆော့ကစားဖို့အထိ စိတ်ကူးပင် မရှိချေ။ ကလေးတစ်ယောက်လို ကစားရခြင်းသည် သူနှင့်ဘယ်တုန်းကမျှ သက်ဆိုင်သည်လည်း မဟုတ်ခဲ့ချေ။

သူမအရုပ်ကလေးထားရာ ရှိုးကော့စ်ပေါ်မှ နေရာလွတ်လေးကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ညီမလေး။”

သူမနောက်မှ ဘယ်အချိန်ကရောက်နေမှန်း မသိသော အစ်ကိုကြီးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်မို့ အံ့ဩသွားမိသည်။

“အစ်ကိုကြီး အားလုံးကြားလိုက်ပါတယ်၊ ညီမလေး အဲဒီအရုပ်ကလေးကို လိုချင်လို့လား။”

သူမခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးက ပြုံးရင်း သူမမေးစေလုံးလုံးလေးကို ဆွဲမော့ကာ ...

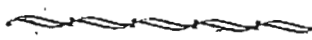
“ပြောစမ်း ညီမလေး၊ အဲဒီအရုပ်ကလေးကို သဘောကျရက်နဲ့ အားနာလို့ ခေါင်းရမ်းတာ မဟုတ်လား။”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေး အဲဒီအရုပ်ကို သဘောကျပေမယ့် မလိုချင်ပါဘူး၊ ညီမလေးက အရုပ်နဲ့ကစားရတာလဲ ဘယ်တုန်းကမှ ဝါသနာမပါခဲ့ဘူး။”

အစ်ကိုကြီးက သူမခေါင်းကို ဖြူပုတ်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

“သိပ်လို့မ္မာတဲ့ကလေး၊ အစ်ကိုကြီးညီမလေးဟာ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်သွားတာကလွဲရင် ဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူးကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်တတ်တာ၊ အားနာလိုက်လျောတာတွေက အရင်အတိုင်းပဲ”

သူ့သမီးကြီး ဟန်နီမှာ ကိုးတန်းကျောင်းသူပင်ဖြစ်သော်လည်း ဤကလေးမလောက် အတွေးအခေါ် စိတ်သဘောထား ဘာ တစ်ခု

မှ မပြည့်ဝချေ။ ယခုအချိန်ထိ ညီမလုပ်သူနှင့် ရန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်တတ်သည်။ စိတ်ကောက်ချင် စိတ်ကောက်နေတတ်သူ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း သူမအား အခန်းသီးသန့်ပေးခြင်းကို မကျေနပ်ကြောင်း အသံထွက်ဘဲ အမူအရာနှင့် ကန့်ကွက်သည်။

“သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင် သူတို့က ညီမလေးရဲ့ တူမတွေပဲ နေရာတကာ သူတို့နဲ့လိုက်တုရင် ညီမလေးက အစ်ကိုကြီးညီမ၊ သူတို့ အဒေါ်ဘယ်ဟုတ်တော့ မလဲနော်”

“မှန်တာပေါ့ ညီမလေးရယ် ညီမလေးက ကလေးတွေရဲ့ အဒေါ် အစ်ကိုကြီး ညီမလေးပဲပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ပီတိနှင့် လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးလိုက်မိတော့၏။

ဇနီးမောင်နှံ

အားလုံးက သူမကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်သော အခါ သူမ မနေတတ်သလို ဖြစ်နေမိ၏။ ခပ်ကဲကဲ ကလေးများက ဆိုလျှင် အေမီအား သူမနှင့်မိတ်ဆက်ပေးရန် ပြောကြသည်။

“ဟေ့ အေမီ၊ ဒါ ... ယူသူချင်းအသစ်လား၊ တို့တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

အေမီက ညုမဘက်သို့ ခပ်ပြုံးပြုံးလှည့်ကြည့်ရင်း ...

“သူငယ်ချင်း အင်း သူငယ်ချင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူက တို့အိမ်မှာလာနေတာလေ”

“ဒါဆို အမျိုးပေါ့”

အေမီက မျက်ခုံးလေးကျုံ့ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။

စပ်စုသောစူးစူးစမ်းစမ်း မျက်လုံးလေးများက သူတို့နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။

“အမျိုးလိုပဲ ပြောလိုက်ပါ အေမီ”

သူမ အေမီနားသို့ တိုးကပ်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

သို့သော် အေမီ သူမစကားကို လုံးဝနားမထောင်ပါချေ။

“သူက ငါ့ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့သမီး သူ့ကို ဒယ်ဒီက အိမ်မှာ နေဖို့ခေါ်လာတာ”

အေမီစကားကြောင့် သူမ အတော်လေးစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ အေမီက သူပြောတာဘာမှားလို့လဲဟူသော အကြည့်နှင့် ခပ်စူးစူး ပြန်ကြည့်၏။ သူမ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ဪ ဒါဆို သူက ယူတို့အိမ်မှာကပ်နေတာပေါ့ သူ့မှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

ထိုအခါတွင် အေမီက

“အဲဒါတော့ ထို့လည်းမပြောတတ်ဘူး ယူတို့က သိပ်စပ်စုတာပဲ”

ဟု မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဘု ပြောလွှတ်လေတော့သည်။ ထို့နောက် တခြားကောင်ကလေး၊ ကောင်မလေးများ မရှိတော့သည့်အခါမှ ...

“နင့်ကို ငါတောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ငါ သူတို့မေးလို့ပြောမိတာပါ၊ နင် ဒယ်ဒီကို ပြန်မတိုင်ဘူး မဟုတ်လားဟင်”

ဟု ပြောလေသည်။ သူမပြုံးရင်း ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ တိုင်ရမှာလဲ၊ နင်ပြောတာ အမှန်တွေပဲဟာ ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

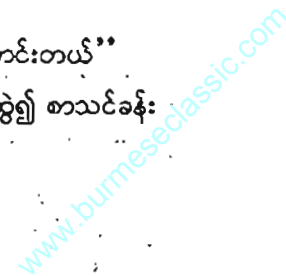
အေမီသည် အလွန် အကင်းပါးသော ကောင်မလေးပင်။

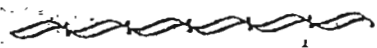
“နင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး ငါတိုင်လည်း မတိုင်ပါဘူး”

“သင့်(ခဲ)ယူ၊ နင်က သိပ်ပြီး ခင်ဖို့ကောင်းတယ်”

ထို့နောက် အေမီသည် သူမ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ စာသင်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

“မာမီ”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

အေမိက မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေသော မိခင်ဖြစ်သူအနီးတွင် ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ရင်း ကလေးလေးလို ခွဲခွဲနေသည်။

“ဟို နုနုက အေမိတို့နဲ့ ဘာတော်လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“ဟိုတစ်နေ့က ချာ(ချ်)ကို နုနုနဲ့သွားတော့ သူငယ်ချင်းတွေက မေးတယ် နုနုနဲ့ အေမိတို့နဲ့ ဘာတော်လဲတို့၊ အဲဒါအေမိက ဘာမှမတော်ဘူး ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့ သမီးလို့ ပြောလိုက်တယ် အဲဒါ ဟုတ်တယ်မို့လားဟင်”

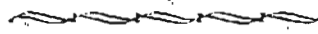
“ဟုတ်တယ်လေ သမီးရဲ့၊ နုနုက သမီးတို့ဒယ်ဒီ မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးပဲဟာ၊ သမီးပြောခဲ့တာ ဘာမှားလို့လဲ”

“ဒါပေမယ့် နုနုက အေမိအဲဒီလိုပြောတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလိုပဲ၊ ပြီးတော့ သူက အမျိုးတော်တယ်လို့ ပြောခိုင်းတယ်”

သမီးငယ်စကားကြောင့် သူမ မျက်ခုံးများ အလိုမကျစွာ တွန့်ချိုးသွားရသည်။

“သူက အဲဒီလိုပြောခိုင်းတယ်လား”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ သူက အမျိုးတော်တယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့”

“ဟုတ်လား ဒါနဲ့ သူစာရောလိုက်နိုင်ရဲ့လား အင်္ဂလိပ်စကားပြောလေ”

“နုနုက အရမ်းဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ သိလား၊ သူငယ်ချင်းတွေကတောင် သူ့ကိုအံ့ဩနေကြတယ်၊ အရင်းက သူအင်္ဂလိပ်စာ သက်သက်မသင်ဖူးဘူးဆိုပြီးတော့”

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ သွား ရေချိုးချေတော့ စကားတွေများမှနေနဲ့၊ ခဏနေလို့ သမီးဒယ်ဒီပြန်လာရင် ထမင်းစားကြတော့မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မာမီ”

သမီးငယ်အေမိက သူမဆေးမှ လှစ်ခဲနဲ့ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ သူမရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို တင်းကျပ်လေးလံနေသလို ဖြစ်မိသည်။ ထို့အတူ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကိုလည်း ခပ်ဖွဖွရှိက် လိုက်မိလေတော့၏။

အနာပူ

“မေရေ ဒီနေ့ သမီးနှစ်ယောက်ကိုပဲ ဘုရားကျောင်း လွှတ်လိုက်တော့၊ ကိုယ် နုနုကို မြို့ထဲလိုက်ပို့ပေးဦးမယ်။ သူ့မေမှာ ဒီရောက်ကတည်းက ဘယ်မှရောက်ဖူးတယ်မရှိ သေးဘူး”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်က ပြောပြောဆိုဆို အဝတ်အစား သူ့ဘာသာသူ ယူလဲလေသည်။

“ကိုတို့ချည်းပဲ သွားမှာလား သမီးတို့ကို ခေါ်မသွားတော့ဘူးလား”

“သူတို့ ခဏ ခဏရောက်နေတာပဲ မခေါ်တော့ပါဘူး”

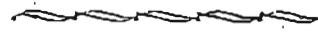
“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမခန်းထဲကထွက်လာတော့ အခန်းဝတွင် ရပ်နေသည့် နုနုမှာ ဘေးအကွယ်တွင် အလန်တကြားလေး ပုန်းနေလိုက်သည်။ မနေ့ကတည်းက အစ်ကိုကြီးက သူမအား မြို့ထဲလျှောက်လည်ကြမည်ဟု ပြောထားသောကြောင့် အိပ်ရာမှ အစောကြီးထကာ ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အခန်းဝတွင်ရပ်ရင်း အစ်ကိုကြီးအား ခေါ်မည်စိတ်ကူးတုန်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ထွက်လာသော အန်တီမေ့ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် လန့်ပြီးပုန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီမလေး ဟာ၊ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးကို လာစောင့်နေတာ”

“ဪ ကဲ၊ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီလား ဒါဆို သွားမယ်လေ”

“အစ်ကိုကြီး ဟို အန်တီမေ”

“လာပါ ကားပေါ်ရောက်မှပြော၊ ဘာမှားရေးမကြီးဘူး မဟုတ်လား”

အစ်ကိုကြီးက ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်လေသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ အိမ်ဘက်ကိုတစ်ချက်ပြန်ကြည့်မိသေးသည်။ အန်တီမေတစ်ယောက် လုံးဝထွက်မလာ။ ဟန်နီနှင့် အေမီကတော့ အိပ်ရာမှနိုးဟန်မတူချေ။

“အန်တီမေနဲ့ အစ်ကိုကြီး စိတ်ဆိုးခဲ့သေးလားဟင်”

အစ်ကိုကြီးက ကားမောင်းရင်း သူမဘက်သို့လှည့် ကြည့်ပြီး

“မဆိုးပါဘူး ညီမလေးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

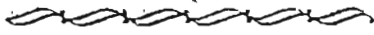
“ဟို အန်တီမေ”

“အန်တီမေက သဘောမကောင်းဘူးလား၊ အေမီတို့ ဟန်နီတို့ကရော”

“ကောင်းပါတယ် အားလုံးသဘောကောင်းကြပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲပေါ့”

သူမစကားပင် မဆုံးလိုက်ရတော့။ အစ်ကိုကြီးက သူမအား တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောစေချင်ပုံ၊ သိစေချင်ပုံမရချေ။ သူမတစ်ခုခု ပြောချင်နေမိ၏။ သို့သော် လှပကျယ်ဝန်းသော ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခု ရှေ့သို့ ကားလေးထိုးဆိုက်သွားချိန်တွင် သူမစိတ်ကူးတွေ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

ကုန်တိုက်ပေါ်၌ စက်လှေကားဖြင့် တတ်ရသောအခါတွင် လည်း သူမမှာ အသည်းတအေးအေးနှင့် ပါသွားရ၏။

အထဲတွင် အဝတ်အစား၊ ကစားစရာများနှင့် အမျိုးစုံလင် လှသော ပစ္စည်းများကို တွေ့သောအခါ သူမမှာ ရင်သပ်စွာမော အံ့ဩရတော့၏။ အခန်းထဲတွင် ပူအိုက်မနေဘဲ အေးစိမ့်မွှေးပျံ့နေ လေသည်။

“လှတယ်နော် အစ်ကိုကြီး၊ ပျော်စရာလဲကောင်းတယ်”

“ဟိုအင်္ကျီလေး မလှဘူးလား၊ ညီမလေးနဲ့ဆိုလိုက်မှာ”

အစ်ကိုကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ချိတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးကို ယူပြီး သူမကိုယ်မှာကပ်ကြည့်သည်။

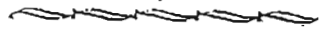
“ဟုတ်ပါ လှလိုက်တာ”

“အဲဒါလေး ယူမလား”

“အင်း”

သူမအင်္ကျီအိတ်လေးကိုပိုက်ရင်း ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်ဆိုင်ရောက်ပြန်တော့ လှသော အင်္ကျီလေးတွေ အများကြီး တွေ့ပြန်သည်။ သူမလှမ်းကြည့်တော့ အစ်ကိုကြီးက နားလည်သဘော ပေါက်ဟန်နှင့် အင်္ကျီတွေကို ရောင်စုံအကုန်ဝယ်ပစ်လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးကို အလွန်အားနာသွားမိ၏။ နောက်အင်္ကျီလှလှ လေးတွေမြင်လျှင် တမေ့တမော လိုက်မငေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ သို့သော် အင်္ကျီလှလှလေးများကတော့ တစ်ထည်မဟုတ်

တစ်ထည် တွေ့လာရတာပင်။ တွေ့တိုင်းလဲ သူမနှင့်လိုက်မယ်ထင် ရင် အစ်ကိုကြီးကဝယ်တတ်၏။ ကြာတော့ သူမလက်ထဲမှာရော အစ်ကိုကြီးလက်ထဲမှာပါ အင်္ကျီထုတ်တွေ မနိုင်မနင်းဖြစ်လာသည်။

“ညီမလေး ဟို ဖိနပ်ကလေး စီးကြည့်စမ်း၊ ရွှေရောင် လေးလေ၊ အဲဒါလည်း ညီမလေးနဲ့လိုက်မှာ”

“ထော်ပါပြီ ညီမလေး ဖိနပ်အကောင်းကြီးရှိသေးတာပဲ”

“စီးကြည့်စမ်းပါ တော်ရဲ့လား ကြည့်မလို့”

သူမမရဲတာရဲနှင့် ကွင်းထိုးဖိနပ်အမြင့်လေးထဲသို့ ခြေထောက် လေးစွပ်ကြည့်သည်။ ဖောင်းဖောင်းမိုမို ခြေထောက်လေးနှင့် ဖိနပ် ကအံဝင်ခွင်ကျပင်။

“ကဲ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှလဲ၊ ညီမ အဲဒါ နဲပါတ် ဘယ်လောက်လဲ”

ကောင်တာမှ ကောင်မလေးက ဖိနပ်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး

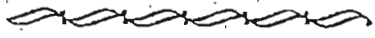
“လေးဆယ့်တစ်ပါရှင်”

“ဟုတ်ပြီ အဲဒါမျိုး အနီရောင်လေးရှိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို နှစ်ရံပေးနော်၊ ရွှေရောင်ရယ် အနီရယ်”

အစ်ကိုကြီးက သူမကိုလှည့်မကြည့် ဖိနပ်လေးနှစ်ရံကို အိတ် နဲ့ထည့်ပေးနေသော ကောင်မလေးထံမှ ဖိနပ်ကို လှမ်းယူကာ ကျသင့် ငွေကို ထုတ်ပေးသည်။

ထိုနောက်မှ အရုပ်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သွားကြတော့သည်။

“ညီမလေး ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ညီမလေးကြိုက်တဲ့ အရုပ်မျိုးလေး”

ကိုယ်လုံး အဝါရောင်ပေါ်မှာ အင်္ကျီအနီ ခါးတိုလေးဝတ်ထားသော နားရွက်ထောင်ထောင် အကောင်လေးကို လှမ်းပြခြင်းဖြစ်၏။

“ယူမလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ညီမလေးက ကလေးမမဟုတ်တာ ကလေးဖြစ်လည်း မလိုချင်ပါဘူး”

ပြောရင်း ထိုဆိုင်မှလွန်အောင် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်တော့ အစ်ကိုကြီးက နောက်မှရယ်ရင်း တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည်။

“ကဲ ကလေးမဟုတ်တဲ့ လူကြီးမလေး၊ မမောဘူးလား၊ ခင်ဗျားတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်တော့ ဆာလှပြီ၊ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်”

“ဒီဆိုင်ကြီးထဲမှာ ဘာစားမှာလဲ”

“ဟာ စားလို့ရတာပေါ့၊ လာ ဟိုရှေ့မှာ ကော်ဖီဆိုင်ရှိတယ် မုန့်လည်းစားမယ်”

သူမ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရသည်။ အစ်ကိုကြီးကို အားမှာ လိုဘာမပြောတာ။ သူမလည်း ဗိုက်ဆာနေတာဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ အစ်ကိုကြီးက သူမကို ဘာစားမလဲဟု မေးမနေတော့ ကောင်းနိုးရာရာ မုန့်တွေအကုန်မှာပေးသည်။

“စားလို့ကောင်းလား ဆရာမ”

သူမပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးက သူမ ကိုကြည့်ရင်း ကော်ဖီကို တစ်ငုံချင်း အေးအေးဆေးဆေးသောက်၏။ အစ်ကိုကြီးမှာ ဆရာဝန်ပီသပြီး ကြင်နာတတ်သော အပြုံးနှင့်အတူ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည့် မျက်လုံးများရှိသည်။ အစ်ကိုကြီးမို့ ပြုံးလိုက်လျှင် ဘယ်သူနှင့်မျှ မတူအောင် လှပချောမွေ့နေတတ်၏။

“အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီးက ချောလှည်းချောတယ်၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်နော်၊ ညီမလေးလေ အစ်ကိုကြီးလိုလူမျိုးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဖူးထင်တာပဲ အပေလည်း သဘောကောင်းတာပဲ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးနဲ့ကို မတူတာ”

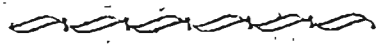
“ကဲ ကဲ ညီမလေး ဘာစားချင်သေးလဲပြော ညည်းကင်၊ ကပ်မြောက်နေပြန်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာ၊ အစ်ကိုကြီး အသက်လေးဆယ်ပြည့်ပြီလားဟင်၊ အင်း ပြည့်ပြီထင်တယ်နော်”

“လေးဆယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီဗျ၊ မရွေ့ချောရဲ့ သိရဲ့လား”

“မထင်ရဘူး၊ တစ်ချို့လူကြီးတွေများ လေးဆယ်ကျော်လာရင် ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး အစ်ကိုကြီးကတော့ ဝလည်း မဝဘူး သုံးဆယ်လောက်ပဲ ထင်ရတယ်”

“အဟား တကယ်ကို မြောက်တာပါလားဗော့၊ ညည်းပြော

တာနဲ့ အစ်ကိုကြီးတော့ ဘဝင်တောင်မြင့်ချင်နေပြီ”

“ခစ် ... ခစ် တကယ်၊ တကယ်ချောတာ”

“တော်ပါဗျာ၊ ဆေးမကုဘဲ မင်းသားဝင်လုပ်မိတော့မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိတော့၏။

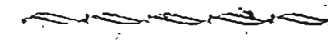
“ဪ ပြောမလို့မနေတာ၊ နောက်နေ့ကျရင် ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီးမိတ်ဆွေ ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးရဦးမယ် သူက ညီမလေးကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ညီမလေးကို တွေ့ချင်တာလဲ ဟင်၊ သိလို့လား”

“လူချင်းတော့ မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီး ပြောထားလို့ ညီမလေးနဲ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ မောင်နှမဆိုတာ အဲဒီဆရာမက သိတယ်၊ ယုံလဲည်းယုံတယ် အစ်ကိုကြီး မိန်းမနဲ့ သမီးတွေတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ”

ဒီလိုဆိုတော့ သူမအသွင်လေးက တအံ့တဩနှင့် လေးနက်တည်ကြည်သွားရပြန်တော့သည်။ အထူးသဖြင့် အတိတ်ကအကြောင်း အရာတိုင်းသည် သူမစိတ်ကို အမြဲလို ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားများ ရယ်မောပြောဆိုနေပြီး သူတို့ကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က တစ်နေရာမှကွယ်ကာ ချောင်းကြည့်နေသည်ကို မသိလိုက်ကြပါချေ။

အစ်ကိုကြီးဝယ်ပေးထားသော ပစ္စည်းများကို အခန်းထဲသို့ ပို့ပြီး အပြင်ထွက်လာတော့ ရေချိုးခန်းတံခါးဆီမှ တဒန်းဒန်း ထုနက်သံကြောင့် သူ့အလွန်ထိတ်လန့်သွားမိတော့၏။

“ဒန်း ... ဒန်း”

“အေမီ ... အေမီ”

အထဲမှအော်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ သူမအနားသို့ ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ရေချိုးခန်းတံခါးကိုအပြင်မှမီးပိတ်ပြီး လော့(ခ) ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်တော့၏။

ထိုကြောင့် ဖွင့်ပေးရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျပ်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။

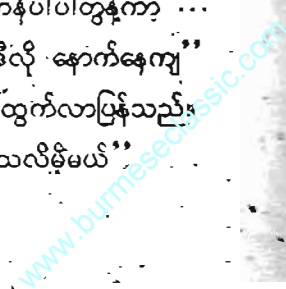
“ဟင် ... အေမီ”

“ရူး၊ အထဲမှာ မမဟန်နီကို ငါ ထည့်ပိတ်ထားတာ” အေမီက သူမလက်ကိုဆွဲရင်း ထိုအခန်းနှင့်ပေးရာကို အတင်းဆွဲခေါ်သည်။

“နင် အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး၊ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားလိမ့်မယ်”

အေမီက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ပုခုံးကိုဟန်ပါပါတွန့်ကာ ... “ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး ငါတို့အဲဒီလို နောက်နေ့ကျ” ထို့စဉ် အခန်းထဲမှ ဟန်နီအော်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

“အေမီ အေမီ၊ တံခါးဖွင့်ပါ ငါသေလိမ့်မယ်”

“အေမီ တံခါဖွင့်ပေးလိုက်တော့”

အေမီက ခေါင်းကိုသွက်သွက်ရမ်းရင်း မျက်နှာကိုရုံမဲ့ကာ မထိတထိ ပြောင်ပြလိုက်၏။

“အေ ... မိ”

နောက်ထပ်ခေါ်သံထွက်အလာတွင် သူမတံခါးဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ အေမီက အတင်းပြေးလိုက်ပြီး ရှေ့မှကာထား၏။

“မဖွင့်ရဘူး၊ နောက် ငါးဖိနပ်နေမှ ငါ့ဘာသာငါ ဖွင့်မယ်”

“ဟင့်အင်း၊ အခုပဲ ငါဖွင့်ပေးလိုက်တော့မယ်”

“မလုပ်နဲ့”

“လုပ်မှာပဲ၊ အထဲကလူ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုမကစားနဲ့ ငါမကြိုက်ဘူး အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်”

အေမီက သူမကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သလိုကြည့်ပြီး ရှစ်(တ်)ဟု ခပ်တိုးတိုးဆဲရေးလေသည်။ သူမရင်ထဲ စူးစူးဝါးဝါး နာကျင်သွားမိသည်။

“နင် ငါ့ကိုမဆဲနဲ့၊ ငါ နင့်ရဲ့အဒေါ်ဟဲ့၊ နားလည်လား”

သူမ၏ အော်သံအဆုံးတွင် အေမီမျက်လုံးက အဆမတန် ပြူးကျယ်ပြီး ရုတ်တရက် အံ့ဩမင်တတ်သွားတော့သည်။ အေမီ အံ့ဩတကြီး ငြိမ်သက်သွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူမရေခိုခန်းတံခါးကို အလျှင်အမြန် ဖွင့်လိုက်နိုင်လေသည်။

“အေမီ ... အရူးမ၊ နောက်တစ်ခါ နင့်အလှည့်ပဲ”

ဟန်နီက ရယ်မောပြောဆိုရင်း ထွက်လာသည်။ သူမသက်ပြင်းရွိုက်ရင်း ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏနေဦး နနု၊ နင် ခုနပြောတာ ငါ့ကိုရင်းပြဦး”

“ဘာလဲ ... အေမီ၊ ဘာလဲ”

ဟန်နီက ရှေ့တိုးလာရင်း လှမ်းမေးသည်။ သူမနှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ရင်း နောက်ကိုပြန်လှည့်လိုက်၏။

“နုနုပြောလိုက်လေ၊ နင် ဘာလုပ်ထားလဲ ညီမလေးကို ဘာပြောထားလဲ”

အေမီက ပြောတော့မလို နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင် လုပ်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ နင်ပြောတယ်၊ မမ သူပြောတယ် သူကအဒေါ်တဲ့”

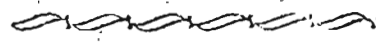
“ဘာ”

ဟန်နီမျက်နှာက မဲ့ကျသွားသည်။ သူမအံ့ကြိတ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိ၏။

“အဒေါ်၊ ဘာအဒေါ်လဲ၊ နင့်အရွယ်လေးက ငါတို့အဒေါ် ဖြစ်မယ်တဲ့လား”

“အဒေါ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါလည်း သေသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် သေသွားလို့ ပြန်ရောက်လာတာပဲ၊ ဘဝတုန်းဟောင်းက အဒေါ်၊ နင်တို့က ငါ့တူမတွေ ငါပြောတာနား”

ထောင်ရမယ်”

“အရူး”

အေမီက မျက်နှာကိုရှုံ့တွမ့်ရှုံ့ရင်း သူမကို ခပ်ကိုးတိုးဆဲ
သည်။ ဟန်နီက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း သူမမျက်နှာကို ခပ်စိမ်း
စိမ်း စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် သူမရင်ဘက်ကို တွန်းထုတ်ကာ

“သွား ... ထွက်သွားတော့၊ ဒီအခန်းထဲ မလာနဲ့”

သူမခန်းပြင်ကို နောက်ဆုတ်၊ နောက်ဆုတ်နှင့် ရွေ့လျား
လာသည်။

“ဝုန်း”

အခန်းတံခါးကို အောင့်ပိတ်လိုက်သံက မိုးခြိမ်းသံတမျှ
ကျယ်လောင်သွားသည်။ သူမခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်း
ပစ်လိုက်ချိန်တွင် မျက်ရည်စများက ပါးပေါ်သို့ ကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်း
သွားတော့၏။

အနာပုဂ္ဂ

“ညီမလေး မအိပ်သေးဘူးလား”

အခန်းထဲတွင် လင်းထိန်နေသော မီးရောင်ကြောင့် အခန်း
ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေသော သူမကိုမြင်ကာ
အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

“အိပ်တော့မလို့ပါ”

“ညနေက အေမိနဲ့ ညီမလေး ရန်ဖြစ်ကြတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

အစ်ကိုကြီးမျက်နှာက ချက်ချင်း အထိတ်တလန့် အရောင်
ပြောင်းသွားသည်။

“ညီမလေးကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ” ညီမလေး စကားမှား
လို့”

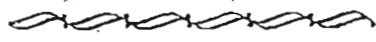
“ဘယ်လို ညီမလေးက ဘာစကားမှားတာလဲ
မဖြစ်နိုင်တာ”

“အေမီက မမဟန်နီကို ရေချိုးခန်းထဲမှာ ထည့်ပိတ်ထား
တယ် အဲဒါ ညီမလေး ဖွင့်ပေးတော့ သူစိတ်ဆိုးသွား
တယ်၊ ညီမလေးကို ဘာဆိုလို့ ဝင်ရုပ်တာလဲမေးတော့
ငါ နင်တို့အဒေါ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်”

“အဲဒီတော့ အဲဒီတော့ သူတို့ကဘာပြောလဲ”

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ အန်တီမေဝင်လာသည်။

“ကိုက ဒီရောက်နေတာကိုး ထင်တော့ ထင်သွား ဟိုမှာ

ကိုသမီးနှစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေကြလေရဲ့ ညစာလည်းမစားဘူး အဲဒါ သွားချောလိုက်ပါဦး”

အန်တီမေ့ အကြည့်စူးစူးက သူမကိုယ်ပေါ် ခုတ်ဖြာကျသွားသည်။ နုနုမှာ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခေါင်းငုံ့ရင်း အကြိတ်ထားလိုက်မိ၏။

မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခံစားလိုက်ရသည်။ အန်တီမေ၏ အကြည့်များတွင် သူမအား မလိုမုန်းထားသည့် အရိပ်အရောင်တစ်ချို့ ပါဝင်နေလေသလားဟု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ တွေးလိုက်မိသေးသည်။

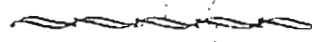
အစ်ကိုကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း သူခေါင်းကို ခပ်ဖွဖလေးပုတ်ကာ

“ကဲ ကဲ အိပ်တော့ ကလေး ခိုးလည်းချုပ် လှပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစ်ကိုကြီးက အခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်ပေးပြီး ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ သူမလည်း ကုတင်ပေါ်တတ်ပြီး စောင်ခေါင်းပြီးမြဲကာ အိပ်လိုက်လေတော့၏။

အနာပာဇာ

သူမတစ်ရေးနိုးလာသည့်အခါ နားထဲတွင် ညည်းသံလိုလို၊ ငိုသံလိုလို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် လန့်ပြီး ထထိုင်လိုက်မိ၏။

အသေအချာ နားစွင့်ထောင်လိုက်သောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ငိုသံဖြစ်ကြောင်း သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း ကလေးတွေနိုးကုန်လိမ့်မယ်”

သေချာပြီ။ ဒါ ... အစ်ကိုကြီးအသံပင် ဖြစ်သည်။ နုနုမှာ ကုတင်ပေါ်မှ အသာလေးလျှောဆင်းပြီး ခြေဖျားထောက်ကာ တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖွင့်လိုက်သည်။ စပ်စုတယ်ပဲ ထင်ထင်၊ သူမဂရုမစိုက်တော့။ သူမ ဒီအိမ်စရောက်သည့် နေ့မှစ၍ အစ်ကိုကြီးနှင့် အန်တီမေ ရန်ဖြစ်တာ မဆိုထားနှင့်၊ စကားပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မာမာထန်ထန် မပြောဖူးကြချေ။

“မမနွယ်လာပြောတုန်းက မေ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက် သွားတယ်ထင်လဲ၊ ဥပမာပေးသလိုလို ခိုင်းနိုင်သလိုလိုနဲ့ မေ့ကိုညှဲပြောသွားတာ မေ့ချိုရေ သတိထားဦးတဲ့၊ ဒေါက်တာက ဇာတ်လမ်းထဲကလို တခြားမိန်းမနဲ့ ခြေပုန်းခုတ်ထားလို့ ရတဲ့ ကလေးကို အိမ်ခေါ်လာတာဆို မခက်ဘူးလားတဲ့၊ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ၊ ပြီးတော့ ... ဒီကလေး နောက်ကြောင်း မရှင်းဘူးဆိုတာ မေ သိတယ်”

“ကျွတ်၊ အခိုပွယ်မရှိတာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့မေ၊ သူ့လျှောက်ပြောတိုင်းယုံရအောင် မင်းမှာဦးနှောက်မရှိဘူးလား မိဘမဲ့နေ

တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သနားလို့ သားသမီးရင်း တစ်ယောက်လိုခေါ်ပြီး မွေးစားမယ်ဆိုတုန်းက မင်းဖေ ကြည် ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူခဲ့တာ၊ အခုကျမှ မင်းကဒီစကားမျိုး ပြောတယ်ဆိုတော့၊ တောက် ... မင်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မေချိုကြည်ဖြူခဲ့တာ မှန်တယ်၊ အခု ဒီ ကလေးအကြောင့်တွေအားလုံး သိလိုက်ရပြီ၊ သူ့အမေက သူ့ကိုမွေးပြီး ဆုံးသွားတယ်၊ ဖအေ့က သူမမွေးခင်ကတည်း က ကွဲနေသလိုလို၊ ပစ်ထားသလိုလို ဘာမှမရေရာဘူး အဲဒါ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောနေပြီလဲ ကို သိရဲ့လား”

“တော်စမ်း မေ၊ အောက်တန်းကျတဲ့စကားတွေ ဆက် မပြောနဲ့တော့ မင်းပြောတဲ့စကားတွေက ကိုယ့်ရုတ်သိက္ခာကို ထိပါးနေတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မေ အောက်တန်းကျတယ်ပဲ ထားပါတော့ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးက ရှင်လို သူတော်ကောင်းကြီးနဲ့ဆက်ပေါင်း ဖို့မသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

သူတို့စကားအဆုံးတွင် နုနုအခန်းရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေ မိ၏။ အသံမထွက်အောင်ရှိက်ရင်း ရင်ထဲမှာ အစ်ကိုကြီးကို သနား လိုက်တာဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေမိတော့သည်။ အခန်းထဲမှ ခြေသံများ ကို ကြားရသောကြောင့် အခန်းဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေမိသည်။

“ဟန်နီ အေမီ၊ လာ သမီးတို့ ... သွားမယ်”

“မှာမီ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မမေးနဲ့၊ သမီးလာ မာမိနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဟန်နီနှင့် အေမီမှာ အန်တီမေဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ အိပ်မှန် နံ့မွှား ပါသွားကြသည်ကို သူမအခန်းတံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်နေ မိသည်။ ခဏကြာတော့ ကားစက်နှိုးသံကြားလိုက်ရ၏။

သူမအခန်းပြင်သို့ ပြေးထွက်လာတော့ အိမ်ရှေ့ထံခါးဝမှာ သူမကိုကျောခိုင်းရင်း ခါးထောက်ရပ်နေသော အစ်ကိုကြီးကိုတွေ့လိုက် ရသည်။ အချိန်မတော် ကားတစ်စီးနှင့်ထွက်သွားသော မိန်းမနှင့်သမီး နှစ်ယောက်ကိုမတားဘဲ တံခါးဝတွင် ငှူငှူကြီးရပ်ကျန်ခဲ့သော အစ်ကို ကြီးကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

သူ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလှည့်လာသောအခါ ဧည့်ခန်း ထဲတွင် တောင့်တောင့်လေးရပ်နေသော နုနုကို မြင်သွားခဲ့၏။

“ညီမလေး မအိပ်သေးဘူး”

သူမခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးမျက်နှာကို မြင်မှ ပိုပြီး ငိုချင်လာမိသည်။ တောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကရည်ရွယ်လိုက်ပေမယ့်

“ဘာမှစိတ်ထဲမထားနဲ့ ညီမလေး သူဒေါသထွက်ရင် အဲဒီလိုပဲ သွားနေကျ၊ ဘာမှမပူနဲ့ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ထိုစကားကို သူမယုံ ကြည်ဆုံးပင် ဖြစ်၏။ ဒေါသထွက်ရင် သွားနေကျဆိုသော်လည်း

အန်တီမေ ဒေါသထွက်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ လွယ်လင့်တကူ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်သော မိန်းမတွေထဲမှာ အန်တီမေ ပါဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူမနားလည်လိုက်သည်။

သို့သော် အစ်ကိုကြီးကို သူမစိတ်ဒုက္ခမပေးလိုတော့။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဖာနာလေး

“ဟဲ့လို၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာမြင့်နိုင်ပါ”

“ x x x x ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ x x x x ”

“ဗျာ! ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အခုပဲလိုက်ခဲ့ပါမယ်”

အစ်ကိုကြီးဖုန်းပြောနေသည်မှာ ဖျာဖျာသလဲ နိုင်လှသည့်ပြင် သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကိုလည်း အတိုင်းသား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အခုဘယ်သွား မလို့လဲ”

“မေတို့ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံမှာတဲ့”

“ဟင်”

“သိပ်ပြီ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့

နည်းနည်းပွန်းရုံ ရှိပါ အခုအစ်ကိုကြီးလိုက်သွားဦးမယ်”

“ညီမလေးလည်း လိုက်မယ် လိုက်ခဲ့ပါရစေနော်”

အစ်ကိုကြီးက တစ်စုံတစ်ခုပြောတော့မလိုဟန် ပြင်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“လိုက်ချင်လည်း လိုက်ခဲ့လေ”

နနမှာ အန်တီမေနှင့် အေစီတို့နှစ်ယောက်ကို အမှန်ပင်စိုးရိမ်နေမိလေသည်။ သို့သော် ဆေးရုံသို့ရောက်သွားသည့်အခါ အန်တီမေမှာ အပြင်တွင် ဆေးအေးဆေးဆေးဆေး ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“မေ၊ ကလေးတွေရော”

“အထဲမှာ”

အန်တီမေက ခင်ပွန်းသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာ အားတတ်သလိုဖြစ်သွားသော်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် နုနုကို တွေ့သောအခါ မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားတော့သည်။

“ညီမလေး ဒီမှာခဏနေခဲ့ဦးနော်၊ အစ်ကိုကြီး အထဲခဏ ဝင်ဦးမယ်”

သူမခေါင်းညိတ်ပြရင်း အန်တီမေဘေးနားခုံတွင် အသာအယာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လူက ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ရင့်ထဲတွင် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ ခဏကြာသောအခါ ဆရာမတစ်ဦးနှင့် အစ်ကိုကြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသည်။

“ကလေးတွေဆိုတော့ လန်ပြီး ရှေ့(ခံ)ရသွားတာပါ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ဒါနဲ့ မခင်မာရော သူက အခုချိန် ဂျူတီအော်(ဖ်)လေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ဆရာမက စကားပြောရင်း သူမနှင့် အန်တီမေထိုင်ရာနေရာ သို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဪဟိုမှာ ဒေါက်တာအမျိုးသမီးပဲ သွားနှုတ်ဆက်လိုက် ဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီဘက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ကလေးက ဘယ်သူကလေးများလဲ သူ့မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်မ ရင်းရင်းနှီးနှီးမြင်ဖူး”

နေသလိုပဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူလိုက်တာ၊ ဟယ်... ဒါ ဟိုကလေး၊ နုနု ... နုနု မဟုတ်လား”

ဆရာမ ပြောပြောဆိုဆို နုနုအနီးသို့ ရောက်လာကာ နုနုလက်တစ်ဖက်ကို တရင်းတနီးပင် ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ဒါ ... ကျွန်မကိုယ်တိုင် မွေးပေးလိုက်ရတဲ့ကလေး၊ ဒေါက်တာရဲ့ ဘယ်က ဘယ်လို”

“သူ့ကို ခရမ်းကနေ ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

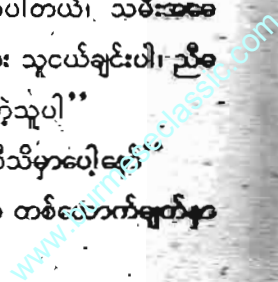
အန်တီမေက ဆရာမနှင့် အစ်ကိုကြီးမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ လိုက်ကြည့်သည်။ ဆရာမ၏ မျက်နှာကို နုနုအသေအချာကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမတို့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ဖူးသော ဆရာမဆိုသည့် အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်ကြောင်း အသေအချာကို မှတ်မိသွားသည်။

“အန်တီက သမီးတို့အိမ်ကိုလာဖူးတဲ့ ဆရာမလား ဟင်၊ သမီးအမေကို သိတယ်ဆိုတာ”

နုနုစကားအဆုံးတွင် ဆရာမ မခင်သန်းအေးမှာ စွတ်စိုလာသော မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်စများကို တို့ သုတ်ရင်း

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးအမေ နော်အယ်ဖောက အန်တီရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ၊ ညီမရင်းလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ”

“ဒါဆို သမီးအမေကိုရော အန်တီသိမှာပေါ့ဗျာ”
သူမမေးခွန်းကြောင့် လူကြီးများမှာ တစ်ယောက်ချစ်ရာ

တစ်ယောက်စူးစမ်းစွာ ဖို့ဟ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“သိတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ... သမီးလေးသိလည်း အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး သမီးအဖေလူယုတ်မာက ဒီ လောကမှာ ရှိမှမရှိတော့တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကပဲ ဆုံး သွားပြီ၊ တကယ်လို့ရှိခဲ့ရင်လဲ ဒီလို ဖခင်ဝတ္တရားမကျောတဲ့ အဖေမျိုးကို သမီးဘာမှ ခင်တွယ်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ သမီးအမေသေရတာ သူ့ကြောင့်”

ဆရာမ၏ စကားအဆုံးတွင် အန်တီမေမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ် ဟန်နှင့် စုတ်သပ်ညည်းလေသည်။

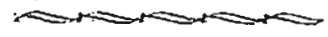
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေဟာအဖေပါပဲ ဆရာမရယ်၊ ကလေး အနေနဲ့ မိဘကိုစိတ်နာပြီး နုနယ်တဲ့စိတ်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားပါ့မယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ပြောမိတာပါ၊ သူတို့ သားအမိ သားအဖတွေက ကံကို ဆိုးလွန်းပါတယ်” အန်တီမေမှာ အစ်ကိုကြီး၏မျက်နှာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း

“မေ၊ အထင်လွဲပြီး ပြောခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန် ပါစာယ် ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ အစ်ကိုကြီးက အန်တီမေ ပုခုံးကို သိုင်းဖက်ရင်း

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ အဖြစ်မှန်တွေ မေသိသွားပြီဆိုတော့ လည်း ကိုယ့်အနေနဲ့ ဝမ်းတောင်သာပါသေးတယ်”

ဆရာမမှာ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်တို့ စုံတွဲကို နားမလည်သလို ကြည့်ရင်း

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မသွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်နေ့မှ အေး အေးဆေးဆေး စံကားလာပြောတော့မယ်၊ သမီး အန်တီ သွားမယ်နော်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“ဘာလဲ ... ညီမလေး”

“အေမီတို့ကို ညီမလေးပဲ စောင့်ပြီး ပြုစုပေးပါရစေနော်”

“အို၊ မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ အန်တီမေ စောင့်ပါမယ်”

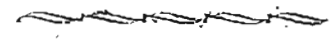
“ဟင့်အင်း အန်တီမေက အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူဖို့လိုသေး တယ်၊ အစ်ကိုကြီး အန်တီမေကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားနော်၊ ညီမလေး တူမတွေကို စောင့်နေရစ်မယ်လေ”

သူမစကားအဆုံးတွင် အစ်ကိုကြီးက ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ် ပြုသည်။

“သူစောင့်ချင်တယ်ဆို နေခဲ့ပါစေကွာ၊ ကိုယ်တို့အိမ် ပြန်ရ အောင်”

အစ်ကိုကြီးက အန်တီမေကိုခေါ်ရင်း ဆေးရုံးအတွင်းမှထွက် သွားလေတော့သည်။

“မာမိ ... ဒယ်ဒီ”

“ဟယ် အေမိ ... အေမိ၊ သုတိရလာပြီလားဟင်”

အေမိက သုတိရချင်း ကုတင်ဘေးတွင် ထိုင်နေသော နနဲကို မြင်သည့်အခါ မျက်မှောင်ကျပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲသွား တော့သည်။

“အေမိ၊ ဒီမှာ ဆန်ပြုတ်လာဖို့ထားတယ်၊ အန်တီမေ ခုလေး တင် ပြန်သွားတာ၊ နင် ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်၊ ငါနင့်ကို စောင့်ပေးနေတာ၊ မမဟန်နီကတော့ ဖိုးရိမ်စရာမရှိဘူး၊ အိပ် ပျော်နေတာတဲ့”

“နင့်ကို ဘယ်သူက မေးလို့လဲ၊ ဘယ်သူက စောင့်ခိုင်းလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့မာမိ၊ သွား ... နင် မလာနဲ့”

သူမ သဘောကျစွာပြုံးလိုက်မိသည်။ အေမိက မျက်မှောင် ကျွံ့ရင်း နှုတ်ခမ်းကို စုထော်လျက် သူမကိုပြန်ကြည့်နေ၏။

“နင်တို့ကစားတာကို ဝင်စွဲပါဘဲအတွက် စိတ်ဆိုးနေတာ လား၊ ငါတောင်းဖန်ပါတယ် ဟယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို မလုပ်တော့ဘူး ကတိပေးတယ်၊ ဒီမှာ ဆန်ပြုတ် မသောက်ချင်ရင် အိုဗာတင်းမျှော်ထားတယ်၊ သောက်လိုက် နော်”

အေမိက အိုဗာတင်းခွက်ကို ရှုံ့မဲ့ကြည့်ရင်း ...

“မသောက်ဘူး၊ နင့်ကိုမှန်းတယ်၊ ဟိုနေ့က နင်နဲ့ဒယ်ဒီကို ကော်ဖီဆိုင်မှာ တွေ့ကတည်းက မှန်းတာ သိရဲ့လား၊ မမ

ကလည်း နင့်ကိုမှန်းတယ်၊ နင်က လူလည်မလေး ဒယ်ဒီကို ညာစားနေတာ”

ဟု ပြောကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲလိုက်လေတော့သည်။

“အဲဒီအတွက် စိတ်ဆိုးတာဆိုလည်း ထပ်ပြီး တောင်းဖန်ပါ တယ်၊ ငါနင်တို့သားအမိတွေကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ခဲ့ တဲ့အတွက် ငါပြန်ပြီး ပေးဆပ်ပါ့ရစေ၊ နင်စိတ်ကျေနပ်တဲ့ အထိ ငါ့ကိုခိုင်းပါ၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူမစကားအဆုံးတွင် တစ်ဖက်ကုတင်၌ အိပ်နေသော ဟန်နီ ထံမှ ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။ သူမပြောဆို နေတာတွေကို ဟန်နီနားထောင်နေတာပင် ဖြစ်မည်။

“မမ မမဟန်နီ၊ အိပ်ရာကမိုပြီလား၊ အဲဒါဆိုရင်လည်း ဒီမှာ ငါစစ်ခုခုသောက်ရအောင် လုပ်ထားတယ်”

“ငါ မသောက်ချင်ဘူး အေမိကို တိုက်လိုက်”

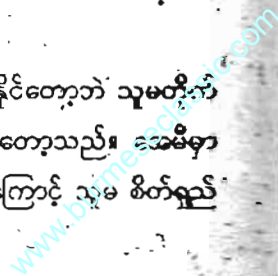
“အေမိ ထပါဟယ်၊ နင်ဗိုက်ဆာနေတာ ငါသိပါတယ်”

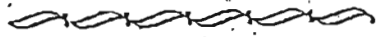
အေမိစောင့်ကိုခေါင်းမြီးခြုံထားရာမှ ဖျပ်ခနဲ ဆွဲခွာလိုက်ပြီး

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ ... စိတ်တိုလာပြီနော်”

“စိတ်တိုရင်လည်း ရိုက်ပစ်လိုက်ပါဟာ၊ ဒါတော့ ထ သောက်နော်”

ကြာတော့ အေမိမှာ တင်းခံမထားနိုင်တော့ဘဲ သူမတို့က သော အိုဗာတင်းကို ထသောက်လိုက်ရလေတော့သည်။ အေမိမှာ စိတ်ဆိုးလွယ်ပြေလွယ်သူ ကလေးဖြစ်လောကြောင့် သူမ စိတ်ရှည်

လက်ရည် ချောရကျိုးနပ်သွားတော့သည်။

နောက်တော့ ရယ်စရာမောစရာများ ထိုင်ပြောကြရင်း အစစ အရာရာ အရင်ကအတိုင်း ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အန်တီမေ အစားအသောက်များယူပြီး ရောက်လာချိန်တွင် သူမအား အိမ်ပြန်စေပြီး သူကိုယ်တိုင်စောင့်ရှန် ပြောသော်လည်း လက်မခံခဲ့။ အေမီကိုယ်တိုက်ကပင် သူမစောင့်တာ ပျော်စရာကောင်း တယ် ထားခဲ့ပါဟု ဝင်ပြောပေးသည့်အခါ အန်တီမေမှာ လက်လျှော့ ပြီး ပြန်သွားရတော့သည်။

အနားလေး

“အား၊ ရေတွေ ... ရေတွေ၊ ကယ်ကြပါ၊ ကား ကားကြီး လာပြီ”

“ဟဲ့၊ နုနု ... နုနု”

နေ့ခင်းဘက် အိပ်ပျော်ရင်း ထယောင်သောသူမမှာ မျက်လုံး ဖွင့်အကြည့်တွင် ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသူများမှာ မမ ဟန်နီနှင့် အေမီ တို့ပင်ဖြစ်သည်။ အေမီသည် မျက်လုံးညိုညိုကြီးများနှင့် သူမအား အလွန်တကြား ငဲ့ကြည့်နေ၏။

“နုနု၊ နင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

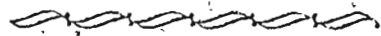
ထိုအခါမှ သူမမျက်နှာပေါ်မှ ချွေးစေးများကို သူမဘာသာ လက်နှင့်စွမ်းကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

သူမစိတ်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ အမှန်လည်း ချွေးများနှင့် နှစ်နေ့သဖြင့် ရေလောင်းထားသလိုစိမ့်ကာ အလွန်ပင် မောပန်းလျှက် ရှိတော့၏။

“နင်ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အိမ်မက်ဆိုးမက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ငါ့အိမ်မက်ထဲမှာ ကားကြီးကလည်း ငါ့ရှေ့ တည့်တည့်ကို အပြေးမောင်းလာတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့သင်တော် နှစ်တာ ရေတွေနဲ့ အိမ်အိမ်မက် မမက်တာအတော် ကြာပြီ ခုမှ”

“သင်တော်နှစ်တာ ဟုတ်လား၊ နင်သင်တော်စီးပွားလို့လား” မမဟန်နီက သူမစကားကို စိတ်ဝင်တစား မေးလာသည်။

“စီးဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး၊ သင်္ဘောစီးရင်းနဲ့ သင်္ဘောမှောက်တာ၊ ရေတွေမွန်းတာ၊ အဲဒါပဲ မှတ်မိတော့တယ်”

“သင်္ဘောမှောက်တာ ဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်သွားလဲ”

အေမီက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်မေးသလိုမေးလေသည်။

“သေ ... သွားတယ်”

“ဘာ၊ ဘယ်လို”

“သင်္ဘောမှောက်တော့ ငါသေသွားတယ် ထင်တာပဲ”

ထိုအခါ ဟန်နီမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူမမျက်နှာ

အား တအံ့တဩ ကြည့်ကာ

“ဒါ ... ဒါဆို နင်က ဟိုဘဝက သင်္ဘောနှစ်ပြီး သေသွားခဲ့ရတာပေါ့နော်”

ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံနှင့် မေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သင်္ဘောနှစ်လို့ သေသွားတာ၊ ငါ နင်တို့အင်္ဂါလို့ ပြောတာမှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို မာမိုကို ပြန်မေးဖူးတယ်၊ ဒယ်ဒီညီမ အန်တီနှင့်နှင်းက သင်္ဘောမှောက်ပြီး ဆုံးတာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့်မို့ နင်ကငါတို့ အင်္ဂါလို့ ပြောတာမဟုတ်လား၊ ဒါ တကယ်ပဲလား ဟင်”

အေမီသည် အမှန်တကယ်ပင်သိလိုစိတ်ပြင်းပြထက်သန်ကာ ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာလေသည်။

“အဲဒါ တကယ်အဖြစ်ပါ၊ ငါက နင်တို့အင်္ဂါပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ငါတို့စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်”

ပြောရင်း အေမီနှင့် ဟန်နီမှာ တရံ့ရှုံ့နှင့် ငိုချလိုက်လေတော့၏။

ဖန်တီးရေး

“ကဲ၊ သမီးတို့ နေလည်းကောင်းသွားပြီဆိုတော့ ဘာဟင်းစားချင်လဲပြော၊ မာမီ ကျေးမယ်”

ဟန်နီက ပြင်ဆင်ထားသောထမင်းဝိုင်းကိုကြည့်ကာ မေးစရာကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထောက်ပြီး စဉ်းစားနေလေသည်။

“ဗုမှ သမီးစားချင်တာပြောတော့ ဘယ်လိုမို့တော့မလဲ”

“အမလေး ပြောမှသာပြော”

အေမီက အမျိုးစုံလင်လှသော ဟင်းခွက်များကိုကြည့်ကာ

“ဟင်းတွေကအများကြီးပဲ အေမီတော့ အကုန်စားမှာဆို”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်နှင့် မေချိုမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“စားပါဗျာ စားပါ၊ ဒယ်ဒီသမီးတွေ စားရအောင် အစုံချက် ခိုင်းထားတာ”

“ဒါဆို မာမီချက်အောင် ဒယ်ဒီတိုက်တွန်းထားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ်”

“သင့်(ခဲ)ယူ ဒယ်ဒီ၊ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်သွားပြီ၊ ဒါမှ အေမီ ဒယ်ဒီ”

“ဟွန်း၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ထချက်ပြုတ်နေရတဲ့ လူကိုကျတော့ ကျေးဇူးတင်ဖော် မရဘူး”

“တူတူပဲပေါ့၊ မာမီကလည်း”

“ဪ ဒါနဲ့၊ မေရေ၊ နုနုတစ်ယောက်ရော မတွေ့ပါလားကွ၊ ထမင်းစားရအောင် မဆင်းလာသေးဘူးလား”

“ခေါ်ထားတယ် ကိုရဲ့၊ ခုပဲ သူ့အခန်းထဲဝင်သွားတာ”

“ညီမလေး ဒီမှာပါ၊ အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်”

“အို”

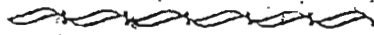
အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါအဝတ်အစား ထုတ်လေးကိုဆွဲရင်း ထမင်းစားခန်းအဝတွင်ရပ်နေသော နုနုကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ထမင်းစားဝိုင်းရှိ မိဘားစုလေးယောက်မှာ အံ့ဩမင်တတ်စွာ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ ပထမဦးစွာ သတိဝင်လာသူမှာ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်ပင်။

“ဒါ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ညီမလေးရယ်၊ ဟင်... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

နုနုမှာ ဝေ့သီလာသော မျက်ရည်စများကို မျက်တောင်ရှည်ကြီးများနှင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းရင်း ဒေါက်တာမြင့်နိုင်အား မော့ကြည့် လိုက်၏။

“သမီး ရွာပြန်တော့မယ်၊ ကျောင်းလည်း ဖွင့်ခါနီးပြီလား အဲဒါ သမီးပြန်ပါရစေ”

“ဟေ”

ထိုအခါ အေမီသည် စားပွဲမှထလာကာ နုနုရှေ့တွင် ရပ်ရင်း

“နင် မပြန်ပါနဲ့ဟယ်၊ ငါတို့နဲ့အတူတူ ကျောင်းတက်မယ်ဆို အခုမှ ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်တော့မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အေမီရယ်၊ ငါကသာ နင်တို့စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်မိတာပါ။ အခုလဲ ရွာမှာ ကျောင်းပြန်တတ်ချင်လို့ပါ”

“နေကြစမ်းပါဦး ညီမလေးက ဘာဖြစ်လို့ ရွာပြန်မှာလဲ၊ ဒီမှာအစ်ကိုကြီးတို့ မိသားစုနဲ့ တစ်သက်လုံး အတူတူနေမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

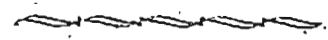
ဒေါက်တာမြင့်နိုင်မှာ အလွန်အမင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန် နှင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေရလေသည်။

“ညီမလေး အဖေနဲ့ အမေဆီကိုပဲ ပြန်ပါရစေ”

“ညီမလေး အဖေနဲ့ အမေဟုတ်လား၊ သူတို့က ညီမလေး ရဲ့ ...”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်မှာ ဆက်ပြီး ပြောမထွက် မပြောရက် သလို နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

“ညီမလေးမှာ မိဘအရင်းတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ တာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖေအမေဟာ ညီမလေးကို မမွေးခဲ့တာကလွဲရင် မိဘအရင်းလို့ပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။

ညီမလေး ဒီကိုလိုက်လာတော့ အဖေအမေ ဘယ်လိုခံစား ပြီး ကျန်ခဲ့မလဲလို့တွေးမိတိုင်း ငိုရတယ်၊ အခု ညီမလေး ပြန်ပါရစေတော့”

စကားဆုံးသောအခါ သူမသည် နေရာတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ပြီး ဒေါက်တာမြင့်နိုင်နှင့် မေချိုအား ကန်တော့လေသည်။

“အန်တီမေလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ် သမီး က ပြန်ချင်တယ်ဆိုလို့သာ မတားတာပါ သမီးကို အန်တီ မေ မပြန်စေချင်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့လဲ နင့်ကိုဒီမှာဘဲ ကျောင်းတတ်စေချင် တယ်၊ နင့်ရွာကမိဘတွေကို လွမ်းရင် ခဏပြန်တွေ့ပေါ့၊ ဒီကိုပြန်ခဲ့ပါနော်”

အေမီနှင့် ဟန်နီမှာ သူမအား မပြန်စေချင်ကြောင်း တဖဗ္ဗ တားကြလေသည်။ ဒေါက်တာမြင့်နိုင်ကတော့ သူ့ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့ လေးထိုင်ပြီး ကန်တော့နေသော နုနုတို့ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ် နေမိ၏။

“ညီမလေးပြန်မယ်ဆို အစ်ကိုကြီး မတားရက်တော့ပါဘူး ငါ့ညီမလေးကို ဘုရားသခင် စောင့်မပါစေ”

“ပြီးတော့ တစ်ခုလောက် ဆုတောင်းပေးပါဦး အစ်ကိုကြီး ရယ်၊ နောက်ဘဝဆက်တိုင်း အဖေတို့အမေတို့နဲ့ အတူ နေရပါစေလို့”

“ဟေ၊ အေး အေး”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်သည် သူမ၏စကားအဆုံးတွင် တစ်ဖက် သို့လှည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ မျက်ရည်ကျမိလေသည်။

“အခုက နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် အလည်လာတယ်လို့ သဘောထားပါနော်၊ ညီမလေး ရွာမှာပဲ ပျော်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွာ၊ ညီမလေးသဘောအတိုင်းပါပဲ”

မေချိုမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုချလိုက်မိလေသည်။ ထို့အတူ အေမီနှင့် ဟန်နီမှာလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်သာသည့်အဆုံး မျက်နှာ ငယ်လေးတွေနှင့် သူမအား တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေကြတော့၏။

အနာပုလ

“ညီမလေးကို ကားဂိတ်အထိဘဲ လိုက်ပို့ပါနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးကျပြီဆိုတော့ ရွာအထိ ကားမောင်းလို့ မရဘူးလေ၊ ကားဂိတ်ကနေပဲ တင်ပေးလိုက်ပါ၊ ဟိုဖက်ကို ညီမလေး ပြန်တတ်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်မှာ ထိုကလေးမအား စောဒကတတ်၍ မပြောသာတော့ချေ။

“ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရယ်၊ အန်တီမေတော့ စိတ်မချဘူး”

ကားနောက်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော အန်တီမေတို့သားအမိ သုံးယောက်မှာ ကားဂိတ်သို့ရောက်သောအခါ သူမကားပေါ်မှ သွက် သွက်လက်လက် ဆင်းသည်ကို စိတ်ထိခိုက်သလို ငေးကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာကာ လိုက်ဆင်းကြလေသည်။

“ဒါ ခရမ်းကို သွားမယ့်ကားတွေ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဟောဟိုက ကားမောင်းတဲ့လူကြီးကို အစ်ကိုကြီးပြောပေး၊ ကျွန်တော့် ညီမလေးကို ခရမ်းကို တင်ပေးလိုက်ချင်လို့ပြောရင် ထိုင်နဲ့ နေရာပေးမှာပါ၊ ခရမ်းရောက်တော့ ကမ်းနားကနေ ရွာကို မော်တော်နဲ့ ပြန်မယ်”

“အစ်ကိုကြီး ပြောပေးပါ့မယ်၊ ရွာက မော်တော်ပေါ်အထိ ရောက်အောင် တင်ပေးဖို့လည်း ပြောပေးမယ် ကြားလား၊ ညီမလေးက တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး စီစဉ်လားတာ

ကိုး၊ အေးလေ ... ညီမလေးက လူကြီးတစ်ယောက်လို ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ကလေးပဲ၊ အစ်ကိုကြီး မကန့်ကွက် တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေးတောမှာမပျော်ရင် အချိန် မရွေး ပြန်လာခဲ့ပါ။ ညီမလေးမှာ သွေးသားရင်းချာ မရှိပေ မယ့် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့ မှ မမေ့လေနဲ့နော် ညီမလေး”

ထိုအခါ သူမသည် ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ညိတ်ငါး တိတ် ဆိတ်မျက်ရည် ကျနေလေတော့၏။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အန်တီမေလည်း သမီးလာမယ်ဆို အမြဲကြိုနေမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီမေ၊ အန်တီမေ သမီးအတွက် နဲ့ စိတ်ညစ်ခဲ့တာဝမ်းနည်းခဲ့တာရှိရင် သမီးကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

“အို ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးလို လိမ္မာရေးခြားရှိ ပြီး ဖြူစင်မွန်မြတ်တဲ့ ကလေးကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီး ပေးမှာပါ”

“ကားထွက်တော့မယ် ထင်တယ်”

ဒေါက်တာမြင့်နိုင်၏ အသံသည် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြောင့် တုန်ယင်လိုက်ချိန်မှာ။ အိုဆီနှင့် ခြေကြေကွဲကွဲနှင့် ဘာရယ်မသိ ဝမ်းနည်းနေမိလေသည်။

သူမ ကားဆီသို့ သွားနေသည်ကိုပင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားလို မျက်တောင်မခတ် ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။

“နန ခဏလေးနေဦး”

ဟန်နီအသံကြောင့် သူမက ကားပေါ်သို့တက်ခါနီး လှည့် ကြည့်လေသည်။

“ရော၊ ဒါ ... မမဟန်နီရဲ့ လက်ဆောင်၊ နနကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ရော၊ ဒါက အေမီပေးတာ တစ်သက်လုံး စည်းကမ်းရှိရှိ သိမ်းထားနော်”

နနမှာ အေမီနှင့် ဟန်နီပေးသော အရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ကို ပိုက်ရင်း အားရပါးရ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ငါ တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမှာပါ သူတို့တို့ ချစ်သလို နင်တို့ကိုလည်း ငါ ချစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်နော်”

ထို့နောက် သူမသည် အရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ကို တစ်ဖက်တစ်ရပ် ပိုက်ကာ ကားပေါ်သို့ တတ်သွားလေတော့သည်။

ခဏအကြာ ခရမ်း၊ ရန်ကုန် ကားကြီးမှာ နေရာမှ စတင် ထွက်ခွာသွားသလို ဒေါက်တာမြင့်နိုင်တို့ မိသားစုကို တင်ဆောင်လာ သော ကားလေးမှာလည်း ထိုကားကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာ၌ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပါလေတော့သတည်း။

ပါဠိစကား ဇာတိဿရဉာဏ်ဆိုတာ
ဘဝဟောင်းကို ပြန်သတိရတဲ့ဉာဏ်ကို
ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခုဘဝထိ ဘဝဟောင်းကို ပြန်သတိရနေခဲ့တဲ့
ကျွန်တော့်တပည့်တစ်ဦးရဲ့ ပြောပြချက်ကို
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာသင်တိုင်းညှိက
ပြန်လည်ရေးသားပေးထားပါတယ်။

ဒဿကျော်စွာ